

Ölüm Orucu Direnişi 28. haftasında!

SOSYALİZM YOLUNDA

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/06 • 28 Nisan 2001 • 5 DM

**Sosyal yıkıma,
devlet terörüne ve
emperyalist köleliğe karşı**

**1 Mayıs'ta
alanlara!...**

İÇİNDEKİLER

Devletin oyunları bedeli ağırlaştırır, fakat sonucu değiştirmez	3
1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!	4
Son sözü direnenler söyleyecek!	5
Zafer yakındır yoldaşlar!	6-9
Devlet tredmanda direliyor!	10
Düşen şehitlerimize layık olma zamanıdır!	11
İstanbul İşçi-Emekçi Platformu'nun 1 Mayıs gezisi.	12
Bir büyük gelenektir 1 Mayıs.	13
Düzen cephesi	14
Kamu TİS'leri tıkandı, Hesap sokakta görülecek!.	15
Devrim şehitleri ölümsüzdür!.	16-17
Hatice Yürekli Yoldaş ölümsüzdür!	18-21
Ölüm Orucu 28. haftasında.	22-23
Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!	24
Ölüm Orucu'yla dayanışma eylemleri	25
Basında Ölüm Orucu Direnişi	26-29
Uluslararası hareket	30
Mücadele postası	31

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/06 • 28 Nisan 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.**Yönetim Adresi:**

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Günler 1 Mayıs'a doğru hızla akarken, ülkede sınıf savaşımının koşulları da hızla geliyor. Kapitalist sistem yaşamakta olduğu tarihinin en büyük krizini, işçi sınıfı ve emekçilerin boğazını daha fazla sıkarak atlatmaya çalışıyor. Bu da demektir ki, işçi sınıfı ve emekçiler de, tarihinin en büyük saldırısıyla karşı karşıyadırlar. Sınıflar savaşımının kızışma koşullarının başında, sistemin bu iktisadi saldırıları geliyor. Fakat, bunu da besleyen ve büyüten bir başka sebep, sistemin, böylesine büyük bir saldırı salvosunu aynı şiddette bir sosyal siyasal militer saldırı yürütmeden hayata geçiremeyeceğini bilmesi ve faşist terörünü artırmasıdır.

Bu terörün bugün yoğunlaştığı alanın zindanlar olduğu biliniyor. Daha doğrusu zindanlardaki devrimciler, onların şahsında devrimci hareket. Ancak, devrimci tutsaklara yönelik devlet terörüyle hedeflenenin sınıf hareketini terörize etmek, korkutup sindirmek, böylece yürütülmekte olan köleleştirme saldırısında mesafe alabilmek olduğu da ortadadır. Kaldı ki, henüz barışçıl eylemler tarzında yeni yeni hareketlenmeye başlayan sınıf ve kitlelere karşı tutumu, hareketin biraz daha gelişme gösterdiği durumda nasıl yanıtlayacağını göstergesidir. Bir tek esnaf mitingi bahane edilerek, 20 ilde faşist İller İdaresi Yasası derhal işletilmiş, bu yolla, işçi sınıfı ve emekçilerin 1 Mayıs'ta talepleriyle alanları doldurması, güya, engellenmeye çalışılmıştır.

Sınıflar savaşımının koşullarını geliştiren bir neden, sermaye sınıfı ve devletin saldırganlığıysa, en az onun kadar etkili ikinci temel neden de, savaşın doruk noktasını oluşturan zindanlardaki ölümüne direniştir. Devrimciler, bir kez daha, devletin tüm vahşetine, tüm gaddarlığına ve zulmüne rağmen düşüncelerinden, ideal ve isteklerinden asla vazgeçmeyeceklerini dosta düşmana kanıtlamış bulunuyor. Çok büyük bedeller ödemelerine rağmen direnmeyi sürdürüyorlar. Bu büyük direnişin, ağır saldırılarla karşı karşıya bulunan işçi

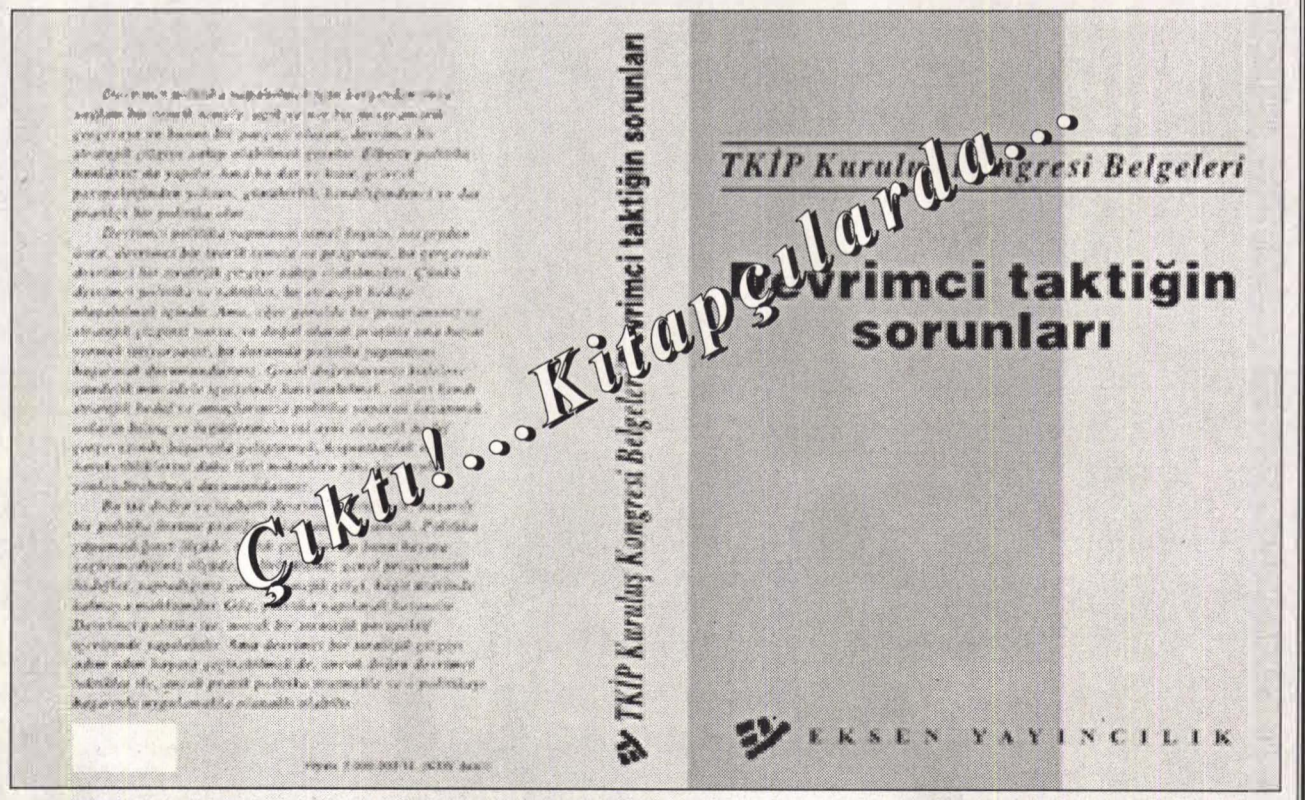

sınıfı ve emekçi kitleler üzerinde etkili olmadığı ve olamayacağını söylemek mümkün müdür?

1 Mayıs'a ve devamındaki sınıf hareketine damgasını vuracak ve Ölüm Orucu Direnişi ile birlikte, işçi sınıfı ve emekçi mücadelesini de zafere ulaştıracak olan topyekun direnişin müjdecisi ve ateşleyicisidir zindan direnişi. Hiç bir bedel boşuna değildir. Ve zafer, ödediğimiz bedellerden daha büyük olacaktır...

Kayıplarımız bize, birer Habip, birer Ümit, birer Hatice olmayı öğretiyor. Düzenin çıkmazı da işte burada. Biz, "bir ölür bin doğarız." Onlarsa "öldürdükçe tükenmekte."

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Devletin oyunları bedeli ağırlaştırır fakat sonucu değiştirmez

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak'ın bu sayısında Ölüm Orucu direnişiyle ilgili olarak son iki hafta içerisinde günlük basında yer almış çok sayıda köşe yazısının belirli parçalarından oluşan bir derleme sunuyoruz. Buna dört sayfamızı ayırdığımız halde, bu haliyle bu derleme, konuya ilişkin çok sayıdaki görüş ve değerlendirmenin ancak bir bölümünden belli sınırlı kesitler yansıtabilmektedir. Buna rağmen, en sağdan ılımlı sola kadar geniş bir siyasal yelpazeden alınmış bu görüşlerin birarada sunduğu toplam tablo, son derece anlamlı ve açıklayıcıdır.

Konuya ilişkin olarak düşüncelerini kaleme alan her görüşten yazarlar, altı aydır devam eden ve devletin tüm çabalarına rağmen kırılmayan direniş karşısında şaşkınlıklarını, sempatilerini, yer yer hayranlıklarını gizleyememektedirler. İçlerinden bazıları, birçok durumda yavan ve iğreti kaçan dengeleyici ya da karşı ifadelerle bunu gizlemeye, hiç değilse hafifletmeye çalışsalar da bunu başaramamaktadırlar. Hemen tümünün ortak görüşü, devletin "cezaevleri sorunu"nu çözmek adına bugüne kadar tüm yaptıklarının F tipi hücreleri dayatmaya yetmediğidir. Dahası, birbirini izleyen ölümlerle kanıtlanan direnme kararlılığının ezici ağırlığı altında bu çabanın artık iflas ettiğidir. Devrimciler ve direniş hakkındaki yaklaşımları ne olursa olsun, konuya ilişkin kalem oynatanların ezici bir bölümü; kanlı katliamlara ve aylardır süren sistematik işkenceye rağmen, devletin bu işten sonuç almak bir yana eline yüzüne buluşturduğu, üstüne üstlük bir de ağır bir siyasal faturayla karşı karşıya kaldığı ortak görüşünde birleşmektedir.

Şimdi içerde ve dışarda devletin katliamları, işkenceleri ve sözüne güvenilmezliği tartışılmaktadır. Genel koşulların tüm elverişsizliğine, tüm dezavantajlara rağmen, direniş sonuçta bunu başarmıştır. Bu bizi zerre kadar şaşırtmamaktadır. Zira katliam gününden itibaren yaptığımız tüm değerlendirmelerde, bu sonuç, berrak bir bilinç ve kesin bir inançla ortaya konulmuştur. Katliam sayesinde gerçekleştirilen F tipi oldu-bittisinin ödenecek bedeli öncesiyle kıyaslanmaz ölçüde ağırlaştırdığını, fakat sonucun değişmeyeceğini, ağırlaşmış biçimde bu bedelin ödeneceğini ve bu teslim alma saldırısının mutlaka püskürtüleceğini açık biçimde dile getirmiştik. Bugün sonuç gözler önündedir; oldu-bittiyle sorunu çözdüklerini zannedenler bunda ne kadar yanıldıklarını çoktan anladılar.

Devrimcilerin ödemekte olduğu bedel gerçekten ağırdır; daha şimdiden 19 devrimci hayatını kaybetmiştir. Süreç uzadıkça bu bedelin daha da

ağırlaşaacağı, çok sayıda yeni devrimcinin hayatını kaybedeceği, onlarcasının sakat kalacağı da kesindir. Bu herkesten çok bizzat direnişçi devrimciler tarafından bilinmektedir. Buna rağmen bu bedel onlar tarafından tereddütsüzce ödeniyorsa, bunun gerisinde, şu sıralar basında çokça spekülasyonu yapıldığı gibi, fanatizm ya da sağduyu yoksunluğu değil, fakat devletin hücre saldırısının hangi amaca dayalı olduğu açık bilinci yatmaktadır. Devlet bu topraklarda devrimci kimliği kesin bir biçimde ezmek, devrimcilik adına geride ehlileşmiş bir soldan öte bir şey bırakmamak istemektedir. Bu hedef devletin gizli ama gerçek anayasası olan Siyaset Belgesi'nde açıkça dile de getirilmiştir.

Ama bu heves kursaklarında kalacaktır. Bu ülkede devrimci kimlik onyılları bulan bir emekle ve çok ağır bedeller pahasına yaratılmıştır. Yeni bedeller ödenerek de korunacaktır. Kimsenin bundan bir kuşkusu olmamalıdır. Geline yerde birçok kesimde gizli bir hayranlıkla karışık açık bir şaşkınlık yaratan direniş, bu tür kuşuklara ağır bir darbe olmaktadır. Devrimcilerin ne yaptığını, neden bu kadar ağır ve ürkütücü bedellere bilerek katlandığını hala anlayamayanlar, bunu şaşkınlıkla karşılayanlar, eğer gerçekten bu tutumlarında samimilerse, hücre saldırısıyla devletin ne yaptığını, ne yapmak istediğini anlamaya çalışmalıdırlar. O zaman devrimcileri de, onların akıllara durgunluk veren direnişini de çok iyi anlayacaklardır.

Devlet bir kez daha baltayı taşaya vurmuştur. Yıllardır kanına doymadığı devrimcileri iyi tanımadığını, onların dayanma ve direnme gücünü iyi tartmadığını ortaya koymuştur. Şu günlerde kimi yandaşları arasında bile tepki ve alay konusu olması da bunu göstermektedir.

Bugün Türkiye'yi yönetenler hala "devlet teröristle pazarlık etmez" kabadayılığı ile avunup oyalanıyorlar. Ama bunun olanakları da giderek tükenmektedir. Devlet istese de istemese de devrimcilerle görüşmeyi kabul edecek, pazarlığa oturacaktır. Buna istekli olmaması, bunu itibarını ve otoritesini zedeleyen ya da sarsan bir davranış sayması, sonucu değiştirmeyecektir. Zira sorun çözümünü dayatmaktadır ve direnişçi devrimcileri muhatap almaktan başka bir çözüm yolu da yoktur. Katliamlar, aylar boyu süren suskunluk fesadı, buna eşlik eden sistematik fiziki ve manevi işkence vb. tüm yollar denenmiş, hiçbirinden sonuç alınamamış, geriye kala kala direnişçilerle masaya oturmak kalmıştır.

Bunları söylerken şu günlerde 16. madde üzerinden tezgahlanmak istenen

yeni oyunları küçümsüyor değiliz. Ama altı ayı aşan direniş ve bugüne kadar ödenen ağır bedel sorunu öyle hassas bir aşamaya getirmiştir ki, bu oyunların ömrü çok sürmeyeceği gibi, herhangi bir başarı şansı da yoktur. "Tecriti kaldırıyoruz" adı altında tecrit ve izolasyonu daha rafine hale getiren manevralarla direniş yeniden tecrit etme ve yalnızlaştırma oyunu herkesçe bilinmektedir. Peki devlet bu tür oyunlarla zaman geçirecek ne kazanmış olacaktır? 19 Aralık'ta bunu başardı da ne oldu, sonuç ortada değil mi? Kaldı ki 19 Aralık'ı yeniden yaratmak ve onu izleyen yeni bir dört ay kazanmak olanağı da yoktur. Bunun olabileceğine inanana aklını yitirmiş sayılmalıdır. Böyle hevesler devrimcilerin ödeyeceği bedeli kuşkusuz çok ağırlaştırır, ama sonucu değiştirmez.

Şu günlerde sermaye medyası, özellikle de Aydın Doğan'ın Avrupa'da görevli memurları, F tipi projesinin Avrupa'nın resmi çevreleri tarafından da desteklendiği ve hücrelerdeki ölümlerin bu çevrelerde yeterli etkiyi yaratmadığıyla teselli bulmaktadırlar. 16. madde üzerinden yapılan aldatıcı düzenlemelerin Avrupa'da memnuniyetle karşılandığını ve tatmin edici bulunduğunu söyleyen hükümet de aynı teselliye paylaşılmaktadır.

Burada bir kez daha bir değerlendirme ve hesap hatası vardır. F tipi hücrelerin emperyalizmin bir projesi olduğunu ve onun tarafından açık ya da sinsi bir biçimde desteklendiğini devrimciler bugüne hep kadar söyleyegeldiler. Dolayısıyla daha en başından itibaren direniş, yalnızca işbirlikçi düzen güçlerine karşı değil, aynı zamanda onları arkalayan emperyalizme de karşıydı. Bu böyleyken, "geçmişten farklı olarak bugün dış destekleri yok", dolayısıyla başarı şansları da yok söylemleri, kaba bir demagojiden öte bir anlam taşımaz. "İnsan hakları" demagojik silahı, emperyalizmin Türkiye'deki işbirlikçi takımını hizaya getirmek için başvurduğu araçlardan biridir. Devrimcilerin hedef olduğu katliamlar ve işkenceler karşısında Avrupa emperyalizminin yüzündeki maskeyi indirmesi, devrimciler payına zaafiyet oluşturmak bir yana, bir başka büyük politik kazanım sayılmalıdır.

16. madde üzerinden oynanan kaba oyunun direnişçi devrimciler yönünden ciddiye alınmayacağı çok iyi bilmesine rağmen, hükümetin bu değişiklik üzerinden şu günlerde bir kampanya yürütmesi, buna dayalı kirli ve karanlık bazı hesapları olduğunu göstermektedir.

Medya üzerinden yansıyan bazı işaretlere bakılırsa, bu hesaplardan birinin direnişçi cepheyi içenden bölmek

olduğu anlaşılıyor. Bu hesap, bir kesimin direniş bırakmaya ikna edilmesinin öteki kesimi hızla yalnızlaştıracağı, başarı umutlarını kendiliğinden kıracağı inancına oturuyor olmalıdır. Fakat 16. madde komedisi, geçtik devrimcileri, reformist çevrelerde bile ciddiye alınmadığına göre, bu türden bir hesabın bir karşılığı olamaz. Bu kadar kaba bir oyuna ancak bile bile gelinbilir ki, böyle bir yolu tutmak siyasal intihar ve iflasla eşanlamlıdır.

Bir ikinci hesap, izolasyon ve tecritin yasal ve mekansal altyapısını ayakta tutarak, geçici pratik tavizler vererek direniş bitirmeye çalışmaktır. Kalıcı olacakmış gibi sunulacak bu geçici tavizler, salt altı aylık bir direnişin hızla ağırlaştırdığı siyasal faturadan kurtulmak için verilmiş olacaktır. İlk fırsatta ise bugünkü uygulamaya yeniden dönülecektir. Yasal ve "mimari" yapı tümüyle ayakta olduğu için de, mevcut uygulamaya bu yeniden dönüş fazlaca bir güçlük taşımayacaktır. 6 aylık korkunç bir direnme ve dayanma kapasitesiyle yaratılan bugünkü duruma yeniden ulaşmak devrimci tutsaklar payına kolay gerçekleşir bir iş olmayacağı için de, devlet payına istenen sonuca böylece varılmış olacaktır. Muhtemel hesap bu olabilir. Fakat bu hesabın tutulması için de, devrimcilerin, ağır bedellere mal olmuş 6 aylık bir direniş boş sözlere ve vaatlere kolayca feda edebilecek kadar budala olmaları gerekir.

Son bir hesap ise, ki görünürde öne çıkan budur, devlet iyiniyetini ortaya koydu izlenimi yaratarak, direnişçileri kamuoyu önünde uzlaşmaz taraf olarak göstermek ve böylece tecrit etmek olabilir. 19 Aralık ve izleyen süreçteki tutumunun ardından (ki bugün çok kimse onu verdiği sözleri kaba bir biçimde çığneyerek güvenilmezliğini göstermekle suçluyor) devletin iyiniyet oyununun ne kadar inandırıcı olabileceği ayrı bir sorun. Ama bu hesabın temelden çürük olan bir yanı var. Devrimci tutsaklar altı aydır direniyorlarsa, bu kamuoyu desteği sayesinde değil fakat buna rağmen. Bugün bir parça kamuoyu desteği varsa, bu tam da katliama, yalnızlığa ve bunu tamamlayan suskunluk fesadına rağmen, direnişin inatla dayanmayı başarabilmesinden dolayıdır.

Ölümlerin kitleleştiği bir aşamada bu tür hesapların ve oyunların başarı şansı artık kalmamıştır. Sürecin sonuna gelinmiş ve günbegün artan ölümler çözümü ertelenemez ve saksaklanamaz hale getirmiştir. Çözüm de, çözümün muhatapları da bellidir. Yeter ki devlet tecrit ve izolasyona dayalı kirli ve karanlık emellerini bir yana bırakarak çözüme yanaşsın.

TKIP'nin işçi sınıfına ve emekçilere 1 Mayıs çağrısı:

Sosyal yıkıma, devlet terörüne ve emperyalist köleliğe karşı

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!..

İşçiler, emekçi kardeşler!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın öngünlerindedir. Karşı karşıya bulunduğumuz Türkiye tablosu, bu yılın 1 Mayıs'ına ayrı bir anlam ve önem kazandırıyor. Bugün işçilerin ve emekçilerin birliğe ve dayanışmaya her zamankinden çok ihtiyacı var. Koşullar sizleri her zamankinden daha yakıcı bir biçimde birlik ve dayanışma içinde mücadele yolunu tutmaya çağırıyor.

Bu yılın 1 Mayıs'ı, ağır ekonomik krizin hemen sonrasına denk geliyor. IMF programının çöküşünü belgeleyen bu yeni kriz, sizlerin, tüm işçilerin ve emekçilerin zaten çekilmez olan yaşam koşullarına ağır bir yeni darbe oldu. Kriz ülkeyi ve emekçileri bir anda yarı yarıya fakirleştirmekle kalmadı; işsizliği yeni boyutlar ekledi, emekçi köylünün, zanaatçının ve esnafın yıkımını hızlandırdı. Haftalardır zamların ve bir soygun mekanizması olarak kullanılan dolaylı vergilerin ardı arkası kesilmiyor. Bunlar patlak veren yeni krizin ilk dolaysız sonuçlarıdır. Asıl saldırının hazırlanmakta olduğunu ise hepimiz biliyoruz.

Emekçilerin yaşamını allak bullak eden bu sosyal yıkımı, Türkiye üzerindeki emperyalist kölelik zincirlerinin pekişmesi tamamlıyor. Amerikan emperyalizmi artık maaşlı memurlarını ülkemize "ekonominin patronu" ve fiili başbakan olarak atayacak duruma gelmiştir. ABD, "15 günde 15 yasa" diyerek, şu günlerde "ulusal egemenliğin" simgesi olarak şaşaalı kutlamalara konu edilen meclisin gündemini ve çalışma hızını bizzat saptıyor. ABD'nin, IMF'nin ve Dünya Bankası'nın bir dediğini iki etmeyen işbirlikçi sermaye iktidarı ise tüm bu dayatmalara kölece boyun eğiyor. Krizin ağırlığı altında bunalan emekçilerin en sıradan istemlerine bile kulak tıkayanlar, emperyalist odakların her isteğini vakit yitirmeksizin yerine getiriyorlar. DSP'sinden MHP'sine, Ecevit'inden Bahçeli'sine şoven-milliyetçiliği bayrak edinerek oy toplayanlar, hükümet olalı beri ABD'ye hizmette birbirleriyle yarışıyorlar ve uşaklıkta bütün sınırları aşıyorlar. Sermaye iktidarlarının emperyalizme bu gönüllü uşaklığı elbette nedensiz değil. Bu iktidarların dayandığı asalak sermaye sınıfı göbekten emperyalizme bağlıdır; tüm kaderini emperyalist dünyanın kaderi ile birleştirmiş durumdadır.

Emekçilerin sosyal yıkımı ile ülkenin köleleşmesinin bu birbirini tamamlaması gerçeği, emekçilerin davası ile ülkenin geleceğinin birbirine sıkı sıkıya bağlı olması anlamına gelmektedir. Sosyal yıkıma karşı direnmek emperyalist köleliğe karşı direnmek demektir. Yaşadığımız krizin gözler önüne serdiği gerçekler ve ortaya çıkardığı sonuçlar, bunu her zamankinden daha açık hale getirmiştir. Bugün güya krizi aşmak için emperyalistlerden üç kuruş kredi dilenenler, bunu elde edebilmek için yeni bir saldırı programı uygulamak ve emperyalistlerin yeni dayatmalarını kabullenmek zorundadırlar.

14 ay boyunca "ülkeyi düze çıkarmak" yalanıyla emekçileri aldatan ve onlara ağır bir ekonomik-sosyal fatura dayatan sermaye sınıfı, onun adına ve hesabına ülkeyi yönetenler, şimdilerde aynı yalanı yineleyerek emekçilere daha ağır bir fatura ödemeye hazırlanıyorlar. "15 günde 15 yasa" bu ağır faturanın yalnızca bir ön hazırlığıdır. Bununla işçi sınıfına ve emekçilere yönelik yeni saldırıların zemini düzleniyor. Türkiye'nin kapıları emperyalizmin sömürü ve yağmasına sonuna kadar açılıyor. Saldırı başarıya ulaşırsa eğer, yalnızca emekçiler açlığın, sefaletin ve işsizliğin daha derin çukurlarına itilmekle kalmayacaklar. Tekel'inden THY'sine, Telekom'undan enerji kuruluşlarına kadar ülkemizin tüm stratejik işletmeleri de emperyalist tekellere peşkeş çekilmiş olacak.

Türkiye'yi köleleştirip bugünkü iflasa sürükleyenler, emekçiler için yaşamı cehenneme çevirenler, bütün bunlara rağmen ayakta kalabilmek içinse, faşist baskı, terör ve yasaklamalar yolunu tutuyorlar. Bunu günden güne daha ağır ve sistemli hale getiriyorlar. Bugünün Türkiye'sinde devlet yasal ve fiili tedbirlerle tüm hak arama yollarını tıkamıştır. Hakkını aramak isteyen emekçilerin karşısına yasal ve engellemelerle çıkılmakta, buna rağmen hak aramakta ısrar edenlerin kafasına polis copu ve jandarma dipçigi inmektedir.

Aradan 20 küsur yıl geçtiği halde bugünün Türkiye'si hala askeri faşist rejimin dayatması olan 12 Eylül Anayasası ile yönetilmektedir. Bu, 20 küsur yıldır uygulanan tüm reçetelere rağmen hala kriz batağından çıkamamanın siyasal yüzüdür. Mevcut anayasanın hiçbir temel demokratik özgürlüğe yer

vermediğini, baştan başa bir yasaklar manzumesi olduğunu biliyoruz. Zaman içerisinde "Anti-Terör Yasası", "İller İdaresi Yasası", "Kriz Yönetim Merkezi" vb. düzenlemelerle, 12 Eylül'den kalma yasakçı rejim gevşetilmek bir yana iyice pekiştirilmiştir. Şu günlerde çok tartışılan ve devletin yaptığı katliamlar sonucunda şimdiden onlarca devrimcinin hayatına malolan F tipi hücreler de bunun bir parçasıdır. Tüm bu yasal ve kurumsal düzenlemeler doğrudan işçilerin ve emekçilerin mücadelesini hedef almaktadır. Ankara esnaf eyleminin ardından İller İdaresi Yasası çerçevesinde valinin yasaklamalara giderek Emek Platformu'nun 14 Nisan eylemini engellemesi, bunun en taze örneği olarak önümüzde durmaktadır.

F tipi hücrelere de buradan bakmak durumundayız. Mücadele etmek isteyen işçi ve emekçilerin karşısında çıkarılmış yıldırıcı bir tehdit, bunda ısrar edenlerin ise götürüp tıklacakları işkence mekanlarıdır F tipi hücreler. Tek suçları sermayenin ve emperyalizmin köleliğine karşı çıkmak ve emekçilerin davası için mücadele etmek olan devrimci tutsakların F tipi saldırısına karşı gösterdiği kararlı direnişin gerisinde de bunun bilincinde olmak vardır. Hücrelerde boğulmak istenen gerçekte işçi sınıfının ve emekçilerin sermaye köleliğine karşı mücadele isteği ve iradesidir. Bu isteği ve iradeyi yaşatmak ve büyütme isteyen her emekçi, F tipi hücrelerde yiğitçe ve büyük bedeller ödeyerek direnen devrimci tutsaklara tam destek vermek, onların davasını ve mücadelesini kendi davası ve mücadelesi bilmek zorundadır.

İşçiler, emekçi kardeşler!

1 Mayıs'a çok az bir süre kaldı. Sermaye sınıfı, yaşadığımız günleri size yeni yıkımlar yaratacak, geçmiştekenden daha ağır acılar tattıracak bir yeni saldırı programının son hazırlıklarını yapmakla geçiyor. Yaklaşmakta olan 1 Mayıs'ı sermayeyi bu konuda uyarmak, bu kez krizin faturasını ödemeyi öyle kolay kabul etmeyeceğimizi somut olarak göstermek için etkili bir fırsat olarak değerlendirmesini bilelim. Üretimi durdurarak geniş kitleler halinde 1 Mayıs alanlarına çıkalım. Sosyal yıkım saldırısına, devlet terörüne ve emperyalist köleliğe karşı birliğimizi ve kararlılığımızı sergileyelim. Sonu gelmeyen krizlerin bitmek bilmeyen faturalarını ödemeyi reddedelim. Kriz onların, kapitalist düzenin kendi krizi. O halde faturayı da onlar ödemek zorundadırlar. Bu bilinçle 1 Mayıs alanlarında "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarını yükseltelim.

İşçiler ve emekçiler ya dünden beter sefil ve kölece bir yaşama razı olacaklar, ya da birlik ve dayanışmalarını güçlendirerek zorlu mücadele yolunu tutacaklar. Zengin bir mücadele birikiminin ürünü olan tarihsel ve siyasal anlamıyla 1 Mayıs, sorunu ve ikilemi önümüze böyle koymaktadır. Emekçiler olarak 1 Mayıs'ta ortaya koyacağımız tutum bu soruna ve ikileme verdiğimiz yanıtın da bir göstergesi olacaktır. Saldırıya hazırlanan burjuvazi de bunu böyle algılayacaktır. 1 Mayıs'ın toplam tablosu, şu günlerde kotarılmaya çalışılan sıfır zamdan hazırlığı yapılan toplu tensikatlarla, hızlandırılmak istenen özelleştirmelerden çöktürmek istenen tarıma kadar, tüm güncel saldırıların akıbetini yakından etkileyecektir. 1 Mayıs kutlamalarının omuzlarımızı yüklediği sorumluluğun büyüklüğüne ve hayati önemine de buradan yaklaşmalıyız.

Bugünkü koşullarda bu sorumluluğun hakkını gereğince verebilmek, tabandan ortaya koymayı başaracağımız örgütlü inisiyatiflere sıkı sıkıya bağlıdır. 1 Mayıs kutlamalarında inisiyatifi hiçbir biçimde sendika bürokratlarına bırakamayız. Bugüne kadarki tüm deneyimlerin yanısıra son kriz patlak verdiğinden beri sergilenen tavırlar, onların ikiyüzlü ve samimiysiz sermaye uşakları olduklarını bir kez daha bütün açıklığıyla ortaya koymuştur.

Tüm bunların bilinciyle, devrimci taban inisiyatifini hızla geliştirip örgütleyelim. 1 Mayıs komiteleri ya da inisiyatifleri kurarak, fabrikalarda işçileri, semtlerde emekçileri, okullarda öğrencileri bunlar etrafında birleştirerek, 1 Mayıs hazırlıklarını yoğunlaştıralım. 1 Mayıs'ta üretimi durdurarak geniş kitleler halinde ve militan bir tutumla alanlara çıkalım. Bulduğumuz her yeri 1 Mayıs'ın kutlandığı alanlara çevirelim.

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Son sözü direnenler söyleyecek!

Katliamlara ve F tipi hücrelerdeki sistematik işkenceye rağmen tüm kararlılığı ile aylar boyu süren zindan direnişi, faşist rejimin özel çabasıyla örgütlenen suskunluk fesadını bugün artık paramparça etmiştir. Direnişin gücü ve gerçekleri, devrimcilerin F tipi hücrelerden her yeni gün peşpeşe çıkan tabutları, rejimin maskesini düşürmüştür. Onun kanlı ve acımasız yüzü bir kez daha bütün çıplaklığıyla Türkiye'nin emekçileri ve tüm insanlığın gözleri önündedir.

Şu günlerde Türkiye'de olduğu kadar dünyada en çok tartışılan güncel konulardan biri, rejimin devrimcilere karşı vahşete varan bu acımasızlığıdır. Hiç kimse bunu rejimin gücü olarak algılamıyor; tam tersine, hemen herkes bunu onun zayıflığına ve acizine bir gösterge sayıyor. Güç ve kararlılık gösterisi haline getirilen davranışları gerisin geri rejimi vuruyor; onu daha çok teşhir ediyor, izlediği tecrit ve izolasyon politikasında giderek daha çok yalnızlaştırıyor. Bu direniş payına şimdiden büyük bir siyasal kazanım sayılmalıdır.

Direnişin daha bugünden kesinleşmiş ikinci temel siyasal kazanımı, devrimci inancın ve iradenin, bunun ürünü olan mücadele ve direnme kararlılığının gücü ve yenilmezliğidir. Direniş süreci içinde bunun ilk sarsıcı örneği, katliama karşı sergilenen yiğitlik ve katliama rağmen hücrelerde sürdürülen direniş olmuştur. Aynı olgu, birbirini izleyen ölümlerin ardından bugün bir kez daha bütün açıklığıyla gözler önündedir. Ne katliamların, ne de hücrelerde uygulanan sistematik baskı ve işkencenin devrimcileri teslimiyete ve siyasal ölüme razı edemeyeceği, gelinen yerde dost düşman herkes tarafından görülüp anlaşılmıştır. Bu olgu, emek ve özgürlük davasına yakınlık duyanlara güç ve umut aşılarken, ülkeyi yöneten işbirlikçi uşak takımını ise kahretmektedir.

Üçüncü ve asıl kazanım ise, bizzat hücre saldırısının püskürtülmesi, faşist rejimin sonunda dize gelmesi olacaktır. Bunu da çok geçmeden herkes görecek, bundan kimsenin en ufak kuşkusunu olmasın.

Devlet bugün direnişin ezici ağırlığı altında çaresizce kıvranıp duruyor. Yeni manevralarla işin içinden sıyrılacağına sanıyor. 16. madde ile oynayarak, "tecriti kaldırıyoruz" adı altında tecriti ve ona dayalı emellerini kurumlaştırarak, kamuoyu ile adeta alay ediyor.

Ama kanlı katiller çetesinin yönettiği bu devlet bir kez daha yanıldığını anlayacak. Devrimci tutsakları böyle gülünç manevralarla aldatmanın zaten bir olanağı yok. Bu manevralarla asıl olarak kamuoyu ve emekçiler aldatılmak, direniş lehine oluşan ve günden güne güç kazanan destek boş çıkarılmak isteniyor. Fakat rejimin bu konuda da fazla bir şansı yok. O bu oyunu 19 Aralık katliamı öncesinde oynadı ve bizzat katliamın kendisi, benzer bir oyunla ilerici kamuoyunu aldatma olanaklarına en ağır darbeyi vurdu. Bu nedendir ki şu günlerde sergilenen manevralar beyhude bir çabanın ifadesidir. Tüm bu çabalar devrimci direnişin kararlılık duvarına çarpacak ve bir kez daha boşa çıkacaktır. Bu çok sayıda devrimcinin hayatına ve yüzlerce devrimcinin dönülmez sakatlıklarına mal olsa bile.

Nitekim direniş sürecinde kaybedilen çok sayıda devrimciye her gün yenileri eklenmektedir. Direnişçi tutsaklardan **Sibel Sürücü** ve partimizin üyesi **Hatice Yürekli**'nin yanısıra dışarda direnişi sürdüren **Şenay Hanoğlu**, bugün kaybedilen üç direnişçi devrimci olmuştur. Böylece, hücre saldırısının püskürtülmesi uğruna ölümü yiğitlikle karşılayanların sayısı 17'ye yükselmiştir. 19 Aralık katliamında kaybedilen 28 devrimciyle birlikte şehit devrimcilerin toplam sayısı ise halihazırda 45'i bulmuştur.

Her yeni gün bu kayıplara yenileri eklenecektir. Bu çok ağır bir bedeldir; fakat komünistler ve devrimciler bu bedeli tereddütsüz ödeyeceklerdir. Zira onlar hücre saldırısının işçi sınıfı ve emekçilerin davası için ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedirler. Emekçilere yönelik olarak ardı arkası kesilmeyen sosyal yıkım programları uygulayanlar, ülkeyi emperyalist tekellerin ve bir avuç yerli asalağın ağır sömürü ve yağmasına ardına kadar açanlar, bunun yaratacağı sosyal ve siyasal sonuçlara karşı da yıllardır çok yönlü olarak hazırlanmaktadırlar. Hücre saldırısı bunun bir parçası ve temel bir boyutudur. İşçi ve emekçi hareketini dizginlemek, etkisizleştirmek, çaresizlik duygusu içerisinde olup bitene boyun eğer duruma düşürmek isteyenler, bunun yolunun öncü bilinçli kesimleri acımasızca ezmekten ve buna dayalı olarak ehliştirmekten geçtiğini düşünmektedirler. Hücre saldırısı, buna dayalı tecrit ve izolasyon politikası, bu hesabın bir parçasıdır. İşte devrimci tutsakların çok

kimseye akıl almaz gibi gelen hayranlık uyandırıcı direncinin gerisinde, tam da bunun bilincinde olmak vardır. Devletle devrimciler arasında sürüyor gibi görünen bu sert çatışmanın gerçek tarafları, bir yanda emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, öte tarafta işçi sınıfı ve tüm emekçilerdir. Hücre saldırısının başarısına dayalı olarak kırılmak, ezilmek ve teslim alınmak istenen, bizzat işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele istek ve iradesidir.

ABD emperyalizmine, IMF ve Dünya Bankası'na kölece boyun eğmeyi bir davranış çizgisi haline getirenler, bunca devrimcinin ölümüne karşın bugün hala "kararlılık" gösterilerini sürdürüyorlar. Emperyalistlerin ve asalak sermaye sınıfının bir dediğini iki etmeyenler, onların her isteği karşısında kölece eğilenler, direnci emekçilerin ve onların devrimci öncülerinin en haklı, meşru ve insani taleplerine karşı gösteriyorlar.

Ama yineliyoruz; devrimci direnişin yenilmez gücüyle bu gerici direnç bir kez daha kırılacaktır. Partimiz, 19 Aralık katliamının daha ilk saatlerinde yayınlanan bildirisinde, aynen şunları dile getirmişti: "*Faşist rejim katliam operasyonunu F tipine geçiş için bir vesileye dönüştürmüştür. Adalet bakanı nakillerin başlatıldığını bildirmektedir. Bunlar beyhude çabalar. Devrimci tutsaklar izolasyon ve ölüm demek olan o hücreleri hiçbir durumda kabul etmeyeceklerdir. Oldu-bitti yaptığını sananlar ne kadar yanıldıklarını göreceklerdir.*"

Aynen de dediğimiz gibi oldu; "oldu-bitti yaptığını sananlar ne kadar yanıldıklarını" çok geçmeden görüp anladılar. Bu onlar payına kahredici bir yenilgiydi. Bundan daha ağır olanını ise hücre saldırısında başarı kazanmak heveslerini bir yana bırakarak yaşayacaklardır.

Son sözü direnenler söyleyecek!

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Türkiye Komünist İşçi Partisi
22 Nisan '01

Yıllar boyu işkenceler
içinde
İhanetler ve direnmeler
içinde
Beklediler, beklediler de
gelmedi ölüm
Tuttular yakasından
koydular önlerine
Konuş be ölüm, konuş dediler
Biz büyürüz sen böyle
küçüldükçe
Seninle kavgamız insanlık
tarhiyleştir.
Prometeus'tan Spartaküs'e
Bruno'dan Che Guevara'ya
Ve Kawa'dan bizlere dek ateş
iledir
Gel de bağdaş kur soframıza
ey ölüm
Senin alçaldığını görmek
Özgürlük adına sunulan
canlar iledir.

Umudun öyküsünü
yazmak bize düştü
Bize düştü sunmak hayata
ömrünün baharını
Acıları tas tas içmek
kan tükürmek ihanete
Direnci resmetmek bize
düştü,
Bize düştü gözyaşsız
ağlamak genç ölümlere
Yetim şafaklara kardeş
olmak.
Alayla yürüme
karanlıklara
Özgürlüğü fethetmek bize
düştü
Hasret vurgunuyla
yanmak
Vedalaşmadan yürümek
sonsuzluğa
Geleceğe köprü olmak,
"BİZE DÜŞTÜ".

Adnan Yücel

Biraz, biraz daha dayanın!..

Zafer yakındır yoldaşlar!

*Ne amansız ve soluksuz bir koşudur bu.
Kaç rüzgar yoruldu, kaldı geride.
Kaç hayat eskidi,
Kaç yol-kaç yolcu!
Ağzı köpüklü kaç at çatladı
Kaç civan yürek!
Ve ne çok kadirga çürüttü sular
Ne çok yelken.*

*ve düşenler
-ki elbet*

*Yıkandılar son kez
kendi ılık kanlarının anaforunda*

Resul Ayaz

7. ayına giren destansı bir direniş yaşıyor, kanlı iktidarın zindanlarında, hastanelerinde. En sıradan insanlarda bile saygı uyandıracak nitelikte bir direniş bu. Bu gücü nereden alıyorlar? Nasıl bir güç ki, 7 aydır bir şey yemeden, bu kadar baskı ve işkenceye rağmen direniş devam ediyorlar? Bu güç tarihsel haklılıktan, zafer olan sarsılmaz inançtan, sosyalizme olan inançtan almıyor. Bu güç, bilime olan inançtan, bilimsel sosyalizmden almıyor.

Zengin bir aileye mensup genç bir üniversite öğrencisi gerçekleri duyduğunda, direnişlerle onur duyduğunu, onları takdir ettiğini söyleyebiliyor. Çünkü, kendi sınıfının her türlü yoz ve çıkara dayanan kirli ilişkilerinin ayırıcına varabiliyor. Ve kapitalizmin kirli çarkını paramparça ederek, insanlığın gerçek anlamını, güzelliklerin, sevginin gerçek değerini bulacağı sosyalizm gerçeğini...

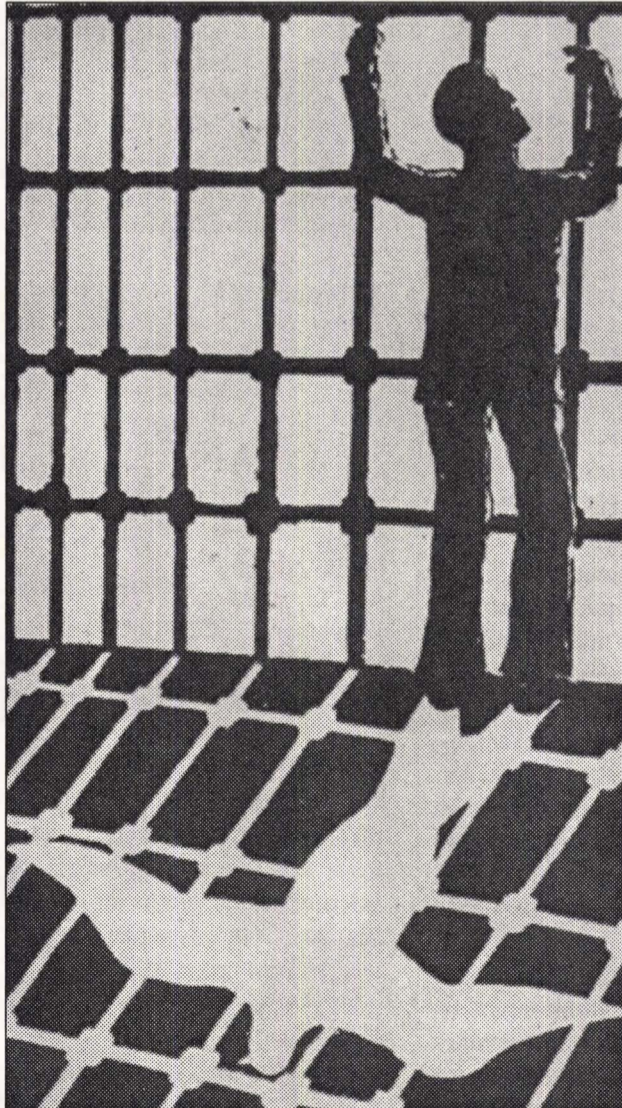
Ve, bütün insanlığı bu güzelliğe ulaştırmak için, ateşi düşmana vermeyerek, her türlü bedeli ödemeyi göze alan, yaşamayı ölecek kadar çok seven, yiğit, devrimci ve komünistlerin varolduğu gerçeğini...

Binlerce, onbinlerce kişinin katıldığı dünya çapındaki eylemliliklerde, sosyalizmin simgesi olarak çekiç kızıl bayrakların dalgalanması, kitlelerin sosyalizme, güzel bir dünyaya olan özlemini simgeliyor. Binler farkındadır, kurtuluşun sosyalizmde olduğunun. Ve

farkındadır, kapitalizm varoldukça, her türlü kirliliğin devam edeceğinin. Onun içindir devrimcilere saygı duymaları, onları takdir etmeleri.

Asalıklardan dünyayı temizleyerek, insanın insan tarafından sömürülmediği, kolektivizmin yaşama damgasını vuracağı, müzik dolu, çiçek dolu, sevgi dolu güzel bir dünya inşasına milyonları hep birlikte hazırlamak için; işte bunun için yoldaşlar, bunun için, biraz daha dayanın-biraz daha!

Devrim davası yenilmez!

Zafere dair

**Korkunç ellerinle bastırıp yaranı
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.
Şimdi çıplak ve merhametsiz
bir çılgılık oldu ümid...
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp koparılacaktır...**

**Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
Düşman haşin
zalim
ve kurnaz.**

**Ölüyor çarpışarak insanlarımız
-halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı-
ölüyor insanlarımız
-ne kadar çok-
sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümeyişe çıktılar
öyle genç
ve fütursuz...**

**Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:
bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...
Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp
koparılacaktır...**

Nazım Hikmet

Partimizin kurucu üyesi/Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli yoldaş:

“Yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz!..”

Partimizin kurucu üyelerinden Hatice Yürekli yoldaş Ölüm Orucu Direnişinin 182. gününde ölümsüzleşti. Hatice yoldaş 1968'de Tokat'ın Almus ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini İzmir'de tamamladı. 1990 yılı başında bu kentte saflarımıza katıldı. Böylece ölümü yiğitçe göğüslemesine kadar kesintisiz olarak sürecekte örgütlü yaşamına başlamış oldu. İlk dönem faaliyetlerinden dolayı aynı kentte birçok kez gözaltına alındı, bir süre cezaevinde yattı.

Sonraki yıllarda örgütlü yaşamını örgütümüzün üyesi olarak İstanbul'da devam ettirdi. Bu kentte kaldığı tüm süre boyunca işçi çalışması yürüttü. Bu amaç çerçevesinde birçok tekstil fabrikasında bizzat işçi olarak çalıştı.

'95 Nisan'ında gerçekleşen bir operasyonda, Habip Gül ile birlikte kaldığı evden gözaltına alındı. Siyasi poliste tam direniş gösterdi, ifade vermeyi reddetti, hiçbir belgeyi imzalamadı. Yargılanma esnasında ise siyasi savunma yaptı. Bir süre Sağmalcılar Cezaevi'nde tutuklu olarak kaldı.

Dışarı çıktıktan sonra İstanbul ilindeki örgütsel faaliyetine Rumeli yakası tekstil çalışmasının sorumluluğunu üstlenerek devam etti. Bu görevini İstanbul İl Komitesi üyesi olarak sürdürdüğü bir sırada, Güney çalışmasının ihtiyaçları çerçevesinde bu bölgeye geçti. Adana, Iskenderun ve Antakya çalışmasının toparlanmasında birinci dereceden sorumluluklar üstlendi.

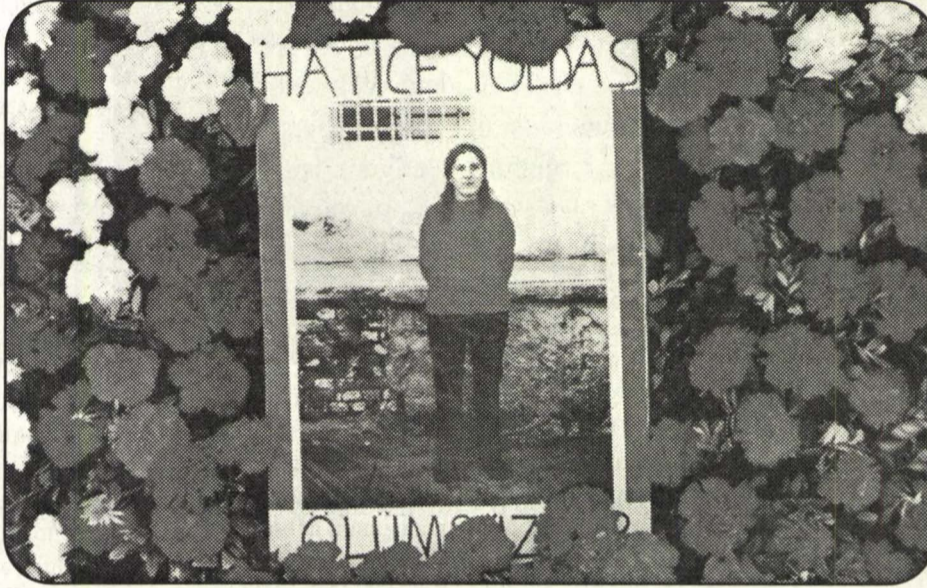
Partimizin Kuruluş Kongresi'ne bu bölgenin delegesi olarak katıldı ve Kongre ön hazırlık sürecinin bir bölümünde yer alan delegelerden biri oldu. Kongre sonrasında Ankara İl Komitesi'nde görev aldı. Çok geçmeden bu kentte gerçekleşen operasyonda yeniden tutuklandı. Siyasi poliste bir kez daha tam direniş gösterdi. Aynı operasyonda yakalanan tüm öteki yoldaşlarıyla birlikte (ki içlerinde Ümit Altıntaş da vardı) ifade vermeyi reddetti, hiçbir belge imzalamadı. (Karşılıksız sorulardan oluşan polis tutanağı, Hatice Yürekli yoldaş payına şu onurlandırıcı sözlerle bitmektedir: *“Sorulan sorulara cevap vermeyerek, Türk polisini ve Türk mahkemelerini tanımadığını, kimsenin kendisini sorgulayıp yargılamayacağını beyan etti...”*)

Hatice yoldaş (polisteki beyanına bağlı kalarak) daha ilk duruşmada yaptığı siyasal savunmayla düzeni ve düzen mahkemelerini cepheden yargıladı, tok bir tutumla komünist kimliğini ve mücadelesini savundu. Tutsaklık dönemini Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde geçiren Hatice Yürekli, Ulucanlar katliamını yaşadı ve katliamın ardından açılan davada yargılandı. Bu yargılama esnasında da siyasi savunma yaptı ve mahkeme kürsüsünden katliamın içyüzünü gözler önüne serdi. (19 Aralık katliamından iki hafta önce (5 Aralık 2000) gerçekleşen Ulucanlar katliamı davasında yaptığı siyasi savunma, *Kızıl Bayrak*'ta, *“26 Eylül tarihi bir faşist katliam günü olarak geçecek”* başlığı altında yayınlandı.)

20 Ekim '00'de F tipi saldırısına karşı başlayan direnişin 1. ekibinde yer alan Hatice Yürekli yoldaş, Ulucanlar Davası'nda yaptığı savunmasını şu sözlerle bitirdi:

“Ben gönüllü bir Ölüm Orucu direnişçisiyim. Bizim Ölüm Orucu'na 'örgüt baskısıyla' gittiğimiz söyleniyor. Bu çok çirkin/çaresiz bir yalandır. Bizler siyasi kimlikleri, gelecek idealleri olan ve bu idealler doğrultusunda yaşayan insanlarız. Devletin bizleri teslim alıp/imha etmeye dönük planlarına karşı en önde durmak, ölümüne direnişin ilk gönülleri olmak bir onurdur bizim için. Hiç kuşku duymuyorum ki, tüm arkadaşlarımız ilk gönüllüler içinde olmayı istemektedirler.”

Hatice Yürekli yoldaş, partimizdeki adıyla Ezgi, Parti Kuruluş Kongremizdeki adıyla Hazal yoldaş, Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşların ardından, partimizin zindan direnişleri sürecinde yitirdiği üçüncü

yoldaşımızdır. Onun devrimci yaşamı ve partili mücadelesi üzerine ayrıntılı değerlendirmeler yapmanın yeri burası değil. Burada şimdilik şu kadarını söylemekle yetinebiliriz:

O, çok yakından tanıdığı ve aynı alanlarda beraber çalışma imkanı bulabildiği Ümit ve Habip yoldaşları gibi, partimizin en eski üyelerinden biridir. Onlar gibi örgütlü politik yaşamı partimizde başlamış ve partimiz saflarında ölümsüzleşmiştir. Yine onlar gibi, komünist kimliği ve parti üyeliği onurunu hep yükseklerde tutmuş, direnişçi kimliği değişmez bir davranış biçimi haline getirmiştir. Bu nitelikleri çerçevesinde sağlam ve sarsılmaz bir profesyonel devrimci olan Hatice Yürekli yoldaş, bunu, sınıf çalışmasının ihtiyaçları çerçevesinde sık sık fiilen fabrikada bir işçi

olarak çalışmayla da birleştirebilmiştir. Bu nedenle haklı olarak kendisini bir işçi sınıfı bireyi saymaktaydı.

Siyasi poliste tereddütsüz direnen, mahkemelerde hep siyasi savunma yapan Hatice Yürekli yoldaş, zindan direnişçiliğinin gereğini de her zaman sağlam ve sarsılmaz bir komünist devrimci olarak yerine getirdi. 20 Ekim'de başlayan zindan direnişinin 1. ekibinde yer alması da bunun bir ifadesidir. Partimizin bir üyesi olarak bunu kendisi için en büyük onur saydı. Ulucanlar katliamı davasında yaptığı savunmadan yukarıya aldığımız bitiş sözleri de bunu açıklıkla ortaya koymaktadır.

Hücre saldırısına karşı ölümüne bir direnişte hangi bilinçle yer aldığını ve ölümü tereddütsüzce göğüslemede gösterdiği sarsılmaz iradeyi neye borçlu olduğunu göstermek için bir kez daha kendisine başvuracağız. Aşağıdaki pasajları ailesine yazdığı 12 Kasım '00 tarihli veda mektubundan alıyoruz:

“... Bizler de, siyasi kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı, ölümüne bir direniş başlatmış bulunuyoruz. Devrimci değerlerimizin varoluş nedeni, insanlığın geleceği ve bu barbar sistemden kurtuluşu içindir.”

“Bu yarıyla emeğe saygı, insana saygı bu direnişe omuz vermeyi gerektiriyor. Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz. Çünkü saldırı hepimizdir; bizim şahsımızda insanlığın geleceği teslim alınmak istenmektedir...”

Anlamını tanımladığı saldırıyı püskürtmenin hangi bedelleri gerektirdiğine ilişkin nasıl bir açıklık içinde olduğunu görmek içinse yine Ulucanlar Davası'ndaki savunmasına dönüyoruz.

İşte bu konuda söyledikleri:

“... Bizler de hiçbir koşulda hücrelere girmeyi kabul etmeyeceğimizi, bunun devrimci siyasal kimliğimize dönük kapsamlı bir teslim alma projesi olduğunu söylüyor; ölmeyi tercih ederek, diri diri o tabutluklara girmeyeceğimizi ilan etmiş bulunuyoruz.”

Hatice Yürekli yoldaş, altı aylık uzun bir direniş maratonunun ardından ölümü yiğitçe kucaklamasını bilerek, zamanında bu sözleri boşuna etmediğini göstermiş oldu. Direnişte yitirdiğimiz tüm öteki devrimciler gibi... Devrim davası yaşama, büyüme ve er geç zafere ulaşma olanağını bu türden sağlam ve sarsılmaz dava insanı devrimciler sayesinde bulacaktır.

Devrimci yaşamı dışında bir yaşam tanımayan, bu uğurda ailesi ile olan bağları da dahil düzenle tüm bağlarını koparmakta tereddüt etmeyen, tüm örgütlü devrimci yaşamı boyunca onurlu bir parti üyesi olmayı her şeyin üzerinde gören ve bunun gereklerini yerine getiren bu yiğit kadın komünist yoldaşımızın anısı önünde derin bir saygı ile eğiliyoruz.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Türkiye Komünist İşçi Partisi
22 Nisan '01

Dışarıda ölüm orucuna yatan ve Ölüm Orucunun 160. günü ölümsüzleşen TAYAD'lı Şenay Hanoğlu:

“Hiç tereddüt etmedim, hiç pişman olmadım, hep kararlıydım, çok mutluyum...”

Şenay Hanoğlu, 1966 yılında Tokat'ın Almus ilçesi, Armutalan köyünde doğdu. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak büyüyen Şenay Hanoğlu, şu anda Kandıra F tipi hapisanesinde tutuklu bulunan Yücel Hanoğlu ile evlenerek 1989 yılında İstanbul'a yerleşti.

Devrimcilerle '93-94 yıllarında Alibeyköy'de otururken tanıştı. O dönem Fatih Belediyesi'nde çalışan eşinin arkadaşı İsmet Erdoğan, Şenay'ın ilk tanıdığı devrimcilerdendir. Kısa bir süre sonra eşi Yücel Hanoğlu tutuklandı.

Şenay, 19 Aralık katliamında şehit düşen Nilüfer Alcan'ın kendisinin devrimci mücadeleye katılmasında en çok emeği ve payı olanlar arasında olduğunu söylerdi.

1994 yılında Sirkeci Postanesi önünde Amerikan bayrağının yakılması eyleminden sonra ilk defa gözaltına alındı. Direnişçiydi, işkencecilere karşı sonuna kadar direndi.

1994 yılında halen oturduğu Küçükarmutlu'ya taşındı. Bir yandan devrimci mücadele içerisinde yer alan Şenay, diğer yandan tutuklu olan eşinin yokluğunu

çocuklarına hissettirmemek için ev işlerine temizliğe gidiyor, çocuklarına hem analık hem babalık ediyordu.

F tipi hapisanelerin gündeme gelmesiyle birlikte, F tiplerine karşı mücadelede hep en ön saflarda yer aldı. Çoluğum, çocuğum, işim vs. demedi. İnsanca bir yaşam için mücadele etti. Hapishanelerde ölüm orucunun başlamasının ardından kendisi de ölüm orucu gönüllüsü olarak ölüme yattı.

Geride bıraktığı vasiyetinde eşine şunları söylüyordu: “Yücel'e söyleyin ölüm orucuna başladığımdan bu yana, hiç tereddüt etmedim, hiç pişman olmadım, hep kararlıydım, çok mutluyum.”

Şenay, işkenceye ve tecrite karşı, insanın düşüncelerinin yok edilmesine karşı, insanca bir yaşam için nasıl mücadele edilir ve gerektiğinde nasıl ölünür bunu yaşamıyla öğretti. Düşünceleri uğruna ölümü gülerek kucaklayıp ölümsüzleşenlerin arasına katıldı.

TAYAD'lı Aileler
22 Nisan 2001

Düşen karanfillere...

Şafak, iğrenç gölgelerin altından
Fışkıırıyordu parlak
göz kamaştırıcı...

Dupduru bir inançtı
düşen karanfillerin
son nabızları bile...

Onlar karanlık kanatlarıyla
kapatmak isterken güneşi,
boy atıyordu tohumlar
çatlایarak izbelerden
sis bulutlarını yırtıyordu
her düşen can

Dehşetli ölümlerde
doğuyordu binlerce can
Çoğalmalı insan
çoğalmalı da
onuru bayrak edinip
ölenleri anlamalı
Meydanlara varmalı...

Rahime Henden
25 Nisan 2001

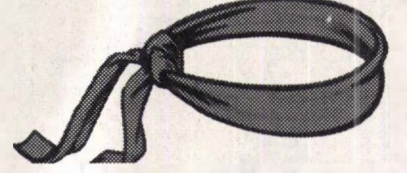

Sibel Sürücü:

TKEP-Leninist dava tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi

1978 yılında Tokat'ın Niksar ilçesinde doğdu. Aralık 1999 yılında TKEP/Leninist davasında idam istemiyle yargılanmaya başlandı. 19 Aralık katliamından sonra Kartal Özel Tıp Cezaevinde Ölüm Orucu direnişine başladı. Eyleminin 124. gününde ölümsüzleşti...

Sedat Karakurt:

DHKP/C Tutsağı. Ölüm Orucu 2. Ekip Direnişçisi. 1976 doğumlu Sedat Karakurt 19 Aralık katliamından sonra Edirne F tipi hücrelerine götürülmüştü. Siyasal kimliğine ve devrimci onuruna hücrelerde de tereddütsüz sahip çıktı. Ölüm orucunun 188'inci gününde, “hiçbir zor yönteminiz, vahşetiniz, hiçbir işkenceniz ve yalanınız direnişimizi kıramayacak, düşüncelerimizi yok edemeyeceksiniz” diyerek ölümsüzleşti.

Erdoğan Güler:

1972 /Manisa Salihli doğumlu.

Zindanlardaki direnişe destek vermek amacıyla TAYAD'lı Ailelerin başlattığı ölüm orucu direnişine katıldı. 30 Kasım 2000 tarihinde “Ben de bu zulüm karşısında sessiz kalamazdım” diyerek İzmir Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nde ölüm orucuna başladı.

19 Aralık 2000 tarihinde Özgürlük ve Dayanışma Partisi İzmir il Teşkilatının polislerce basılması sonucu gözaltına alındı ve tedavi amacıyla hastaneye kaldırıldı. Hastanede tedaviyi reddeden Erdoğan Güler, ölüm orucuna devam etti. Erdoğan Güler, ölüm orucunu sürdürdüğü İzmir-Kahramanlar Mahallesiindeki evde ölümsüzleşti.

Kazım Gülbağ:

Kazım Gülbağ, 20 Nisan'da Almanya'nın Regensburg şehrinde, Regensburg Hapishanesi önünde “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” yazılı bir pankart açarak bedenini tutuşturdu. Polis tarafından hastaneye kaldırılan Kazım Gülbağ, 22 Nisan'da şehit düştü.

Kazım Gülbağ, ülkemizde de uzun yıllar mücadele içinde bulunmuş, gençlik mücadelesinde görevler üstlenmiş, gençliğin İYÖ-DER, Dev-Genç gibi örgütlenmelerinde yer almış, 1993'te yurtdışına çıkmış bir devrimciydi. Mücadelesini orada da çeşitli biçimlerde sürdürdü.

19-22 Aralık katliamında katledilenlerin içinde bir çok tanıdığı vardı. Ölüm orucunda şehit düşenler ve hala ölüm yürüyüşünü sürdürenler içinde de ülkede aynı mücadeleyi paylaştığı insanlar vardı...

Ölüm orucu direnişi ilerledikçe, şehitler verildikçe, vahşetin sınır tanımaz boyutuna tanık oldukça, daha fazla bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyor, bunun yollarını arıyordu.

Sonuçta, bu büyük direnişe bedenini tutuşturarak destek olmaya karar vermiş, bunu hayata geçirmişti...

(23 Nisan tarihli HöP açıklamasından...)

Hatice Yürekli İzmir'de partisinin kızıl bayrağına sarılı olarak toprağa verildi...

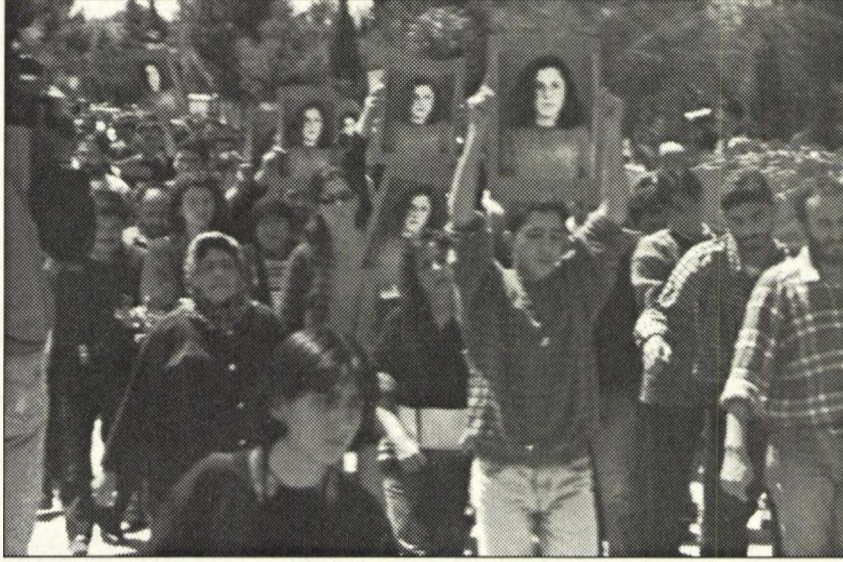
Hatice Yürekli yoldaş ölümsüzdür!..

TKİP kurucu üyesi ve Ölüm Orucu 1. Ekip Direnişçisi Hatice Yürekli'nin cenazesi 25 Nisan günü İzmir'e getirildi. Hatice Yürekli'nin ölümsüzleştiği haberi gelir gelmez cenazenin karşılanması ve toprağa verilmesi için hazırlıklar başladı. Cenazenin organizasyonunu İzmir Hücre Karşıtı Platform üstlendi. Birçok sendika, DKÖ ve kuruma cenaze törenine katılım için çağrı yapıldı.

Yoldaşları, dostları ve ailesinden oluşan 250 kişilik kitle saat 12:30'da Kuruçeşme Camii önünde buluştu. Topluluk buradan sloganlar eşliğinde arabalara binerek Buca-Kaynaklar mezarlığına gitti. Mezarlığın girişinde kortejler oluşturuldu. Yürüyüşte Hatice Yürekli'nin resimleri, İzmir Hücre Karşıtı Platform'un "Hatice Yürekli ölümsüzdür!" ibaresi taşıyan çelengi ve Hatice yoldaşın resminin bulunduğu *Kızıl Bayrak* imzalı çelenkler taşındı. Mezarlık girişinde jandarma tarafından diğer Ölüm Orucu şehitlerinin fotoğraflarına ve pankartlarına el konuldu.

Kitlenin tamamının mezarlığa girmesinin ardından sloganlarla yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Hatice Yürekli ölümsüzdür!", "Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!" vb. sloganlar sıkça atıldı.

Mezar başına gelindiğinde tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Önce İzmir Hücre Karşıtı

Platform tarafından F tipi saldırısını teşhir eden, direnişçilerin taleplerinin bir an önce kabul edilmesi gerektiğini anlatan, insanları duyarlı olmaya çağıran bir konuşma yapıldı. Daha sonra yoldaşları ve kardeşi tarafından konuşmalar yapıldı. Hatice yoldaşın kardeşi; "Biz onun davasını şimdiye kadar anlayamadık. Seçimini bencil bir seçim olarak gördük. Ama artık onu çok daha iyi anlıyoruz. Hatice davasına o kadar bağlıydı ki, bedenini ölüme yatırmaktan bile çekinmedi" diye konuştu.

Yoldaşları tarafından ise Hatice'nin parti ve devrim davasına bağlılığı, direnişçi kimliği, davası uğruna

tereddütsüz öldüğü anlatıldı ve sosyalizmin kızıl bayrağını kapitalizmin burçlarına dikene kadar bu zorlu kavganın süreceğine dair and içildi. Hatice yoldaşın en sevdiği parça olan "Görüş kabini" hep birlikte söylendi ve sevdiği bir şiir, cezaevinde birlikte kaldığı bir yoldaş tarafından okundu.

Hatice Yürekli gözbebeği gibi koruduğu partisinin bayrağıyla toprağa verildi. Bu sırada "Hatice yoldaş ölümsüzdür!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Habip yoldaş, Ümit yoldaş, Hatice yoldaş ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!", "Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!" sloganları gür bir şekilde haykırıldı.

Tören bitiminde tekrar kortejler oluşturularak mezarlık girişine kadar sloganlarla yüründü. Giriş kapısının önünde durularak, son kez Ölüm Orucu şehitlerinin isimleri tek tek sayılarak "ölümsüzdür" sloganı atıldı. Son olarak, Ölüm Orucu Direnişi'ne İzmir'den dışarıdan destek veren TAYAD'lı Erdoğan Güler'in cenazesinin memleketine uğurlanmasına çağrı yapıldı.

Hatice yoldaş ölümsüzdür!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

TAYAD'lı Şenay Hanoğlu 22 Nisan'da ölümsüzleşti...

Ölüm oruçlarına destek vermek için dışarıda tutsak yakınlarının başlattığı Ölüm Orucu Direnişi'nin 164. gününde Şenay Hanoğlu şehit düştü.

Şehit düştüğü 22 Nisan Pazar günü Armutlu Cemevi'nde 350 kişinin katıldığı bir anma düzenlendi. Anmada cenazenin 23 Nisan Pazartesi günü Gazi Cemevi'nden kaldırılacağı duyuruldu.

Törene gelenler, Gazi Cemevi'nde sabahın erken saatlerinden itibaren toplanmaya başladılar. Saatler ilerledikçe Cemevi'ne gelenlerin sayısı arttı. Öğle saatlerinde Armutlu'dan otobüslerle gelen kitlenin önü Gazi Mahallesi girişinde tutuldu. İki kişi askerlik sorunu olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Adli tıp işlemlerinin bitmek üzere olduğu haberi geldiğinde Cemevi önünde toplanan kitle sloganlar atarak marş söylemeye başladı. Aynı saatlerde İkitelli'de Sibel Sürücü'nün cenazesine katılanlar da döndü. Cenaze Adli Tıp'tan gelene kadar sloganlar atıldı, halaylar çekildi.

Cenazede sıkça; "Şenay Hanoğlu ölümsüzdür!", "Sibel Sürücü ölümsüzdür!", "Hatice Yürekli ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!" sloganları atıldı.

Komşuları Şenay Hanoğlu'nu anlattılar.

Ayrıca Hanoğlu'yla birlikte açlık grevine yatan Himmət İkinci, Şenay'ın mücadelecilik kimliğini ve devrime olan adanmışlığını anlattı.

Cenaze geldiğinde kitlenin öfkesi bir anda kabardı ve "Katil devlet hesap verecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları gür şekilde atıldı. Cenaze kızıl beze sarıldıktan sonra yürüyüşe geçildi. Kitlenin önünde "Ölüm orucu şehidi Şenay Hanoğlu ölümsüzdür!" pankartı açıldı. Ayrıca "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" ve "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" pankartları açıldı. Yürüyüş boyunca "Şenay Hanoğlu, Hatice Yürekli, Sibel Sürücü ölümsüzdür!" ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganları sürekli ve öfkeli bir şekilde haykırıldı.

Gazi karakolunun önüne gelindiğinde, "Katil devlet hesap verecek!" sloganı büyük bir öfkeyle atıldı. Yürüyüşün bitiminde otobüslere binilerek Cebeci mezarlığına gidildi. Cenaze gömüldükten sonra tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Kitlesel bir katılımı gerçekleştiren tören Şenay'ın en sevdiği türkü olan Karahisar Kalesi'nin söylenmesi ile bitirildi.

Anaların öfkesi katilleri boğacak!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Sibel Sürücü Ölüm Orucu Direnişi'nin 124. gününde ölümsüzleşti!

Devrimci tutsakların sürdürdüğü Ölüm Orucu başeğmez bir kararlılıkla baharı karşılarken, şehit düşen tutsaklar direnişi taçlandırmaya devam ediyor. Şehitler kervanına 22 Nisan'da Hatice Yürekli ve Şenay Hanoğlu'yla birlikte Sibel Sürücü de katıldı.

TKEP/L dava tutsağı Sibel Sürücü, Kartal F Tipi Cezaevi'nden kaldırıldığı Bayrampaşa Hastanesi'nde direnişinin 124. gününde şehit düştü.

23 Nisan'da ailesinin İkitelli'deki evine getirilen Sibel'i içinde TUYAB'lı ailelerin de olduğu kalabalık bir kitle sloganlarla karşıladı. "Sibel Yoldaş ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları haykırıldı. Alkışlarla evden kızıl bayrağı sarılı olarak çıkarılan Sürücü, tutsak analarının omuzlarında İkitelli Cemevi'ne getirildi. Burada da kalabalık bir kitle tarafından "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganıyla karşılandı. Cemevi'nde baba Sürücü, dini tören yapılmayacağını ve kızının hakettiği biçimde dostlarıyla birlikte uğurlanacağını belirtti ve kısa bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı ve kortej oluşturularak yürüyüşe geçildi. "Sibel Sürücü ölümsüzdür!, DETAK" imzalı pankart açıldı. Sloganlarla birlikte yürünürken polis yola barikat kurdu ve yürütmeyeceğini söyledi. Aileyle yapılan uzun süren tartışmadan sonra barikat aşıldı ve tekrar yürüyüşe geçildi. Ardından yeni bir barikat kuruldu. Burada da köprüye kadar yürünmesi ve oradan arabalara binilerek mezarlığa gidilmesi üzerinden anlaşıldı. Yaklaşık 600 kişilik bir kortejle köprüye gelindi ve burada da sloganlar gür bir şekilde atıldı. Daha sonra otobüslere binildi ve Ayazma Mezarlığı'na gidildi. Arabalardan inilip yine bir kortej oluşturularak mezarlığa gelindi. Mezar başında Sibel Sürücü'nün Ölüm Orucu'ndayken yoldaşlarına yazdığı bir mektup okundu.

Partisinin sloganları atıldı. Üzerine parti bayrağı serilerek kızıl karanfillerle süslendi. Saygı duruşunun ardından Sibel Sürücü ölümsüzlüğe uğurlandı.

Devlet tredmanda diretiyor...

Kapitalist ölüm düzenine boyun eğmeyeceğiz! Hücreleri şehitlerimizle parçalayacağız!

Ölüm Orucu Direnişi'nde 19 can bedeli ödenmişken ve daha onlarca devrimci ölümle yaşam arasında gidip gelmekteyken, hızla kan kaybeden toplum vicdanını seslendirenlere devletin yanıtı, devrimcileri "topluma kazandırmak" için gerekli yasal düzenlemelere girişildiği oldu. Buna F tipi hücre protokolünde "tredman" diyorlar. Suçluyu ıslah ve terbiye etme, genelde sistemin, özelde o cezaevinde görevli devlet temsilcilerinin emirlerine uysalca boyun eğme olarak türkçeleştirebileceğimiz tredmanla, acaba devrimciler üzerinden hedeflenen ne olabilir?

Onları, toplumsal ilerleme ve gelişmenin, insanlığın kurtuluşunun zorunlu koşulu gördükleri "devrim" düşünce ve eyleminden caydırmak. Bir gençlik hatası yaptık, pişmanız, akıllandık dedirtmek. Kendileri gibi, ABD'nin yeni dünya düzenine kölece boyun eğen satılmış uşaklar haline getirmek. Devrimcileri kazandırmak istedikleri toplum, ülkemizin milyonlarca işçi-emekçiden oluşan büyük çoğunluğu değil kuşkusuz. Çünkü devrimciler, bu çoğunluğun çıkarları ve geleceği için başlarını ortaya koymuşlar, gözlerini kırpmadan ölmeyi bildiklerini defalarca ispat etmişlerdir. Yokoluşa sürüklenen insanlığın tek gerçek ve kaçınılmaz kurtuluş yoludur devrimler. Kaçınılmaz olduğu kadar da onurlu, saygın ve yüce...

Genelde devrimci düşünce, özelde de işçi sınıfı devrimciliği anlamında sosyalizm, insanlığın geleceğine ilişkin, eşitlikçi, özgür, insancıl ve ilerlemeci bir ütopyanın bilimsel temellerde hayata kavuşturulması projesidir. Dünyadan açlık ve yoksulluğu, savaş ve zulmü, kin ve düşmanlığı kaldırma yüksek idealidir. Bu ideal, dünyanın tüm

ezilenlerinde bulunmakla birlikte, onların bilinçli ve örgütlü öncüleri konumundaki devrimcilerin elinde bir savaş kılavuzu, bir yeni toplum projesine dönüşmüş durumdadır. Tredmanla yokedilmeye çalışılan işte bu projedir. Özgür ve eşitlikçi toplum ideali, demek oluyor ki, işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin geleceği, devrimciler teslim alınarak, hücrelere gömülmeye çalışılmaktadır.

Demek ki, tredmanla kastedilen "toplum" küçük bir azınlığın oluşturduğu seçkinler klübü ve kanlı uşaklarından ibaret bir oligarşidir. İşçi sınıfı ve emekçilerin gönüllü neferleri, devrimciler, işçi sınıfı ve emekçilere ihanete, bu oligarşinin elinde kendileri gibi aşağılık birer kukla olmaya davet edilmektedirler "tredman" dedikleriyle...

Ne büyük ve ne boş bir hayal!..

Tıpkı Hitler'in 1000 yıllık iktidar düşü gibi...

Ne sanıyorlar onlar?..

Ölüm hücrelerine devrimcilerle birlikte işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş umudunu da gömebileceklerini mi?

Oysa, tonlarca para harcayarak Amerikalılar'da okutup eğittikleri toplumbilim uzmanları, bu açlık, bu zulüm sürdükçe "sosyal patlama"nın kaçınılmaz olduğunu, kapitalist-emperyalist soygun ve sömürü altındaki bir sınıfın, devrimin gur kaynağını oluşturmaya devam edeceğini anlatıyor olmalı onlara.

Öyleyse, ölümler karşısındaki bu katılıkları, bu

kanlı-katil dayatmaları hiç de boş hayallere dayanıyor olamaz.

Bu, ölümcül bir sınıf kininin dışı vurumudur.

Bir devrimci kuşağı biçme pahasına sınıf ve kitle hareketini bir nebze olsun dizginleyebilme umudu, bu yolla soygun düzeninin ömrünü uzatabilme beklentisidir.

Bu, ölüm düzeni kapitalizmin, işçi ve emekçi sınıfların genç devrimcilerinin bedenleriyle beslenerek yaşamını sürdürme hesabıdır.

Bu hesabı boşa çıkarmak boynumuzun borcudur.

Bedelimiz büyüktür, hesabımız da büyük olacak!..

Devrimci tutsakların talepleri hepimizin talepleridir...

Onlar işçilerin ve emekçilerin geleceği için ölümün üstüne yürüyorlar

İlerici, devrimci, demokrat olduğunu iddia edenler!

Ölümler durdurulsun diye uğraşanlar, uğraşmayanlar!

Devrimciler de biraz geri adım atsın diye düşünenler!..

10'u Ulucanlar'da, 28'i "hayata dönüş" katliamında, 19'u Ölüm Oruçları'nda yitirilenler ve bundan sonra yitireceklerimiz... Onların bir hiç uğruna, bir inatlaşma yoluna ölüp gittiğini mi düşünüyorsunuz?

İsteklerinin aslında üç vazgeçilebilir şey olduğunu mu?

Ya da onlara dokunanın size dokunmayacağını mi?..

1402'likler de böyle düşünüyorlardı kuşkusuz.

Faşist darbenin kanlı tırpanı bir devrimci kuşağı biçerken; sendikacılardan işyeri temsilcilerine, hatta direnişlerde öne çıkmış işçilere kadar binlerce muhalif hapse atılıp işkencelerden geçirilirken; dahası, kendi çalıştıkları üniversitelerde, liselerde, ilkokullarda binlerce emekçi kıyıma uğratılırken sustuklarına göre, onlara dokunulmayabileceğini düşünüyor/umuyordular kuşkusuz...

Ancak öyle olmadığını gördüler, hepimiz gördük.

Bugün Terörle Mücadele Yasası ağırlıklı olarak devrimcileri hedefliyor; DGM'lerin karşısına çoğunlukla devrimciler çıkarılıyor; hücrelere devrimciler kapatılıyor olabilir...

Fakat böyle olması yarın size de yönelmeyeceğinin güvencesi değildir.

İsmail Beşikçi, Eşber Yağmurdereli, Tuzla Deri işçileri yeterince emsal oluşturmuyor mu?

Yazarlar, çizerler, öğretim görevlileri, sinema ve tiyatro yönetmenleri, hatta oyuncular; hücrelerde tredmanın sizin için anlamını hiç düşündünüz mü? Bir gün sizi de "topluma kazandırmak"tan bahsedebileceklerini hesapladınız mı? Yoksa yazıp-çizdiğiniz, söylediğiniz, resmettiğiniz, sahnelediğiniz fikirlerin halk düşmanı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Hala "bilimsel öğretim"den yana olduğunu iddia eden öğretim görevlileri! Dinci-gerici-faşist eğitimin mimarları sizlere nasıl bir tredman uygulayabilir dersiniz?

Nasıl kazandırılacaksınız acaba topluma, hiç düşündünüz mü?

Sendikacıların 12 Eylül zindanlarında tredmandan geçirildiğini biliyoruz ve büyük oranda "topluma kazandırıldıkları" icraatlarıyla ortada. Örgütlü işçi

sayısı kat kat düşürülürken, işsizlikte dünya birinciliğine yükselinirken, asgari ücret yoksulluk sınırının 6 kat altına çekilirken sesleri çıkmadığına göre, onlar için vakit çoktan geçmiş demektir.

Ama işçiler, emekçiler!..

Bir grevden, direnişten, mitingden alınıp götürüldüğünüzde, yargılanıp kapatıldığınızda, nasıl bir tredman bekliyor sizleri dersiniz? Nedamet getirmanız gereken "suç" neyse onun üzerinden tabii ki. Bir daha herhangi bir hak alma eylemine karışmayacağınıza ikna etmeniz gerekiyor toplumun "efendilerini"... Spor salonunu kullanabilmeniz, ailenizle görüşebilmeniz bile buna bağlı olacak.

"Tredman", "terbiye etme", "ıslah etme", "topluma kazandırma" saldırısının hedefi salt devrimci tutsaklar değil, işçiler, emekçiler, gençler, tüm muhalif güçlerdir. Kişisizleştirme, sindirme, boyun eğdirme, onursuzlaştırma saldırısının adıdır. Bugün devrimci tutsaklar bu iğrenç saldırıya karşı sadece kendileri için değil tüm toplum için direniyorlar, bunun için tereddütsüzce ölüyorlar. Ödenen bedelin daha da büyümemesi için gerekeni yapmak, insanca bir yaşam mücadelesi veren, çocuklarına onurlu bir gelecek bırakmak isteyen herkes için ertelenemez bir sorumluluktur.

Düşen şehitlerimize layık olma zamanıdır!..

TKİP Dava Tutsağı, Ölüm Orucu 1. Ekip Direnişçisi Hatice Yürekli Şehit Düştü!

20 Ekim'de yatırmıştı bedenini ölüme. Mevsim başka bir mevsim, yıl başka bir yıld. Taptaze gülümsüyordu kızıl band alnına takılırken. Bir Ölüm Orucu Direnişçisi'ne yakışır bir başı diklikle haykırıyordu:

"Partime layık olacağım, yoldaşlarıma layık olacağım!"

Bir yıl geçti aradan, üç mevsim ve bir katliam hatta. Fakat ne iş makinalarıyla yıkılan duvarlar, ne kanlı elleri devletin, ne suskunluk fesadı, ne yalan kampanyası, ne ayaklarından zincirlediği yatak ve ne de bizim sessizliğimiz yıldırma onu.

22 Nisan günü, Ölüm Orucu Direnişi'nin 17. şehidi olarak, verdiği sözü tutup bu direnişe layık olacak biçimde yumdu gözlerini.

Bir fidanı toprağa vereceğiz. Kimse acımasın ona, kimse ağlamasın. O bir devrimci olarak girdiği dört duvar arasından bir devrimci gibi çıktı. Bize düşen ona layık olmaktır. Bu bayrağı daha yukarı kaldırmak ve en önde koşmaktır. Bunun için şimdi "Yeter!" demeliyiz. 4 ay geçti 19 Aralık katliamının üzerinden. 4 aydır sokaklarda panzerler, eli sopalı haydutlar var. Daha ne kadar susacağız, daha ne kadar izin vereceğiz bu ablukaya. Şimdi, düşen şehitlerimize layık olma zamanıdır. Şimdi sokakları Hatice'nin gülüşüyle aydınlatmanın zamanıdır. Şimdi onunla kucaklaşma zamanıdır. (...)

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

SY Kızıl Bayrak/Ankara

ÖO Direnişi emekçilerin mücadelesine en net katkıyı sağlayacak;

Sistem, saldırılarının yanıtını 1 Mayıs alanlarında alacaktır!

Trabzon'da 19 Aralık katliamından sonra girilen suskunluk dönemi, ekonomik kriz nedeniyle yapılan basın açıklamalarıyla aşılmaya başlandı. Bu süreçte, KTÜ Hücre Karşıtı Öğrenci Platformu olarak, F tipi hücrelere karşı mücadele ve ekonomik krizin ulusal ve yerel yansımalarının tartışıldığı bir forum düzenledik. Forumda ulaşılan en önemli noktalardan biri de; son krizle beraber yaşam koşulları iyice ağırlaşan ve meydanları doldurmaya başlayan emekçilere ve öğrencilere, F tipi cezaevlerindeki ÖO'da ölenlerin kim olduğunu ve ne için öldüklerini, dokuz madde olarak yayınladıkları taleplerini kullanarak anlatmanın ne kadar önemli olduğuydu.

KTÜ'de, hücre karşıtı mücadele ekseninde öğrencilerin tekrar toparlanmasının bir aracı da olan bu forumda ulaşılan sonuçlar, bir bülten haline getirilerek üniversitede dağıtıldı. Bülten dağıtılırken, aynı zamanda Emek Platformu'nun 14 Nisan'da yapacağı mitinge de çağrı yapıldı. Tandoğan'daki olayların ardından, Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu Trabzon şubesi 14 Nisan mitingine katılmama kararı aldı. Şube başkanının yerel basın-yayında, üç gün boyunca, "mitinge katılmaması gerektiği, provokasyon olacağı ve Trabzon meydanının savaş alanına döneceği" şeklindeki açıklamalarına rağmen, mitinge 6 bin civarında emekçi katıldı.

TESK şube başkanının mitingin devrimci bir tarza bürünebileceği kaygısı, bizzat yerel Emek Platformu yöneticilerinin bu kaygıya karşı en iyi sigorta olacağını bilmemesinden kaynaklanıyor olmalıydı. Yerel televizyonlarda öğrencilerin mitingi provoke edeceklerine ilişkin açıklamalara, 13 Nisan gecesi ve eylem alanında yaşanan gözaltı ve tehditlere rağmen, mitinge beklenenin üzerinde bir katılım sağlayabildik.

Miting, tam da Emek Platformu'nun istediği

gibi, pasif bir havada geçti.

ÖO'nun 27. haftasında, Adalet Bakanı'nın açıklamalarına karşı, ÖO'daki tüm tutuklu ve hükümlülerin aileleri adına 20 Nisan 2001 günü Trabzon Meydan Parkı'nda bir basın açıklaması yapılması kararı alındı. 35 kişilik katılımın sağlandığı basın açıklamasına polis destekli sivil faşistler tarafından saldırı oldu. Saldırıya, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" sloganlarıyla yanıt verildi. Çıkan arbedede birçok arkadaşımız çeşitli yerlerinden yaralandı. Altı arkadaşımız da gözaltına alındı.

Gruplar halinde slogan atarak ara sokaklara dağılan arkadaşlarla tekrar birleşerek, gözaltındaki arkadaşlarımızı almak ve saldırıyı organize eden polisler hakkında suç duyurusunda bulunmak için Adliye önüne gittik. Yapılan bu saldırı, sadece, F tipi hücrelere karşı Trabzon'da yürütülen mücadeleyi bastırma amaçlı değildir. Bunun yanı sıra, kriz sonrası süreçte, özellikle 1 Mayıs'ta yükselecek emekçi hareketine gözdağı verilmek istenmektedir.

Tüm krizlerde olduğu gibi son krizin faturasının da, "ulusal birliktelik, ulusal fedakarlık" safsatalarıyla işçi-emekçi kitlelere ödettilmesi çabaları, 1 Mayıs alanlarında "sınıf birlikteliği, sınıf direnişi" cevabını alacaktır. Çok ağır bedellere rağmen sürdürülen ÖO Direnişi, emekçilerin alanlarda verdiği mücadelenin temel zaafına yönelik olarak en net katkıyı sağlayacaktır.

186. gününü geride bırakan ve onlarca devrimcinin ölümsüzleştiği direniş aydınlatıyor, öğretiyor.

Sınıfa Karşı Sınıf!

Düzene Karşı Devrim!

Kapitalizme Karşı Sosyalizm!

KB ve EG okurları/Trabzon

Direniş yol gösteriyor!

İki mevsimi deviren zindan direnişi tüm görkemiyle sürüyor. Yaşadığımız coğrafya ölümüne bir sınıf savaşımına sahne oluyor. İnsanlığın geleceği için bedenlerini ölüme yatanlar, dile kolay, tam 7 aydır direniyorlar!..

Kendi cezaevlerini delik deşik ettiler, insanları yaktılar, öldürdüler, işkence tezgahlarından geçirdiler. "Altlarına mı yatalım, gebersinler!" dediler. "Sahte oruç" dediler. Yine de alnı kızıl bandlı bedenleri yenemediler. Direniş tarihi yazılıyor. Direniş yol gösteriyor!

Kızıldere'de teslim olmayan Mahirleri, işkencehanelerde ser verip sır vermeyen İbolari, Mehmet Fatihleri, Habipleri, Ümitleri unutanlar, bir kez daha hayretler içerisinde... Bu sitemin kan ve irin kokan iğrenç bataklığından beslenen, her türlü inanç ve değerden yoksun medya kaleşörleri, bu yiğit insanların inançları uğruna ölüme tereddütsüz yürüyüşleri karşısında şaşkınlık...

Direniş yol gösteriyor!

Direnişten öğreneceğimiz çok şey var. Direngenlik, inanç kavgasını sahiplenme, birliktelik... "Dünya görüşüyle, ideolojik-politik çizgisiyle marksist-leninist, sınıfsal temeli, yapısı ve bileşimi ile proleter, düzen karşısında konumlanışıyla ihtilalci..."; işte parti tanımlaması... Onlar parti ve devrim davası için savaşıyorlar. İnsanlığın güzel geleceği için birer birer bayraklaşıyorlar...

Elbette bu zorlu savaşta yenik düşenler, bırakanlar, kopanlar olacak, elbette bu direngenliği gösteremeyenler olacak... Zorlu dönemler zayıfları bir kenara fırlatacak. Zaferi direnenler kazanacak!

Düzen bir kez daha devrimciler önünde diz çökecek. Bunu ne kadar ("pazarlık yapmayacağız", "ölüm üzerinden pazarlık olmaz", "ortak mekanları zaten açacaktık") süsleseler de, kazanan bir kez daha direniş olacak.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

B. Oran

Alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!..

TKİP dava tutsağı Hatice Yürekli yoldaşımız, TKEP-L dava tutsağı Sibel Sürücü ve TAYAD'lı tutsak yakını Şenay Hanoğlu'yla birlikte mevsimler deviren Ölüm Orucu Direnişi'nin 185. gününde şehit düştüler.

Hatice yoldaşımız, Habip ve Ümit yoldaşlardan aldığı direniş bayrağını, leke sürdürmeden bugünlere taşıdı. Biz ise ondan devraldığımız bayrağı işçi sınıfının öncü partisi önderliğinde burjuvazinin kalelerine dikeceğiz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Ekim Gençliği

23 Nisan 2001

İstanbul Anadolu yakası İşçi-Emekçi Platformu'nun 1 Mayıs gezisi...**Şimdi sıra 1 Mayıs'a kitlesel katılımdadır!**

İki aydır yürütülen Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi çalışmasında ilk somut adım atıldı. Platform bileşenlerinin yaptığı toplantıda bir dizi karar alınmıştı. Bu kararlardan ikisi, platformun bir bülten çıkarması ile 1 Mayıs öncesinde 1 Mayıs'ı ve platformun çalışmalarını konu alan bir kır gezisinin düzenlenmesiydi. İki haftalık süreçte bunların gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı.

Gezi 1 Mayıs'a hazırlığı temel almakla beraber, kendini tanıtmayı ve güçlendirmeyi, bu türden platformlar etrafında birleşerek ortak bir devrimci mücadele hattının örülmesi gerektiğini propaganda etmeyi de amaçlıyordu.

Alınan kararların organizasyonunu platform komitesi üstlendi. Kararın alınmasının hemen ardından gezi biletleri basıldı ve bültenin gündemi belirlenerek yazabilecek herkesten yazı istendi. Biletler fabrikalara ve emekçi semtlere dağıtıldı. Bilet dağıtımında platform duyuruldu, sınıf bilinçli işçi ve emekçilere bu çalışmaya katılma çağrısı yapıldı. Metal, petro-kimya, tekstil ve kamu sektörlerinden büyük ve orta ölçekli yaklaşık 25 işletmenin yanısıra emekçi semtlerinde de yaygın dağıtımı yapıldı.

Üç ayrı yerden arabalar kaldırıldı. Organizasyonda yaşanan sorunlardan kaynaklı olarak gezi alanına geç gelindi. Bu nedenle etkinlik planı baştan aksamış oldu. Bu aksamalara rağmen vakit en iyi bir biçimde değerlendirilmeye çalışıldı. Alana varılmasıyla birlikte kahvaltı hazırlıkları başladı. Kahvaltı bitiminde sunucu arkadaş etkinlik programını anlattı ve sözü platform komitesinden bir arkadaşına verdi.

Konuşmacı arkadaş, gelişte yaşanan organizasyon bozukluğundan dolayı özür dileyerek konuşmasına başladı. Platformun iki aydır yaptığı toplantı ve çalışmaları, krizin emekçiler üzerinde yarattığı tahribatı anlattı.

Ardından sözü Anadolu Yakası İşçi-Emekçi

Platform Girişimi sözcüsü aldı. Platformun hangi ihtiyaçlar üzerinden doğduğunu ve sınıf mücadelesinde hangi ihtiyaçlara cevap verebileceğini anlattı. Platform girişiminin henüz bir platform olmadığını, bundan sonra yapacağı çalışmalarla platform olabileceğini, bu girişimin sendikaların alternatifi olmadığını, sınıfın tabandaki birleşme ihtiyacının bir ürünü olduğunu anlattı. Tabandaki örgütlülükler ile sendikalara baskı yapıp, sendikaları sınıfın çıkarları doğrultusunda harekete geçirme ihtiyacını vurguladı. Ayrıca Emek Platformu'nun 1 Mayıs'ta iş bırakma çağrısı yapması ve 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesi için fabrikalarda ve kamu sektörlerinde imza kampanyası başlatıldığını söyledi. Eğer sendika ağalarının ihanetine uğramak istemiyorsa, sınıfın taban örgütlülüklerinde birleşmesi gerektiğinin altını çizdi.

Bir metal fabrikası temsilcisi, fabrikasındaki işçilerin tamamının her sene 1 Mayıs'a katıldığını ancak sendikacıların bu katılımı engellenmeye çalışıldığını anlattı.

Bir Telekom işçisi ise son haftalarda yaşadıkları bir olayı anlattı. Sendikalarının birçok eyleme katılmadığını, katıldığı zaman da parmakla sayacak kadar zayıf bir kitleyle katıldığını, işçilerin sendikaya gelmelerinin istenmediğini söyledi. Fakat platform girişiminin çalışmaları sürecinde kurdukları komitenin çağrısı üzerine 70 işçiyle beraber sendikaya gittiklerini ve bunun etkisiyle sendikalarının 14 Nisan eylemine 700 işçiyi taşıdığını söyledi. Bu adımın atılmasını sağlayan tabandaki birleşme olduğunu söyleyerek, devrimci taban örgütlülüklerinin önemine vurgu yaptı.

Birçok işçi konuşmaya katıldı, konuşmayan işçi sayısı çok azdı. Herkesin bir şeyler söylemesi tartışmaları ayrıca zenginleştirdi. Tartışma sendika ağalarının tutumları ve 1 Mayıs üzerinden gelişti. Girişimle ilk kez bu etkinlikte tanışan bir tekstil işçisi, bundan sonra çalışmalara katılacağını söyledi.

Tartışmanın bitiminde müzik dinletisi verildi. Hep birlikte türküler, marşlar söylendi ve halaylar çekildi. Müzik dinletisinin ardından tek masa kuruldu ve yemek yenildi.

Tekrar toplanılarak 1 Mayıs'a kadar yapılacak çalışmalar konuşuldu. Platform girişiminde yeralan bir arkadaş, 1 Mayıs, kriz ve bir başka yakıcı sorun olan Ölüm Oruçları'na değindi. Direnişin niçin başlatıldığını, F tipi hapishanelerin hangi amaçla kurulduğunu anlattı ve devletin siyasal öncü ile emekçi kitleleri birbirinden koparmaya çalışıldığını söyledi.

Son konuşma gerçekleştirilen etkinlik üzerine yapıldı. Atılan adımın yetersiz olmakla birlikte bu girişim için bir hayli anlamlı olduğu ifade edildi. Asıl önemli olanın bundan sonraki süreçte yapılacak işler olduğu vurgulandı. 1 Mayıs'ta örgütlü işyerlerinde çalışanların kendi kortejlerinde yürüyeceği ve sınıfın acil demokratik ve sosyal taleplerinin kortejin pankartına ve sloganına yansıtılacağını, örgütsüz işyerlerinde çalışanların ise platform pankartıyla alanda yerini alacağı ifade edildi. Etkinliğe gelen herkes platform çalışmalarına katılmaya ve 1 Mayıs'ta alanlara çağrıldı.

Etkinliğe yaklaşık 160 kişi katıldı. Biletler katılan kişi sayısından daha fazla dağıtıldı. İkinci bir olumluluk ise platformun bülteniydi. Bülteni geziyi düzenlediğimiz gün çıkardık. Özellikle işçi arkadaşların katkıları oldukça olumluydu. Bülten piknik alanında dağıtıldı. Hemen hemen herkes tarafından ilgi gördü.

Platform bugünkü haliyle olumlu bir tablo oluşturmakla birlikte, atılan adımlar henüz ilk adımlardır. Bundan sonra atılacak adımlar, gösterilecek çaba ve performans platformun geleceğini belirleyecektir. Şimdi sıra ikinci adımdadır; sınıfın şiarlarını haykırarak 1 Mayıs'a kitlesel katılımdadır.

Anadolu yakasından Platform çalışanları

İstanbul Avrupa yakası Öncü İşçi İnisiyatifi'nin 1 Mayıs gezisi...**1 Mayıs'a politik ve pratik hazırlık**

Öncü İşçi İnisiyatifi Girişimi olarak 1 Mayıs'a hazırlık çerçevesinde 22 Nisan günü düzenlediğimiz gezi etkinliğimize, değişik işletmelerden 150'ye yakın işçi ve emekçi katıldı.

Günler öncesinden başlattığımız etkinlik çalışması, 1 Mayıs'a dönük propoganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmalarlarıyla birleştirildi. Oluşturduğumuz komiteler üzerinden, gezi bileti satımı ile geniş bir işçi ve emekçi kitleye ulaşmayı hedefledik. Birçok emekçi semti ile değişik işletmeleri kapsayan çalışmamızda, insanları gezimize davet etmenin yanında, krizin yarattığı yıkıcı etki, saldırılara karşı birleşik mücadele verilmesinin gerekliliği, devrimci tutsakların Ölüm Orucu Direnişi'ni sahiplenme ile 1 Mayıs'ta mücadele alanına çıkma vb. konularda propaganda yürüttük. Hazırlık çalışması bir yanıyla da Öncü İşçi Girişimi'nin geniş kesimlere tanıtılmasını da sağladı.

Gezi sabahı, kismen bizden kaynaklanan ve kismen de bizi aşan nedenlerden dolayı, Okmeydanı ve Bağcılar'dan gezimize katılmak isteyen işçileri gezimize taşıyamadık. Bunda gezi komitesinde yeralan işçilerin deneyimsizliği de rol oynadı.

Gezi kahvaltı yapılmasının ardından 1 Mayıs mücadelesi ile Ölüm Orucu'nda şehit düşen devrimci tutsakları için saygı duruşuyla başladı. Ardından işçi girişiminden, işçi arkadaşın yaptığı açılış konuşmasıyla sürdü. Açılış konuşmasında gezinin amacı, 1 Mayıs öncesi işletmelerde ve emekçi semtlerinde, Öncü İşçi İnisiyatifi'nin yaptığı çalışmalar ile sınıf kitlelerinin içerisinde bulunduğu durum ve çözüm önerilere üzerinde duruldu. İşçilerin çeşitli şiirler okumasının ardından Grup Eksen bir müzik dinletisi sundu.

Öğlen yemeğinin ardından işçilerden oluşan tiyatro topluluğu, işten atılmaları ve sömürüyü işleyen yarım saatlik bir oyun segiledi. Oyun izleyenlerin beğenisini topladı.

Tartışma ve serbest kürsü bölümünde, çeşitli işletmelerden 15'e yakın işçi, kendi işletmelerinde yaşadıkları olumsuzluklar ile sınıf ve kitle eylemi, yaklaşan 1 Mayıs'a ilişkin düşüncelerini ortaya koyarak çözüm önerileri üzerinden mücadele konusundan görüş belirttiler. Konuşmacılar, sermayenin saldırı programlarına karşı 1 Mayıs'ta taban dinamiği üzerinde üretimi durdurmak ve alanlara çıkmak gerekliliğini ortak bir düşünce olarak vurguladılar.

Tartışma platformunun ortaya çıkardığı tablo üzerinden son yapılan konuşmada ise, 1 Mayıs'ın tarihçesi, Türkiye'deki 1 Mayıs geleneği, bugünkü durumda dünya ve Türkiye işçilerinin hangi koşullarda 1 Mayıs'a hazırlandığı vb. üzerinde duruldu. Öncü işçinin bugünkü güncel görevinin devrimci 1 Mayıs yaratmak olduğu vurgulandı. Sermayenin yıkım programlarına karşı, işçi ve emekçilerin, kendi çıkarlarını temsil eden işçi sınıfının devrimci programı altında birleşilip savaşmaları gerektiği dile getirildi. Bu çerçevede, güncel planda sadece ekonomik-sendikal istemler değil, temel demokratik, sosyal ve anti-emperyalist istemler için de mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı. Şimdiden işyerlerinde 1 Mayıs komiteleri oluşturmak, işletmelerden alanlara doğru, "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!", "Krizin faturası kapitalisteler!" vb. istemler ile yürümeye hazırlanmak, bu çerçevede 1 Mayıs'a dönük etkili bir ajitasyon çalışması yürütmek gerekliliği üzerinde duruldu. İşçi ve emekçi platformları etrafında birleşerek daha geniş sınıf kitleleriyle birlikte, 1 Mayıs'ları sendika bürokrasisinin denetiminden çıkarmanın ve devletin icazetinden kurtarmanın zorunluluğu vurgulanarak, konuşma bitirildi.

Son olarak müzik dinletisinin şarkıları eşliğinde halaylar çekilerek etkinlik sona erdi.

Esenyurt İşçi Evi, Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği, Altınşehir'den öncü işçiler, Esenyurt'tan petro-kimya işçileri, Aktaş işçileri, İkitelli'den tekstil işçileri de mesajlarıyla gezimizi selamladılar.

1 Mayıs öncesi yürüttüğümüz faaliyetin bir parçası olan gezi etkinliğimiz, politik ve pratik açıdan önemli bir kazanım oldu bizim için. Değişik işletmelerden işçileri 1 Mayıs öncesi biraraya getirip kaynaştırmak, işçilerin 1 Mayıs'ta izlemesi gereken tutum ve çalışma konusunda perspektif ortaya koymak anlamlıydı. Diğer bir konu da Öncü İşçi İnisiyatifi'nin gezi vesilesiyle yeni işçi ilişkilerine ulaşmayı başarması, sonraki çalışmaları için de ayrıca imkan yaratması oldu.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın sosyalizm!

Avrupa yakasından öncü işçiler

Bir büyük gelenektir 1 Mayıs!

1866 yılında Amerikan işçileri Baltimore'de topladıkları kongrelerinde işgününün 8 saatle sınırlandırılmasının yasaya bağlanması talebini yükseltirler. Reddedilen bu talep Amerikan işçi sınıfının ortak mücadele talebi haline gelir ve onların örgütlü mücadelelerinin başlangıcına damgasının vurur.

1884 yılında Şikago'da toplanan Amerika İşçi Federasyonu ve Uluslararası İşçiler Birliği "8 saatlik işgünü"nü burjuvaziye zorla kabul ettirmek kararı alırlar. Bu karara göre, iki yıl sonra 1 Mayıs 1886'da 8 saatlik işgünü için genel greve gidilecek, miting ve gösteriler yapılacaktır.

Burjuvazi yoğun bir saldırıya geçer. Kapitalist basın tekelleri 1 Mayıs öncesinde, ortalığın kan gölüne çevrileceği türünden yoğun kışkırtmalarda bulunurlar. *Chicago Tribuna* gazetesi; "Kenti yıkıp yakacaklar, öyle mi? Bunun önünü almak için gerekirse Şikago'nun her sokak lambası bir işçinin cesediyle süslenecektir" diyerek pervasızca saldırır.

1 Mayıs 1886 günü hemen tüm sanayi merkezlerinde 200 bini aşkın işçi genel greve gider, yürüyüş ve gösteriler yapılır.

Genel grevin ve eylemlerin daha da yaygınlaşmasından korkan ABD burjuvazisi, silahlı resmi güçlerinin yanısıra ajan-provokatörler kullanarak saldırıya geçer. 3 Mayıs günü Mc Cormic fabrikasının önünde toplanan ve greve katılmayanlara çağrı yapan işçilerin üzerine ateş açılır ve bir işçi öldürülür. İşçiler bu

kanlı saldırıyı protesto etmek için miting kararı alırlar.

4 Mayıs günü işçiler daha kitlesel bir protesto gösterisi gerçekleştirirler. Mitingin bitmesine yakın, sayıları birkaç yüzü bulan polis miting alanına girer. Hemen ardından nereden geldiği belli olmayan bir bomba polislerin bulunduğu yere düşer, ardından miting yeri tam bir savaş alanına döner. İşçiler kurşun yağmuruna tutulurlar. 4 işçi, 7 polis ölür, pek çok işçi yaralanır. 8 işçi önderi sendikacı ve yüzlerce işçi tutuklanır.

Düzmece iddialarla 4 Mayıs göstericileri yargı önüne çıkarılır. Verilen siyasi karar sonucu bir çok işçi çok ağır cezalara çarptırılır. Albert Persons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies isimli dört işçi önderi idama mahkum edilir. Bu karar 11 Kasım 1887'de infaz edilir.

ABD burjuvazisi şiddet ve provokasyonlarla, yükselen işçi mücadelesini durdurabileceğini sanıyordu. Ancak buna en net yanıt darağacında gözünü kırpmadan ölüme giden işçi önderlerinden geldi. August Spies ölmeden önce; "Mezardaki sessizliğimiz, hayattaki konuşmalarımızdan daha etkili olacaktır" diyordu. Nitekim, burjuvazinin tüm baskı ve tehditlerine, yoğunlaştığı terörüne rağmen ABD'li işçiler mücadelelerini yükselttiler. 1887'de idam edilen dört işçi önderi sadece ABD işçilerinin değil, tüm dünya işçilerinin sembolleri oldular.

1 Mayıs 1886'dan üç yıl sonra, 14-21 Temmuz

1889'da Paris'te toplanan II. Enternasyonal 1. Kongresi, 1 Mayıs 1890'da tüm ülkelerde gösteriler yapılmasını kararlaştırdı. Gerek 8 saatlik işgünü talebinin daha güçlü savunusu için, gerekse de 1887'de katledilen dört işçi önderinin anısına birçok ülkede görkemli gösteriler düzenlendi. Dünya işçileri birlik ve dayanışma içerisinde, militan bir ruhla alanlara çıktılar. 1891'de Brüksel'de toplanan II. Enternasyonal 2. Kongresi ise 1890 gösterilerinin başarısını üzerine 1 Mayıs gösterilerinin gelenekselleşmesi ve her sene tekrarlanması kararını aldı.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs böylesine zorlu ve can bedeli bir mücadelenin ürünüdür. Tüm dünya işçilerinin bir sınıf olarak, burjuvaziye karşı kazandıkları bir mevzidir 1 Mayıs.

Krizin faturasına ve devlet terörüne karşı

1 Mayıs'ta alanlara!..

Uluslararası birlik ve mücadele günümüz 1 Mayıs, bizleri kapitalist düzenin köleleştirme saldırısına karşı ayağa kalkmaya çağırıyor. Birleşmeye ve savaşmaya, haklarımızı söke söke almaya çağırıyor.

Sermaye sınıfı bu saldırıyı uluslararası bir plan dahilinde ve yine uluslararası örgütlerinin denetiminde yürütüyor. Bu emperyalist haydutların içerideki taşeronluğunu ise bizzat sermaye iktidarı üstlenmiş durumda. ABD'nin, IMF'nin, Dünya Bankası'nın hiçbir emri ikiletilmiyor. Hükümet ve parlamento uşaklıkta hiçbir sınır tanımıyor. Düne kadar ABD'nin maaşlı memuru olan bir adam yine ABD'nin dayatması ile fiili başbakan olarak atanıyor. Sermaye medyasının özel kampanyalarıyla topluma "kurtarıcı" olarak sunuluyor. Bu gidişe devlet ve düzen cephesinden hiç bir itiraz yoktur. Devlet ve düzen çarkı, tüm kurum ve kuruluşlarıyla, emperyalist soygun ve sömürünün hizmetinde işletilmektedir.

Çünkü o çarkın efendileri, emperyalizmin yerli işbirlikçiliğini yapan tekelleri kapitalistlerdir. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin tüm karşı çıkışlarına rağmen, devlet ve hükümet erkanına vatana ihanet düzeyinde bir arsız uşaklık için cesaret veren onlardır.

Onlar sanıyor ki, bugün emperyalizme peşkeş çektiikleri bu ülkenin tek ve mutlak sahibi Koçlardır, Sabancılarıdır, TÜSIAD'lı krallar ve prenslerdir. Tıpkı bir zamanlar Osmanlı padişahlarının sandığı gibi. Yüzlerce yıl egemenlik süren o padişahlar çoktan tarihin çöplüğünde çürüyüp gitti.

Sıra sermayenin padişahlığına gelmiştir. Buna son verecek olansa, sermaye düzeninin ücretli köleleridir. Bizleriz, tüm işçiler ve emekçilerdir.

Sermaye sınıfı ve devleti padişahlığını korumak için işçi ve emekçileri köleleştirmek için akılalmaz oyunlar, insanlığa ve vicdana sığmaz vahşetler sergiliyor. Sınıfa yönelik örgütsüzleştirme saldırısı çoktan tehlike

sınırlarını aşmış bulunuyor. İşsizlik ve sefalet hat safhada. Bu yetmezmiş gibi, şimdi bir de omuzlarımızı bu son krizin faturasını yüklemeye çalışıyorlar.

Sınıfa ve emekçilere bu saldırıları yürütürken, emekçilerin davası için mücadele eden devrimcileri de dünyanın gözü önünde en vahşi yöntemlerle kıyımdan geçiriyorlar. İşçi sınıfı ve emekçilere mezarda emekliliği, tahkim yasasını, özelleştirmeleri, sıfır zamları dayatan bu aynı hükümet, iki yıllık icraatına iki hunhar zindan katliamını da sığdırdı. Onlarca devrimcinin eşi benzeri görülmedik bir vahşetle doğrandığı, yakıldığı, kafaları kırılarak katledildiği bu saldırılarla da yetinmedi. Bu katliamlardan kazara sağ kurtulanları yavaş yavaş öldürmek için inşaa ettiği hücrelere götürüp kapattı.

Ama düzenin hiçbir vahşeti, hiçbir tehdit ve saldırısı devrimci tutsaklara boyun eğdirmeye yetmedi. Sistemin akılalmaz vahşetine inanılmaz bir direnişle karşı koydular. Aylarca süren ölüm oruçlarının ardından, bugün, katil düzenin ölüm hücrelerinden her gün birkaç tabut çıkıyor.

Onlar bu ülkenin bağımsızlığı için, işçi sınıfı ve emekçilerin sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu için mücadele ederken tutsak düşen devrimcilerdir. Şimdi bu özgürlük savaşının bedelleri oldular. Sınıf savaşımızın bedelleri. Bu bedellere iyi sahip çıkmamız gerekiyor. Bu direniş ateşini körüklememiz gerekiyor. Ödenen bu ağır bedelin boşa gitmemesi, kazanımlara dönüşmesi buna bağlıdır.

Bu büyük direnişin de gücüyle sermayenin saldırılarını püskürtebiliriz. Krizin faturasını kapitalistlere çıkarabiliriz. Yeter ki öncü güçlerimizin mücadelesinden öğrenmeyi bilelim.

**Kahrolsun emperyalizm ve onun yerli uşakları!
Kahrolsun sermayenin kanlı diktatörlüğü!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

1 Mayıs Marşı

Günlerin bugün getirdiği

Baskı, zulüm ve kandır;

Ancak bu böyle gitmez,

Sömürü devam etmez,

Yepyeni bir hayat gelir

Bizde ve ülkelerde.

1 Mayıs, 1 Mayıs!

İşçinin, emekçinin bayramı,

Devrimin şanlı yolunda

İlerleyen halkların bayramı;

Yepyeni bir güneş doğar

Dağların doruklarında,

Mutlu bir hayat filizlenir

Kavganın ufuklarında...

Yurdumun mutlu günleri

Mutlak gelen gündedir.

1 Mayıs, 1 Mayıs!

İşçinin, emekçinin bayramı,

Devrimin şanlı yolunda

İlerleyen halkların bayramı!

Türk burjuvazisinin kaçınılmaz yükselişi ve düşüşünün resmi...

23 Nisan 1920: Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir!

23 Nisan 2001: Egemenlik kayıtsız şartsız emperyalizmindir!

Bir 23 Nisan yıldönümünde daha ulusal bağımsızlık ve egemenlik üzerine nutuklar çekildi. Şaşaalı törenler gerçekleştirildi. Çeşitli ülkelerden seçilmişlerin çocukları eğlendirildi.

Bu aynı günde, bu ülkenin binlerce çocuğu o seçkinlerin pis atölyelerinde sömürülmeye devam ediyordu. Eğitimden yoksun, tatilden yoksun, hatta insanlıktan yoksun bırakılmış binlerce, onbinlerce çocuk... Çünkü bu atölyelerin sahipleri tatil bilmez, bayram tanımazdı. Kendileri için değil, atölyelerinin çocuk köleleri için tabii. Bu aynı günde binlerce evsiz-barksız, ailesiz-insansız çocuk sokak köşelerinde tiner koklamaya devam ediyordu. Ve kimbilir kaç tanesi karakollarda falakayla, taciz ve tecavüzle örselenmeye maruz kalıyordu...

Ve bu aynı günde, DB'li Derviş'in "ulusal" programı doğrultusunda, burjuva meclis "ulusal" onurun ırzına geçiyor, bir zamanlar, "siyasal bağımsızlığın temeli ve garantisi iktisadi bağımsızlıktır" propagandasıyla KİT'lerin kuruluşuna ilişkin yasa taslaklarını onaylayan aynı TBMM, bir 23 Nisan yıldönümünde, özelleştirme yasalarını ivedilikle çıkarma telaşıyla hızlandırıyor çalışmaları.

Ve o meclisin çıkardığı yürütme organı, 57. hükümet adındaki uşaklar ve katiller güruhu, bu aynı günde, emperyalizme uşaklıkta sınır tanımamaya, ulusal onuru paspas yapmaya devam ediyordu.

Türkiye'nin burjuva cumhuriyeti bunlar gibi nice uşak çalıştırdı, ama ABD büyükelçisi tarafından "kabul edilme" şerefsizliğine ilk kez bu hükümetin başı sayesinde erişti. Bu burjuva ahırında çok hırsız, çok katil barındı; ancak bugünküler dünkülere rahmet

okutacak bir yüzüzlükle, hem kendileri için çalıp-çırpıyorlar, hem efendileri için... Hatta kendilerinden fazla efendileri için çalanlar revaçta. Bu hükümetin başı, "dürüst siyaset" yaftasıyla çıkarılmıştı seçim

pazarına. Yemez-içmez dürüstlüğü'nün altındaki yedirir-içirir hainliği çok geçmeden ortaya çıktı ama. Göreve başlar başlamaz ilk işi, IMF'ye söz verdiği, memura buçuk fazla veremeyeceği açıklamasını yapmak oldu. Bütün bir icraatı boyunca da, IMF ve ABD'nin sözünden çıkmadı. Efendilerine verdiği sözleri tutabilmek için ülkeyi kan gölüne çevirmekten kaçınmadı. İşçilerin, emekçilerin çocuklarını açlıktan öldürme pahasına, uluslararası tekellerin kasalarına giden para musluklarını sonuna kadar açmak için tüm enerjisini harcadı.

23 Nisan 2001'e ulaştığında, artık ne harcayacak bir enerjisi, ne satacak bir ulusal onuru kalmıştı. Şimdi, yerine atanmış fiili başbakanın gölgesinde, efendilerine son referanslarını ve son armağanlarını

sunuyor. Eskitilmiş de olsa, çöpe de atılsa gocunmuyor, köle ruhunun huzuru ve mutluluğuyla yapıyor bunları.

Yeni fiilli başbakanın ulusal onuru üzerinde durmaya ise gerek yok! Bu konuda işçi ve emekçiler gerekeni alanlarda söylediler; "Derviş evine!" sloganı herşeyi anlatmaya yetiyor. O Dünya Bankası'nın elemanı, ABD'nin sömürge valisidir. Zaten globalizm propagandası kapsamında açıkça ifade de ettiler. Ulusallık, bağımsızlık gibi kavramlar burjuvazi için çoktan modası geçmiş, anlamsız birer söz kalıbına dönüşmüştür. Egemeni oldukları ülkenin ekonomisini

IMF'ye, yönetimini Beyaz Saray'a havale etmek, TÜSIAD kodamanları için bir onur sorunu değil, tersine, çağa ayak uydurmak, gelişmiş demokrasilerin seviyesine ulaşmak vb., vb. için zorunlu bir adımdır.

Bu da gösteriyor ki, ülkenin onuru da, bağımsızlığı da artık işçi ve emekçilerden sorulacaktır. Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçileri çok geç olmadan, daha da pekiştirilmeden, bu kölelik zincirlerini parçalamak zorundadırlar. Eğer onlar ülkenin köleleştirilmesini engelleyemezlerse, emperyalizm onların ücretli kölelik zincirlerini daha da pekiştirecektir.

Kriz, kriz, kriz...

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde krizle ilgili yaklaşık 110 kişinin katıldığı bir eylem yapıldı. Eylemde ana tema krizin yapısal olduğu, Derviş'in programının da daha önceki IMF programlarından farkının olmadığıydı. Ve bizler de Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri olarak Perşembe günü eylem kararı aldık.

Eylem orta kantinde alkışlarla başladı, daha sonra yemekhaneye gidildi. Ardından mimarlık fakültesi önünde toplanıp sloganlarla çevredekiler eyleme çağrıldı. Şu sloganlar atıldı. "İMF değil üretkenler yönetsin!", "İMF defol bu ülke bu halk satılık değil!"

Eyleme başladıktan sonra ilk olarak üzerinde ortaklaşılan metin okundu. Ardından bir arkadaşımız Derviş'i canlandırdı. Bu ufak skeçle de süslenen eylem okulda hayli ilgi çekti. En sonunda çekilen halaylarla eylemimiz bitirildi. Bitiriliş konuşmasında, 19 Nisan 2001 tarihli "üniversite buluşması" adlı öğrenci eylemine kadar her gün saat 12:30 da alkış eyleminin yapılacağı duyuruldu.

Tabii polis her zamanki gibi iş başındaydı. Adeta bütün Beşiktaş "terörle mücadele" polisleri okula yığılmıştı. Böyle bir ortamda kamera çekimleri, fotoğraf çekimleri ve soruşturma korkusu nedeniyle birçok insan uzaktan eylemi izlemekle yetindi.

Eylemin gerek örgütlenmesinde, gerek eylem içi etkinliklerde sermayeye "yönetemiyorsunuz, yönetemeyeceksiniz" demek istedik. Bunun ötesinde bir program önerisi ya da savunusu bu eylem üzerinden olmadı. Fakat *Evrensel* gazetesinin konuyla ilgili haberinde aynen şunlara yer verilmiş. "Yaklaşık 150 öğrencinin katıldığı YTÜ'deki krize ve IMF politikalarına karşı yapılan eylemde öğrenciler emek platformunun programını sahiplendiklerini söylediler".

Bunun bir iletişim kopukluğundan ya da yanlış bilgilendirilmeden kaynaklı olduğunu düşünüyoruz. Zira eylemi örgütleyenler olarak sendika bürokrasisinin ne olduğunu, neler getirdiğini neler götürdüğünü çok iyi biliyoruz. Bu noktada da EP'nun programına bu tarzdan sahip çıkmamız anlamsızdır. Zaten herkesin krize karşı kendi programı bir alternatiftir. Bizim bu noktada emek platformunun programını alternatif olarak gösterme gibi bir çabamız olamaz.

Ekim Gençliği/YTÜ

Soruşturmalar, baskılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde soruşturma terörü sürüyor. Okulda yaklaşık 40 öğrenciye Newroz kutlamasına katıldıkları için, 6 öğrenciye Kızıldereli anmasına katılmış oldukları gerekçesiyle, iki öğrenciye de daha farklı bahanelerle soruşturma açılmış durumda. Daha önce de 4 arkadaşına "Afiş asmak, ÖGB ye mukavemet" suçlamasıyla soruşturma açılmıştı.

Üniversiteler, bilimin ve muhalefetin doğallığında olması gereken yerler. Öğrencileri her gün baskı altında tutmak için, koyun gibi öğrenci istedikleri için, en ufak bir muhalefet örneğinde dahi buna soruşturmalarla karşılık veriyorlar. İstanbul Üniversitesinde bu, muhalif düşünceler açıklayan profesörlerden memurlara veya herhangi bir hak arama eylemine girişen öğrenciye kadar, okulun içinde herkesin karşılaşıacağı bir tehdit. Örneğin Yıldız Teknik'teki yemek boykotuna destek verdiği için kültür daire başkanlığında çalışan bir memur da bu soruşturmalardan payını aldı.

Üniversite bitirip profesör olmuş bilimden yana olduğunu söyleyen insanlar, kendi akademik kimliklerini hiçe sayarak, sırf polisin dayatmasıyla yaptıkları ve kesinlikle baştan savma yürüttükleri bu soruşturmalarla gün gelecek kendileri de karşılaşıacaklar.

12 Eylül artığı bir YÖK ve bunun başında kendini kurtarıcı sanan ve 'militan demokrasi' diye tabir edilen şeyi savunduklarını söyleyen askerden farksız robotlara dönüşmüş rektörler, dekanlar, profesörler ve öğretim üyeleri...

Üniversiteli ve liseli gençlik bunlara karşı mücadele etme zorunluluğu ile karşı karşıyadır. Biz de bu perspektifle hakkımızda açılan soruşturmalarda okulu ve soruşturanları mahkum etme yönünde bir karar aldık. Soruşturmaya uğrayan herkes yaptığı eylemi sahiplenerek soruşturulduğu konuda kendisi karşı tarafı soruşturacak. İfadelerin verilmesinde en yoğun gün 24 Nisan olacak ve o gün biz ifade vermeye giden arkadaşlarımızı alkışlarla uğurlayıp sloganlarla karşılayacağız.

Ekim Gençliği/YTÜ

Kamu TİS'leri tıkandı...**Hesap sokakta görülecek!**

Kamuda 500 bine yakın işçiyi ilgilendiren TİS görüşmeleri devam ediyor. Konuyla ilgili son görüşme geçtiğimiz Pazar günü Antalya'da yapıldı. Toplantı, bu yıl sendika bürokratlarının işinin çok kolay olmadığını bir kez daha gösterdi.

Aralıksız süren sermaye saldırılarının yarattığı iktisadi-sosyal kayıplar nedeniyle sınıf cephesinde bir öfke ve tepkinin biriktiği, bunun kendisine uygun bir mücadele kanalı aradığı ve ancak sendika bürokratlarının özel çabasıyla etkisizleştirildiği son yılların temel bir gerçeği. En son yaşanan krizle birlikte gündeme gelen yüklü fatura, işçi ve emekçilerdeki mücadele eğilimini daha da güçlendirdi. Tabandan sendikalara ve konfederasyonlara dönük gözle görülür bir basınç oluştu.

İşte TİS görüşmelerinde sendika bürokratlarını sıkıntıya sokan, TİS'leri kolayından bir satış sözleşmesiyle bitirmelerine engel olan birinci neden bu.

Tek mesele bu olsaydı, sınıfı satmakta ustalaşmış bürokratlar bir biçimde bunun yolunu bulabilirlerdi belki. Fakat sorun bundan ibaret değil. Sendika bürokratlarını sıkıntıya sokan bir diğer nokta ise hükümet cephesinde yaşanan sıkışmadır. Antalya'da yapılan son toplantı ve bu toplantıda Kemal Derviş'in hükümet adına söyledikleri, TİS'ler konusunda devletin manevra alanının bir hayli daralmış olduğunu göstermektedir.

Yaşanan krizin ortaya çıkardığı ağır fatura ve bu faturanın işçi ve emekçilere ödetilmesi zorunluluğu hükümetin elini kolunu bağlamaktadır. Zira hükümetçe bu konuda hem emperyalizmin sözcüsü kurumlara, hem de işbirlikçi sermayeye dönülmez sözler verilmiştir. Tüm kredi muslukları faturanın işçi ve emekçilere acımasızca ödetilmesi şartına ve bunun ifadesi olan yeni programın eksiksiz uygulanmasına bağlanmıştır. Dolayısıyla TİS görüşmelerini yürüten hükümet temsilcileri, sendika bürokratlarını rahatlatacak en ufak bir esneme dahi gösterememektedirler.

Sonuç olarak Bayram Meral herhangi bir anlaşma olmadan biten görüşmeden çıkarken şunları söylüyor: "2001'in ilk altı ayı için yüzde 18, ikinci altı ay için aylık enflasyona bağlı eşel mobil sistemiyle artış yapacaklar. Ama bu artışı 2002'de maaşlara kademeli olarak yansıtacaklar. 2002'nin başında yapacakları zammı da hiç bu artışları dikkate almadan 2001'in sonundaki ücret üzerinden uygulayacaklar. Bu konu da burada bitmiştir. Meydanlara iniyoruz."

Bu tescilli sermaye uşağına "meydanlara iniyoruz" dedirten, hükümetin tavizsiz tutumu ile sınıfın beklentileri ve biriken öfkesi arasında sıkışıp kalmış olmasıdır.

Bürokratların parolası:**Eylemi durduramıyorsan önünde yürü**

Kamu işçileri Bayram Meral'in bu sözleri hangi koşullarda, nelerin zorlamasıyla söylediğine dikkat etmelidir. Bu sözler Meral'in insafa geldiği ve işçi sınıfının çıkarlarını savunmaya başladığı, bu yüzden de meydanları gösterdiği anlamına gelmez. Kesinlikle böyle bir yanılgıya düşmemek, ona ve onun şahsında sendika bürokratlarına boş umutlar bağlamamak gerekir.

Bayram Meral'in başını çektiği sendikal ihanet

çetesi, sadece satış sözleşmeleri imzalama konusunda usta değildir. Onlar engel olamadıkları eylemlerde en önde yürümenin, işçi ve emekçilerin tepkisini bu yolla boşaltmanın, bir yolunu bulup eylemi eylemsizliğe dönüştürmenin de piridirler. Zonguldak'ta Mengen barikatlarına kadar onbinlerce kişinin en önünde yürüyen ve sonra yüzgeri dönülmesini sağlayanlar bu bürokratlardan başkası değildir. Sadece şu son on yılda bile "hava boşaltma" eylemlerinin sayısız örneği vardır.

Söz sırası kamu işçisine geliyor

TİS'lerin bir satış sözleşmesiyle oldu bittiye getirilememiş olmasını sınıf adına bir olumluluk olarak değerlendirmek gerekiyor. Çünkü bu, eğer önü yeni manevralarla kesilmezse, kamu işçisinin sokaklara, alanlara çıkması demektir. Eylemli bir süreç demektir. Kamu işçisinin TİS'lere sokakta sahip çıkması ise, kendi kabuğunu kırmakta zorlanan sınıf hareketine önemli bir dinamizm ve güç katacaktır.

Fakat bu kendi kendine olacak bir şey değildir. Ortaya çıkacak imkanların gerektiği gibi değerlendirilmesine bağlıdır. İşin en kritik yanı da zaten budur.

Öncü, devrimci kamu işçileri TİS'lere ve TİS temelinde gelişecek eylemliliklere bu gözle bakmalı ve kendilerini bekleyen görevleri omuzlamak için inisiyatifli davranmalıdır. Başta "TİS komiteleri" olmak üzere süreci karşılamaya dönük her türlü hazırlık daha fazla vakit kaybedilmeden hayata geçirilmelidir. Zira muhtemel grev ve eylemlerin her bakımdan güçlü geçmesi ve sonuç alıcı olması, önden sergilenecek hazırlık düzeyine bağlı olacaktır.

1 Mayıs büyük bir imkandır

Önümüz 1 Mayıs. Kamu işçileri açısından da TİS'lere sahip çıkmak ve sınıf hareketini kendi cephelerinden yükseltmek için büyük bir olanak anlamına gelir bu. Kamu işçisi yaygın ve güçlü bir katılım sağlayarak, TİS'lere sahip çıktığını, ortalığı sendika bürokratlarına bırakmadığını 1 Mayıs alanlarında göstermelidir. Eğer 1 Mayıs'a güçlü bir katılım örgütlenebilir, alanda politik, militan bir duruş sergilenebilirse, bunun kendisi sonraki eylemlilik dönemi açısından da çok büyük bir avantaj olacaktır. Bunun sınıf hareketini bir hayli olumlu etkileyeceğini, ona soluk katacağını da yeniden vurgulamak gerekir.

Sermayenin saldırıları işçi ve emekçi yığınların dışına taşan bir tepkinin konusu olmaktadır. Değişik eylem ve protestolarla bu ortaya konulmaktadır. Bu da sınıfın en örgütlü kesimini oluşturan kamu işçilerine hem yeni sorumluluklar yüklemekte, hem de kendi taleplerini dışındaki işçi ve emekçilere, saldırının muhatabı farklı kesimlere maletmek için yeni olanaklar yaratmaktadır. Sorumlulukları yerine getirmenin, olanakları kullanmanın yolu ise, kamu işçisinin kendi dışındaki mücadeleye duyarlılık göstermeyi başarmasından geçmektedir. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiç birimiz" şiarı ve birleşik mücadeleyi örme perspektifi kamu işçisinin mücadele kılavuzu olmalıdır.

Kamu işçisinin sahip olduğu mücadele birikimi ve yeteneğini kullanmasının, üzerindeki pası silip atmasının, sermayeye ve sendika bürokratlarına kolay lokma olmadığını göstermesinin zamanı gelmiştir.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
9-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
40-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL.

Ölenler döğüşerek öldü

Saraylar saltanatlar çöker

Kan susar bir gün

Zulüm biter;

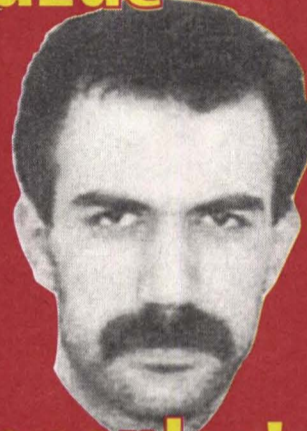
Menekşeler açılır üstümüzde

Leylaklarda güllerde

Bugünlerden geriye

Bir yarına gidenler kalır

Bir de yarınlar adına direnenler!

**Yolun düşerse kıyıya bir gün
ve maviliklerini enginin seyre dalarsan**

dalgalara göğüs germiş olanları hatırla

Selamla yüreğin sevgi dolu

Çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar

eşit olmayan savaşta

ve dipsizliğinde enginin yitip gitmeden

sana liman gösterdiler uzakta.

Berenger

Ve zafer

artık hiç

Devrimciler ölmez, de

ler, güneşe gömüldüler!

şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...

Nazım Hikmet

vrım davası yenilmez!

TKİP kurucu üyesi/Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli yoldaşla direnişin 46. gününde yaptığımız röportaj...

“Herşey parti ve devrim davası için!..”

Sert bir çatışmada barikatın en önünde yer almak büyük bir onurdur

- Tarihin sayfalarında yerini alacak olan bu görkemli direnişte tereddütsüz yer aldın. Zaferin, her direnişte olduğu gibi bu büyük direnişte de kaçınılmazlığı ortada. Bir Ölüm Orucu direnişçisi olarak duygu ve düşüncelerini öğrenmek istiyoruz...

Hatice Yürekli: Tahmin edilebileceği gibi, direniş sürecinde bambaşka bir duygu ve düşünce yoğunluğu içinde bulunuyorsunuz. Çünkü biz, gönüllü olarak yer aldığımız devrim mücadelesinin bir sıra neferi olarak, sert geçecek bir çatışmada barikatın en önünde yer alma şansını yakalamışız. Bu bir devrimci için büyük bir onurdur. Canımızı ortaya koyarak, baştan tam bir inançla kazanacağımızı bildiğimiz bir zaferi, sadece yoldaşlarımıza/partimize değil, ezilen ve sömürülen milyonlarca işçi ve emekçiye armağan edeceğiz. Çünkü biz, “sınıfa karşı sınıfa, düzene karşı devrimi, kapitalizme karşı sosyalizm”i en önde temsil ediyor, devrim davasının güncel ve tarihsel haklılığını ölümüne bir direnişle ortaya koyuyoruz.

Kazanma ruhu ve zafer tutkusuyla inanıyoruz ki, içeride ve dışarıda tüm yoldaşlarımız aynı bilinç ve kararlılıkla savaşıyorlar. Bundan dolayı diyoruz ki, biz zaferi daha en başta kazandık. Bunu bugün, Ölüm Orucu'nun 46. gününde söylüyorum. Direnişimiz gün gün, ilmek ilmek örülerek, yoğun bir emek ve çabayla bugüne kadar geldi. Başta da söyledim, duygularım hiç bu kadar yoğun, kafam hiç bu kadar açık olmamıştı. Hani “arınma ve güçlenme” denilir ya, bunu somut olarak bedenimizde, yüreğimizde, bilincimizde ve tüm benliğimizde yaşıyoruz. Devrim ve sosyalizmin haklılığına olan inançtan besleniyor bu. Ek olarak, yoldaşlarımızı çok derin duygularla, yüreğe sığdıramaz bir yoğunlukla sevdiğimi söylemeliyim.

Emekçilerin öfkесinin devrimci eylem ve politikayla birleşmesinden korkuyorlar

- Sermaye iktidarının F tipi saldırısı ile işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıları aynı süreçte yoğunlaştı. İşçi ve emekçiler cephesinden saldırılara karşı gelişen tepkileri nasıl değerlendiriyorsun?

Hatice Yürekli: F tipi hücre sistemi bir proje olarak dünyada yeni değil. Belki uygulama planında bu kapsamıyla ilk defa karşımıza çıkıyor. Yoksa gelişmiş kapitalist ülkelerde daha önce denenmiş, kiminde vazgeçilmiş, kiminde de sonuçları değerlendirilerek yeni düzenlemelerle süreklileştirilmiş. Türkiyeli devrimciler hücre uygulamasıyla daha önce de karşılaşmışlardı. Olağanüstü dönemlerde (12 Eylül gibi) gündeme getirilen bu uygulama, bugün cezaevlerinde bir sistem olarak yerleştirilmeye çalışılıyor.

Amaç ve hedef, devrimci tutsakların devrimci siyasal kişiliklerinin ezilmesiyle sınırlı değil kuşkusuz. Sermayenin iktisadi-mali krizi dışı yansıyan düzeyinden çok daha boyutlu. Son günlerde borsada yaşananlar, devalüasyon söylentileri, bankalar krizi vb. bir dizi belirtiden bunu görmek mümkün. Nitekim İMF'den alınan kredilerle bu tablo biraz rahatlatılmaya çalışıldı.

Faturanın ise işçi ve emekçilere çıkarılacağı, onların yaşamını daha da yıkıma götüreceği açıktır.

Son bir ayın kitle hareketliliğine dönüp baktığımızda, faşist rejimin korkusunun asıl kaynağının ne olduğu daha rahat görülebilir. İşçi ve emekçilerde birikmiş öfke ve tepkinin devrimci eylem ve politikayla birleşmesinden duyduğu korkudur, onu öncelikli olarak biz devrimci tutsakları ezmeye iten. Bizleri ezmek üzerinden işçi ve emekçilere gözdağı vermeyi hedeflemektedir. Bu yönetime hep başvurmuştur, ama bugün krizinin derinliğine denk düşen azgın bir saldırı projesini yaşama geçirmeye çalışıyor. İşçi ve emekçiler sömürü ve soygun politikalarına tepki ve öfkelerini ortaya koyuyorlar, ama bu halihazırda sınıf hareketinin parçalı tablosunu değiştirmeye yeterli değil.

Devletin af taktiği de sonuçsuz kalmaya mahkumdur

- Bir de düzenin af saldırısı var. Uzun zamandır konuşulan, ama bir türlü hayata geçirilemeyen bu saldırı tam da devrimci tutsaklarının direnişinin başladığı süreçte gündeme geldi. Bu konuda ne düşünüyorsun?

Hatice Yürekli: Bu af saldırısını biz komünistler kirli af olarak tanımladık. Bu birçok yanıyla böyle. Yıllara varan bir oyalamayla adli tutuklular hep af beklentisi içinde bırakıldı. Bugün ise af yasası tam da direnişimizin etkinliğinin toplum çapında önemli bir düzeye ulaştığı bir sırada çıkarıldı. Bu, F tipi cezaevlerine geçişi kolaylaştıracak bir adım olarak atıldı. Dışarıdaki beklentiye yanıt verilerek toplumsal hoşnutsuzluk giderilecek, cezaevlerinin belli oranda boşaltılmasıyla hücrelere geçiş için kolaylık sağlanacak. Diğer yandan ise Ölüm Orucu Direnişimiz'in toplum üzerinde yarattığı etki ve verilen destek zayıflatılmaya çalışılacak.

Ama biz direnişe başlarken, dışarıdaki kitle desteğinin önemini vurgulamakla birlikte, asıl olarak kendi özgücümüze güvenerek yola çıktık. Bu yanıyla, devletin bu taktiği de boşa düşmeye, sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

- ÖO Direnişi 50'li günlere gelmiş bulunuyor. Dışarıda gündün güne artan bir kitlelilikle çeşitli eylemlilikler yapılıyor. Toplumun çok çeşitli kesimlerinden tepkiler yükseliyor. Sence dışarıda neler yapılması gerekiyor, nasıl bir hat izlenmeli?

Hatice Yürekli: Hücre karşıtı muhalefetin diri kesimi muğlak bir platformda değil. Ölüm Orucu Direnişi ve onun en temel talebi olan “F tipi cezaevleri kapatılsın!” talebi öne çıkıyor eylemlerde. Bunun böyle olması doğal. Mücadele somut talep ve araçlarla yürütülür.

Öte yandan, bugün biz bedenlerimizi ölüme yatırmamış olsaydık, hücre karşıtı muhalefetin bu kadar güçlenmesi mümkün değildi. Artık Galatasaray-Taksim eylemine yüzlerce insan katılıyor. Kitle mücadelesi önemli bir ivme kaydetmiş durumda. Bunun öznesi ağırlıklı olarak analarımız olmakla birlikte, esasta bu kitle gücünü harekete geçirenin, direnişin içinde olan üç devrimci yapının yoğunlaşmış politik çalışması olduğunu

düşünüyorum. Öncü konumda olanlar misyonlarına uygun davrandıkları koşullarda, edilgen kitleler üzerinde ileri çekici bir etkide bulunmalarının olanaklı olduğunu gösteriyor bu. Daha yapılacak çok şey var kuşkusuz. Çünkü yolun henüz başında sayılırız. Bilinmelidir ki, “Osmanlı'da oyun çoktur”. Dolayısıyla, hücre karşıtı mücadelenin sağlam politikalarla ve doğru bir hatta yürütülmesi, kalıcı kazanımların elde edilmesi açısından zorunludur.

- Bugün aydınlardan oluşan bir heyet Bayrampaşa Cezaevi'nde görüşme yapıyor. Bir yandan bu tür görüşmeler yapılırken, bir yandan da Ecevit ve Adalet Bakanı'nın açıklamaları var... Devletin tavrını nasıl değerlendiriyorsun?

Hatice Yürekli: Devrimci tutsaklarla yapılan görüşme, nihayetinde direnişimizin (içerideki ve dışarıdaki toplam direniş sürecinin) sonuçlarından biridir sadece. Bunda belirleyici güç, hiç de devletin yansıttığı gibi kendileri değil, başta ölüme yatmış devrimci tutsaklar olmak üzere, direniş cephesinin kendisidir. Direnişimizin gücü ve etkisidir. Onun için, heyetler cezaevlerine gönderiliyor, uluslararası işkenceyi izleme komitesi Türkiye'ye davet ediliyor, ailelere çağrılar yapılıyor, yanısıra tehditkar söylemler kullanılıyor... Devlet kendi aleyhine işleyen bu sürecin önünü kesmek istiyor. Bunun için kısmi tavizler vermeye eğilimli gibi görünüyor, ama kendilerinin de ifade ettiği gibi, “güçlü devlet” imajının sarsılmaması koşuluyla...

Devrim cephesi bu süreçten arınarak ve güçlenerek çıkacaktır

- Son olarak ne söylemek istersin?

Hatice Yürekli: Şu çok açık ki, tam bir inanç ve kararlılıkla başlattığımız direnişimiz zaferle sonuçlanacak. Bundan en küçük bir kuşku duymuyorum. Direnişimizin kazanımlarının zaferin elde edilmesiyle sınırlı olmadığını düşünüyorum. Zengin bir öğreticiliği ve deneyimi de barındıran bir süreç bu. Devrimci konumda olanlar bu süreçten daha da güçlenerek çıkacaklardır. Zira, siyasal mücadele alanındaki tüm konum ve tutumların yerli yerine oturacağı, demek oluyor ki, gerçek konum ve kimliklerin daha açık olarak görüleceği bir süreçtir bu. Zorlu süreçlerde ideolojik-sınıfsal konumlar sınanır. Ara sınıfların zayıf karakteri böyle süreçlerde dışı vurur. Bu açıdan, bizim temel değerlendirmelerimizde yeralan ana akımlar tespiti, süreci sürükleyen akımlar şahsında da kendini ortaya koyuyor. Sonuç olarak, bu dönem aynı zamanda bir ayrışma-saflaşma ve netleşme dönemidir. Devrim cephesinin bu süreçten arınarak ve güçlenerek çıkacağına inanıyorum.

Direnişimizin, başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenlerin politikleşmesi açısından da bir olanak olacağını düşünüyorum. Tam da bundan dolayı sınıfın öncü kesimlerinin direnişimize sahip çıkması büyük bir önem taşıyor. Ve kuşkusuz, öncelikle de sınıf devrimcilerine önemli görevler düşüyor.

Unutulmamalıdır ki, herşey parti ve devrim davası için!..

Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum, çalışmalarınızda başarılar diliyorum...

Tekstil işçisi sınıf kardeşlerime merhaba!***“Yaşamak direnmektir!”*****Hatice Yürekli****(TKİP kurucu üyesi/Ölüm Orucu şehidi)**

“Toplumun tüm ezilen-sömürülen kesimleri bu saldırının hedefi durumundadır. F tipi tabutluk saldırısını geri püskürtmek için devrimci ve komünist tutsakları sahiplenmek, aynı zamanda geleceğimize sahip çıkmak anlamına gelecektir.”

Öncelikle içinizden biri olarak sizleri selamlıyorum. Ben bir tekstil işçisi, aynı zamanda da bir sınıf devrimcisiyim. Bugün devrimci politik kimliğimden dolayı tutsak edilmiş bulunmaktayım. Devrimleşme sürecim, bir işçi olarak doğallığında sınıfsal baskıya, insanın insan tarafından sömürülmesine karşı gelişen tepkimin sınıfsal-siyasal bir ifade bulmasıyla olmuştur.

Tekstil sektörü, çok iyi bildiğiniz gibi, bıktırıcı uzun mesailerin olduğu, geric bir disiplinle sömürü çarkları arasında öğütüldüğümüz, hiçbir sosyal hakkımızın olmadığı ve hiçbir derdimize çözüm olmayan sefalet ücretleriyle aslında birer ücretli köle durumuna getirildiğimiz bir çalışma alanı. Tüm diğer sermayedarlar gibi tekstil patronlarının da tek derdi, emeğimizi azgınca sömürerek, bizleri birer makina gibi kullanarak, sermayelerini büyütme ve sefalet içinde yaşamaktır. Bizim sefaletimiz onları ilgilendirmez. Ayakta durmaya yetecek kadar karnımızın doyması onlar için kafidir. Sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar, hatta günlerce üstüste çalıştırılırız, buna rağmen sefalet içinde yaşarız.

Bu bir yazgı değil! Ama çoğunluğumuz bir yazgı olarak düşündüğü için katlanıyor bunca zorluğa. Sınıf bilinçli başka işçi kardeşlerim gibi ben de, bu sömürü ve zorbalığın bir kader olmadığını kavradığım andan itibaren onun karşısında yer aldım. Bu sömürü

düzeninin gerçekliğinin farkına vararak devrimcileştim ve ona karşı mücadele etmeye başladım.

Bu çürümüş düzene ve onun çeteleşmiş devletine karşı olduğum ve devrimci mücadeleyi seçtiğim için bugün zindanda tutsak edilmiş bulunuyorum. “Cezaevleri”nde yaşam koşulları her geçen gün kötüleşiyor, saldırılar yoğunlaşıyor. Bu saldırılara karşı mücadelede onlarca devrimciyi şehit vermiş bulunuyoruz.

12 Eylül faşist darbesinden sonraki süreçte bütün “cezaevleri” birer ölüm makineleri haline getirilmişti. Devrimcilere siyasal kimliklerini ve onurlarını teslim etmeleri dayatılmıştı. ‘84’e gelindiğinde, devrimci tutsaklar, bu onursuzluk dayatmasına bedenlerini ölüme yatırarak açlık grevleriyle karşılık verdiler. Dört devrimci şehit düştü. Süreç boyunca “cezaevleri”ndeki kötü yaşam koşullarından dolayı onlarca devrimci yaşamını yitirdi. ‘91’de Eskişehir tabutluklarına girmek istemeyen devrimcilerden ikisi devlet tarafından katledildi. ‘96’ya gelindiğinde, zindandaki koşullar iyice kötüleşmiş ve geri çekilen tabutluk cezaevleri yeniden gündeme getirilmişti. Bu saldırıya da geri püskürtmek için tutsak devrimciler yine bedenlerini ölüme yatırdılar. Bu Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi eylemlerinde 12 devrimciyi daha şehit verdik. Saldırıları devam etti, süreç içinde değişik cezaevlerinde buna yeni ölümler eklendi.

Bugün de F tipi denilen tabutluk cezaevleri gündeme getirilmiş bulunuyor. Devrimci sınıf mücadelesinin önünü almaya dönük hesapların bir uzantısı olan zindanlara yönelik bu saldırılar, ancak işçi ve emekçilerin gerçek bir sahiplenmesiyle geri püskürtülebilir. Bu açıdan siz sınıf kardeşlerimize

önemli sorumluluklar düşmektedir. Sizi kölece çalışma koşullarına mahkum ederek yaşamınızı yıkıma uğratan sermaye sınıfı ve devleti, aynı zamanda bize zindanlarda ölümü dayatmaktadır. Bu dayatmalara sessiz kalmamanız geleceğinize sahip çıkmanız anlamına gelecektir.

Tüm baskı ve adaletsizliklerin ortadan kalkmasının yolu bu düzenin değişmesinden geçmektedir. Bu haklı mücadelede bize gerçek ve doğru yolu gösterecek, biz işçi sınıfını kendi iktidarına taşıyacak partimiz kurulmuş bulunuyor. Türkiye Komünist İşçi Partisi sömürüye karşı mücadelede yolumuzu aydınlatmayı önüne bir görev ve sorumluluk olarak koymuştur. Ben de TKİP’ye inanmış bir devrimci olarak bu onurlu mücadelede üzerime düşeni yapacağım. Ama bu mücadelede belirleyici güç sizin gücünüzdür, işçi sınıfının üretimden gelen gücüdür. Bu güce dayanarak, tüm güçlerimizi birleştirerek, bu saldırıları geri püskürtelim ve faşist sermaye devletine gereken cevabı verelim. Toplumun tüm ezilen-sömürülen kesimleri bu saldırının hedefi durumundadır. Bu nedenle, F tipi tabutluk saldırısını geri püskürtmek için devrimci ve komünist tutsakları sahiplenmek, aynı zamanda geleceğimize sahip çıkmak anlamına gelecektir.

Öyleyse sermayenin faşist devletin saldırılarına karşı gücümüzü birleştirelim, örgütlenelim, savaşalım. O zaman kazanan biz olacağız.

**F tipi tabutluklara girmeyeceğiz! Direneceğiz!
Yaşamak direnmektir!
Direneceğiz ve kazanacağız!**

Ulucanlar Cezaevi/Ankara

(Kızıl Bayrak’ın 19 Haziran ‘99 tarihli 61. sayısından alınmıştır.)

Genç bir yoldaşından Hatice Yürekli’ye...***“Sizlere layık olabilmek gerekiyor”***

Merhaba yoldaş,

Bugün ölümsüzleştiğinin haberini aldık. Partinin ilk kadın ve ölüm orucu şehidi olmak sana nasip oldu.

Ümit yoldaşın kullandığı bir söz varmış. Hapşiranlara “Çok yaşa!” yerine “Savaşarak öl!” dermiş yoldaş, neşeyle takılarak. Ama o da dahil sizler gerçek yaşamda gerçekten bunu yaptınız, yapıyorsunuz. Siz Ölüm Orucu direnişçileri savaşarak ölmenin en güzel örneklerini veriyorsunuz. Biz genç komünist militanların da sizin gittiğiniz bu yoldan yürüyeceğimizden hiç kuşkunuz olmasın.

Ümit ve Habip yoldaşları tanıyamadığım, onları artık hiç göremeyeceğim için çok üzülmuştüm. Seninle ise az da olsa paylaştığımız anlar oldu. Senin çok rahat olabilmene şaşmıştım. Sana bunu söylediğimde, devrimciliğin bir yaşam tarzı olduğunu söylemiştin. Yaptığımız herşey “sıradan ve doğal” şeylerdi. Bunu içselleştirebildiğin içindir ki bugün Ölüm Orucu şehidi olma onurunu taşıyorsun zaten. Bir de mektup yollamıştım sana, 19 Aralık’tan önce. Karşılığını almak ne kadar çok sevindirmişti beni.

Geçen hafta Düzgün yoldaşla görüşmeye

gitmiştim. Geç kaldığımdan onu ancak sevk ederlerken görebildim. Konuşsaydım ne iyi olurdu. Ama onu öyle görmek bile bana yetti. Görüşten sonra kendi kendimle yüzleştim. Senin ölümün bunu daha da derinleştiriyor. Bu kadar görkemli bir ölümüne direnişe karşılık ben neler yapabiliyorum, yapının yükselmesine ne kadar katkımla olabiliyor diye soruyorum kendi kendime.

Bir şeyler yapıyor, ama bu o kadar yetersiz ki. Sizlere layık olabilmek gerekiyor. Sözlerle değil yalnız, yaşamın her alanında böyle olması gerekiyor. Sizlerin bizden beklediği de budur. Tabii bu düzenin bu kadar katliamcı ve baskıcı olmasının nedeni de bu. Sizleri teslim alarak, dışardaki bizlerin mücadele ve moral gücünü dağıtıp, örgütlülüklerimizi yok etmek istiyorlar.

Çok şeyler yazmak gerek. Seni daha iyi tanıyanlar, daha güzel sözlerle ifade edeceklerdir kuşkusuz.

Sana hoşçakal demiyoruz. Hep yanışamızda olacaksın çünkü. Ve biz hep bunun bilincinde olarak davranacağız, sizlere layık olabilmemizin uğraşını vereceğiz.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Genç bir yoldaşın/İstanbul

***Seni asla unutmayacağız
Hatice yoldaş!***

Partimizin kurucu üyesi Hatice Yürekli yoldaş Ölüm Orucu Direnişi’nin 182.gününde ölümsüzleşti. Ardından yas tutmayacağız. Parti bayrağını en yükseklerde dalgalandıran, davası uğruna ölümü tereddütsüzce en önde göğüsleyen, başeğmez yiğit yoldaşımızın ve bu uğurda şehit düşen diğer siper yoldaşlarımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Seni asla unutmayacağız Hatice yoldaş!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

TKİP taraftarları/Berlin

Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli'nin Ankara DGM'deki ilk sorgusunda yaptığı savunma:

İşkence ve itirafçılık, çürümüş düzeninizin aynasıdır

Bilimsel sosyalizmi savunan bir sınıf devrimcisiyim

Ben sosyalizmi bilimsel ideolojik temeliyle benimseyen bir sınıf devrimcisiyim. Bu devrimci sosyalist kimliğim nedeniyle daha önce birkaç kez gözaltına alındım, tutuklandım ve yargılandım. Devrimcilerin gözaltına alınması, gözaltında işkence görmesi, kaybedilmesi veya baskı, işkence ve ölüm tehditleriyle yıldırılmaya çalışılması, bugünün Türkiye'sinde olağanlaşmış uygulamalardır. Çünkü egemen sınıflar ve onların hizmetindeki kolluk güçleri, sistemin gerçekliğini ve insanlığı biricik kurtuluşu olan sosyalizme taşıyacak devrimci fikirlerin işçi ve emekçilere taşınmasını engellemek istemektedirler. Bunun için de devrimciler sürekli baskı ve tehditlerle düşüncelerinden vazgeçirilmeye çalışılırlar.

Ben de alınmadan önceki süreçte sürekli takip altında tutulduğumdan dolayı, bu baskıdan yıldığım için değil, ama burada bir yaşam kurmak için Ankara'ya gelmiştim. İş bulup, yerleşmeyi düşünüyordum. Geldiğim gün olan 21 Aralık günü Sıhhiye'de TMS'ye bağlı polis timi tarafından nedeni ve gerekçesi olmadan gözaltına alındım. Gözaltına alındığımda üzerimde sahte kimlik vardı. Herkesin bildiği gibi siz de çok iyi biliyorsunuz ki, polis tarafından bilinen devrimciler sürekli bir baskı, takip ve kovuşturma altında tutulmakta, katledilme tehditi altında yaşamaktadırlar. Bu coğrafyada Hasan Ocak, Aysel Malkaç, Ayşenur Şimşek, Hüseyin Toraman, Hasan Gülünay gibi onlarca devrimci gözaltına alınarak kaybedildiler. Daha sonra cesetleri bulunduğu onların polis tarafından katledilmiş olduklarını gördük. İnsanın yaşama hakkı evrensel bir haktır. Bu açıdan sahte kimlik kullanmak durumunda oldum.

İşkence ve işkencecileriniz çürümüş düzeninizin aynasıdır

Gözaltına alınış nedenim bence, devrimci sosyalist düşüncelere sahip bir insan olmamdır. Gözaltında tutulduğum 7 gün süresince, işkenceci polislerin fiziki ve psikolojik şiddetiyle karşı karşıya kaldım. Sürekli ayakta bekletme, uyutmama, çıplak tazyikli suya tutma, saç yolma ve kaba dayak gibi işkencelerin yanısıra; küfür, tehdit, hakaret ve gözaltında ölümle tehdit etme gibi psikolojik zor altında tutuldum.

Tüm bu işkenceler karşısında ise, devrimci siyasal kimliğimin ve insanlık onurumun gereği olarak ifade vermedim. İşkence zoruyla onurumu ve devrimci siyasal kimliğimi yadsımam dayatıldı. Bunu hiçbir koşulda kabul etmedim, etmem de. İşkencecileri muhatap almadım, çünkü onlar insani değerlerini yitirmiş olarak çürümüş düzenin bütün kokuşmuşluğunu işkenceleriyle ortaya koyuyorlardı. İşkenceye ve işkencecilere prim vermemek gerekiyordu, çünkü tarih de göstermiştir ki, hiçbir işkence yöntemi komünist idealleri teslim alamamıştır. Marksizm-Leninizm'in tarihsel haklılığını bir kez daha ortaya koymak gerekiyordu. En sonu ölümdü, onu da denediler, infazla tehdit ettiler. Ozanın dediği gibi, "yürü bildiğin yolda, ölümden öte ne var" ... Bu düşüncelerle, işkence karşısında insanlığın kurtuluşunun ideallerini savundum. Bu savunmayı işkence karşısında boyun eğmeyip, ifade vermeyerek ortaya koydum. Bu arada işkencenin insanlık suçu olduğu basit gerçeğini ise sadece hatırlatmakla yetiniyorum.

Yargılanmamıza yolaçan iddianameyi hazırlayanlar, kendilerince bizi "silahlı çete örgütüne" üye olmakla suçluyorlar. Öncelikle bu iddianin asılsız ve temelsiz olduğunu söylemeliyim. Bana ilişkin suçlamanın, farklı tarihlerde gözaltına alınmış insanların benim üzerime işkence zoruyla verdikleri ifadeleri bir kenara koyarsak (asılsızlığı bir yana), esasta dayandığı yer, itirafçı dediğiniz unsurun üzerimdeki ifadeleridir. Bunun üzerinden yargılama diye oluşturulan mizansene şaşırıyorum. Çünkü; bu düzenin ve bu düzenin devamını sağlamaya çalışan kurumların devrimcilere ve komünistlere yaklaşımı esasta siyasal-sınıfsaldır. Bu bakımdan düzenin savunucularının kendi düzenlerini tehdit eden hiçbir düşünceye ve eyleme tahammülleri yoktur. Neden mi?

Kapitalizm eşitsizlik ve baskı üzerine kurulu bir toplumsal sistemdir

Kapitalizm eşitsizlik ve baskı üzerine kurulu bir toplumsal sistemdir. Bu sistemin temelinde ücretli emek sömürsü vardır. İşçi sınıfının yarattığı değerlere sermayeyi elinde bulunduran kapitalist sınıf

tarafından artı-değer biçiminde el konulur. İşçilere ise ancak yaşamlarını devam ettirebilecekleri kadar bir ücret verilir. Kapitalist sistemdeki temel çelişki, toplumsal üretimle özel mülkiyet arasındaki çelişkidir. İşçi ve emekçilerin yaşamındaki sefalet daha da artarken asalak kapitalist sınıf işçilerin kanını emerek sömürür, kârına kâr katar ve sefahat içinde bir yaşam sürer. Temel bir toplumsal-siyasal sorun haline gelmiş olan bu çelişki, çözümünü de zorlamaktadır.

Kapitalizm toplumsal bir yapı oluşturmakla birlikte, insanlar bu sistemde bireyler olarak yaşamaktadırlar. Çünkü üretilen zenginlikler toplumsal olarak paylaşılmamakta, bireyci yaşam esas alınmaktadır. Oysa insan toplumsal bir varlıktır. Toplumsallık da üretimde olduğu gibi yaşamın bütün alanlarında ortaklaşmayı ve paylaşımı gerektirir. Maddi-manevi tüm değerlerin ortaklaştırılabilmesidir. Fakat kapitalizmin üretim ilişkileri üzerinden ortaya çıkardığı yabancılaşma, insanlar arasında rekabeti, düşmanlığı esasta "ben" in ihtiyaçlarına göre ilişkileri körükler. İnsanlar birbirinden uzaklaşır, kopar, bireycileşir. Bu da insani değerlerin düşürülmesine yol açar. Toplumsal çürümeye ve yozlaşma kaçınılmaz olur. Kapitalizmde tüm toplumsal ilişkiler sermaye egemenliğinin ihtiyaçlarına göre belirlenir. Burjuva sınıfın asalaklığı ve çürümüşlüğü kapitalizmin genel karakterini verir.

Kapitalizm bir sistem olarak çürüdüğü yerde, toplumu genel bir çöküşe sürüklemektedir. Toplum yukarıdan aşağıya mafyalanmış bir ekonomi, siyasi yönetim, hukuki ve idari yapılanma içerisinde olduğu için, sistem bütün alanlarda bir tikanıklık ve çürümeye içerisinde bulunmaktadır. Üretmeden tüketen asalak burjuva sınıfın çürümüşlüğü, toplumsal ilişkiler alanında da kendini göstermektedir. Toplumsal yaşam, ahlaki düşkünlükten haksız kazanç sağlamaya, başkalarının emekleri üzerinden kendi yaşamlarını kurmaya; bunun için de hırsızlık, yalan, dolandırıcılık vb. bir dizi kötülükleri yaşayan bireyler ortaya çıkarmaktadır. Kapitalizm insanları değersizleştirir. İnsanlıktan çıkarılmış bireyler, sistemin dönen çarkları içerisinde birer suçluya dönüştürülürler.

Kapitalizmin toplumsal yaşamdaki tüm yıkıcı sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılması için, bunu gerçekleştirebilecek olan güçlerin birleşik bir mücadele yürütmesi gerekmektedir. Çünkü kapitalizm kendi çürümüşlüğünü topluma yayarak barbarlığa doğru gitmektedir.

Sermaye egemenliğine karşı duruş devrimci olmayı gerektirir

Ben insanın insan tarafından sömürülmesine, üretmekle yaşayan ezici çoğunluğun yaşamının bir avuç asalak burjuva tarafından yıkıma uğratılmasına, sistemin çürümüşlüğüne toplumu bir çöküşe götürmesine karşı olduğum ve barbarlık içinde çöküşün bir devrimle son bulması ve insanlığın eşit ve özgür bir toplumsal sistemde yaşaması gerektiğine inandığım için devrimciyim. Bana göre, kapitalizme

Bizi yargılıyorsunuz! Neye dayanarak? İşkenceci polislerin ve savcının hazırladığı iddianame ile düşkünleşmiş bir kişiliğin ifadelerine. Tercihiniz kötü. Çünkü siz bunu yaparak tarihsel bir suça ortak oluyorsunuz. Yargınız bağımsız değil! Çünkü bizim kendi öz irademiz üzerine ortaya koyduklarımıza bile bakmıyor, aslı olup olmadığını bilmediğiniz ifadelerle dayanarak yargı oluşturmaya çalışılıyorsunuz. Yargılanacak ve cezalandırılacak birileri varsa, öncelikle işçi ve emekçilerin, devrimcilerin kanını akıtan kontr-gerilla çeteleri, tetikçiler, işkenceciler, ajan itirafçılardır. İtirafçılık bu çürümüş sistemin ürettiği çürümüş bir kurumdur.

karşı alternatif devrimci duruş, tam da üretim ilişkilerine karşı tutum üzerinden gerçekleşir. Üretimde tuttuğu yer itibarıyla işçi sınıfı düzene alternatif sistemi getirecek tek devrimci sınıftır. Çünkü bu sistemin eşitsizlik ve baskısıyla karşı karşıya gelen esasta işçi sınıfıdır. Bu bakımdan düzene karşı gerçek devrimci duruşu gösterecek olan güç de odur. Çarlık Rusyası'nda Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren Rus proletaryası, bu teorinin tarihsel olarak ispatlanmış örneği durumundadır. Bugün de sermaye sınıfının işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve tahakkümü kendisine karşı bir tepkiyi beslemektedir. Bugün kendini politik düzeyde ifade edemiyor olsa da, en azında öncü-ilerici işçiler nezdinde bunu görmek mümkündür. Bu durum gelişecek olan sınıf çatışmalarına da işaret etmektedir.

Bugün, işçi sınıfının devrimci temsiliyetini komünistler ortaya koymaktadırlar. Kapitalizmin ve onun ürünü yabancılaşmanın karşısında, insanlığın ve insani değerlerin komünist devrimci kimlikte cisimleştiğini görürüz. Sistemin yarattığı eşitsizliğin ve değersizleştirilmenin ancak bir toplumsal mücadele ile ortadan kaldırılabileceği bilincinin gelişmesidir bu. Bir karşı duruş ve başkaldırıdır. Toplumun ezici çoğunluğunun ürettiği kendi değerlerine yabancılaşmasını, üretilen değerlerin özel mülkiyet biçiminde kendini baskılayan bir sisteme dönüşmesine son vermektir. Üretimin bir parçası haline getirilen-metalastırılan bireylerin toplumsal yaşamın aktif bir öznesi haline getirilme çabasıdır. Gerçekten paylaşan, tüm güzellikleri doyasıya yaşayan; eğitimde, sosyal, politik ve kültürel alanlarda da işçilerin kendilerini üretebilme imkanı bulması için mücadeledir. Çürüyen sistem ve asalak burjuva sınıfına karşı, toplumsal kurtuluşu getirecek sistemin -sosyalizmin- ve bu sistemi devrimci mücadele yoluyla getirecek olan işçi sınıfınının tarihsel-toplumsal eyleminin bilincine varımıdır. Toplumsal çürüme ve insandışılaşmayı tam da işçi sınıfının üretici konumuna dayanarak aşma ve yeniye kurma bilincidir.

Özetle, devrimci kimlik düzene bir bütün olarak alternatif olmaktır. Bunu bir kimlik, kişilik, yaşam biçimi ve mücadele olarak cisimleştirmektedir. Düzenin reddi ve ona karşı duruş; bir sınıfın, düzeni köklü olarak değiştirecek işçi sınıfınının davranışına, eylemine, yaşam tarzına ve ideolojisine dayandığı yerde güvencelenecektir.

Tüm çürümüş yöntemler gibi itirafçılık da düzeninize çare olamayacaktır

Kapitalizm bir sistem olarak çürüdüğü yerde insanları da bu çürümenin kurbanları haline getirmektedir. Çürümenin kendini gösterdiği alanlardan biri, bu sistemin insani değerlere uzaklaşan-yabancılaşan bireyler üretmesidir. Üretim süreçlerinden kopuk olmanın sonucu olarak ortaya çıkan bu çürüme, sistemin kullandığı araçlara dönüşmektedir. Dikkat edilirse, emeğiyle yaşamını sürdürmeye çalışan insanlarda "suç" işleme vb. çok görülmezken, üretmeden yaşayan-üretimden kopuk bireylerin değer erozyonu yaşamasına daha sık rastlanmaktadır. Bu tip insanlar sistemden şu veya bu düzeyde hoşnutsuz oldukları yerde, kimi zaman ona karşı gelme adımını da atarlar. Fakat bu bilimsel-ideolojik bir temele oturmadığı durumda,

baskı ve zorla karşılaştıklarında yeniden düzenin çürümüşlüğüyle daha ileriden bütünleşmeleri de ortaya çıkabilmektedir.

İtirafçı denilen tiplere, bu durumun karşımızdaki örneğidir. Kapitalizm insanı değersizleştiriyor ve kullanılabilir bir araç haline getiriyor. İnsanlıktan çıkarılmış olan bu bireyler, sistemin dönen çarkları içerisinde birer suçluya dönüşüyorlar. Sistem çürürken, böyle zayıf ve değersizleşmiş kişilikleri de beraberinde çürütüyor. İtirafçılık kurumunda ortaya çıkan bu çürümüş kişilikler, yaşamlarını artık egemen sömürücü sınıfın hizmetine adadıkları için, insanlığın karşısına dikilmekte, insanlığı yok etmeye aday olmaktadır.

İtirafçılığın sistemin çürümüşlüğüne ispatı olması, onun devrimi yargılayabilmek için bu çürümüş kişiliklere dayanma ihtiyacındandır. İnsanlığa yabancılaşmış biri kimin işine yarayabilir, kimin sorununa çözüm olabilir ki? Ya da daha açık bir ifadeyle, egemenler böyle çürümüş unsurlara dayanarak devrimi geriletebileceklerini ve düzenlerini ebedileştireceklerini mi sanmaktadırlar? Bence bu koca bir yanılgıdır. Kendini aldatmaktan başka birşey değildir. Doğaldır, çürüyen düzen çürümüş kişiliklere dayanacaktır. Ama yetiştirdiğiniz kontra çeteler, tetikçiler, ajanlarınız, itirafçılarınız ve bizim de tezgahlarından geçtiğimiz ve birçok devrimcinin kanını akıtmış işkencecileriniz, bunların hiçbiri düzeninizin sonunu geciktirmeye yetmeyecektir.

Devrimin adaleti hainleri cezasız bırakmayacaktır

İfadelerine dayandığınız itirafçı denilen unsur, daha önce de görülen birçok itirafçı gibi devrimcilerin, işçi ve emekçilerin kanını akıtmayı bir görev olarak benimsemiş, düşkünleşmiş bir kişiliktir. Bugün insanlığı temsil eden devrimcilerin katledilmesine veya yıllarca zindanlarda tutsak edilmesine hizmet eden bu duruş, insanlık tarihi karşısında suçlu konumdadır ve cezalandırılmayı çoktan hak etmiş durumdadır. Bu cezalandırma, kuşkusuz egemenlerin hizmetinde olan yargı kurumundan beklenemez. Bu insanlık suçunun cezasını, işçi sınıfı ve emekçilerin tarihsel haklılığına dayalı devrimci adaleti verecektir. İnsanlık için ceset durumuna gelmiş, yalnızca biyolojik olarak yaşayan bu çürümüş kişilik, ölmeyi çoktan hak etmiş durumdadır. Varlığı insanlık için gereksizleşmiş bu kişilik, er ya da geç hak ettiği sonu yaşayacaktır. Bundan kuşku duyulmamalıdır.

Sizler sömürücü ve kanemici bir sınıf olan burjuvazinin hizmetindesiniz

Ve sizler, yargı kurumu olarak, kendinizi sistemin çürümüşlüğü ve gereksizliğinden muaf mı sanıyorsunuz? İşkenceci polislerin düşkünleşmiş bir kişilik olan itirafçı denilen unsurun itirafına dayanarak hazırladığı iddianame üzerinden bizleri yargılamak, gerçekten kendinizi adil hissediyor musunuz? Bence adil değilsiniz, olamayacaksınız da! Siz, sermayenin adaleti için varsınız. Sömürücü ve kan emici bir sınıf olan burjuvazinin çıkarları için varsınız. Niye mi? Yasalarınız ve yasal düzenlemeleriniz en basit bir hak alma mücadelesini/eylemini "terör" kapsamında görüp,

ona göre tutum belirlemektedir. Yani kararlarınız egemen sınıfın çıkarlarından bağımsız değildir. Sermaye egemenliğine ters düşen herşeyin karşısında siz de varsınız.

Sizin kararlarınız her zaman sermayeye hizmet eder. Sözde adaletiniz her zaman sermayenin yanında, işçi sınıfı ve emekçilerin, onların sınıfsal çıkarlarının temsilcisi olan biz devrimcilerin ise karşısındadır. Mahkemelerinizde adaletin A'sı okunmaz.

Kolluk güçleri, işçi ve emekçilerin eylemlerine karşı jop ve bomba kullanırken bunun yaratacağı sonuçları hiç hesaplıyor musunuz? Veya bizi işkenceli sorgulardan geçirirken, sisteminizin bütün çürümüşlüğüne ve barbarlığının bizim tarafımızdan bir kez daha görüldüğünün, bu yönüyle sınıf kini ve öfkemizin daha da bilmediğinin farkında mısınız? Bunları düşünemezsiniz! Tek derdiniz baskı ve zor kullanarak bu sistemi ayakta tutmaya çalışmaktır. Bu nedenle insanca düşünemez, insanca yaşayamazsınız.

Bizi yargılıyorsunuz! Neye dayanarak? İşkenceci polislerin ve savcının hazırladığı iddianame ile düşkünleşmiş bir kişiliğin ifadelerine. Tercihiniz kötü. Çünkü siz bunu yaparak tarihsel bir suça ortak oluyorsunuz. Yargınız bağımsız değil! Çünkü bizim kendi öz irademiz üzerine ortaya koyduklarımıza bile bakmıyor, aslı olup olmadığını bilmediğiniz ifadelerle dayanarak yargı oluşturmaya çalışılıyorsunuz. Yargılanacak ve cezalandırılacak birileri varsa, öncelikle işçi ve emekçilerin, devrimcilerin kanını akıtan kontr-gerilla çeteleri, tetikçiler, işkenceciler, ajan itirafçılardır. İtirafçılık bu çürümüş sistemin ürettiği çürümüş bir kurumdur. Bu bakımdan itirafçılığa dayanan bir yargılama da temelsiz ve ciddiyetten yoksundur.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Kapitalizm topyekün çürümüş bir sistemdir. Bu çürümüş düzene bir son verilmezse, toplum da bu çürümeyle barbarlığa sürüklenecektir. Toplum bir bütün olarak çökmek istemiyorsa, bu çürümeye bir dur demek ve bu çürümenin temellerine karşı mücadele etmek zorundadır. Tarihin diyalektik akışı buna dur demeyi getirecektir.

Tüm kokuşmuş yöntemler gibi itirafçılık da düzene çare olamayacaktır. Bu açıdan egemen sınıfın ve onun hizmetindeki tüm kurumların bu sonu geciktirme çabaları boşunadır. Sınıf mücadelesi tarihi hükmünü verecektir. İnaniyorum ki, günü gelecek işçi sınıfı ve emekçiler kapitalizm denilen bu barbar sistemi yerle bir edeceklerdir. Onun yıkıntıları üzerinde, insanlığın eşitlik ve özgürlük içinde yaşayacağı sınıfsız bir toplumun yolunu açacak olan sosyalizmi kuracaklardır.

Enternasyonal proletaryanın önderlerinden Rosa Luxemburg'un proleter devrim davasına dair sözleriyle bitiriyorum sözlerimi:

"Vardım, varım, varolacağım!"

**Hatice Yürekli
Ulucanlar Cezaevi
11 Mayıs '99**

(İlk kez Kızıl Bayrak'ın 5 Haziran '99 tarihli 59. sayısında yayımlanmıştır)

KESK üyelerinden Adalet Bakanı'na protesto telgrafı**“İçerde-dışarda hücreleri parçala!”**

F tipi cezaevleri ve ölümleri protesto için KESK üyeleri 24 Nisan 2001 günü saat 12:30'da Beyoğlu Postanesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Ardından Adalet Bakanı'na; “Her gün içerden ve dışardan ölüm haberleri yaşıyor! Yaşama hakkını güvence altına alması gereken devlet, ölümlerin sorumlusu olmamalıdır! Ölümleri durdurmak için derhal adım atılmalıdır. Ölümler durdurulsun! Çözüm için bir adım! Hemen şimdi!” şeklindeki telgraflar çekildi.

Basın açıklaması yapılırken “İçerde-dışarda hücreleri parçala!”, “Bakan Türk sözünü tut!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganları atan kitleyi polis “basın açıklaması yapmanıza izin veriyoruz, zorluk çıkarmayın, müdahale

etmek durumunda bırakmayın bizi” diyerek tehdit etti.

Basın metnini okuyan KESK Başkanı Sami Evren, basın açıklamasından sonra bir grup emekçiyle birlikte postaneye girerken polisle kısa bir sürtüşme yaşandı. Polis, basının kamu kuruluşlarında çekim yapma hakkının olmadığını ileri sürerek içeri girmelerini engelledi. Buna karşı çıkan grup, bir süre polisle tartıştı. Buna rağmen polis basını içeri almadı ve Sami Evren dışarı çıkıp basına bir açıklama daha yaptı. Sonra içeri girilip telgraflar çekildi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı basın açıklaması telgrafların çekilmesinin ardından bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

KESK Genel Başkanı Sami Evren'in basın açıklamasından...**“Tarih önünde bu ölümlerin hesabını veremezsiniz!”**

İnsanlık tarihinin en utanç verici günlerinden birini yaşıyoruz. Her gün içeriden ve dışarıdan ölüm haberleri yaşıyor! İnsanlar göz göre göre ölüyor ve başta Adalet Bakanı olmak üzere siyasi iktidar vurdumduymazlığını sürdürüyor!

İnsanları yalnızlaştıran, tecrit eden, en temel insan haklarını tehdit eden F tipi cezaevlerinde ısrar eden Adalet Bakanı, ölümleri seyrediyor! Geri adım atmam diyor! Oysa ki ölümleri durdurmak için atılacak her adım, ileri bir adımdır! Adalet Bakanı'na sesleniyorum; ölümleri durdurmak için, çözüm için derhal adım atın!

Terörle Mücadele Yasası'nın değişmesinde ayak diretenlere rağmen, idari düzenlemelerle öncelikle ortak kullanım alanları oluşturulabilir! Ama hiçbir koşulda diyalog ve işbirliğine yanaşılmaz ise, ölümlerin daha da artması kaçınılmazdır.

Yaşama hakkını güvence altına alması gereken devlet, bugün ölümlerin sorumlusu durumundadır! Tarih önünde bu ölümlerin hesabını veremezsiniz! Bilerek ölüme giden insanlarla diyalog kurmanın hesabını veremezsiniz!

Değerli Basın Emekçileri,

Adalet Bakanı vermiş olduğu sözleri tutmalıdır! İnsanca yaşanın bir cezaevine yönelik talepleri karşılamalıdır! Cezaevlerini sivil toplum kuruluşlarının denetimine ve gözetimine açmalıdır! İnsan onuruna yaraşmayan uygulamaları durdurmalıdır! Beslenme, barınma, sosyal olanaklardan yararlanma gibi bütün insani koşullar sağlanmalıdır....

Ölümleri durdurmada öncelikle Adalet Bakanı sorumludur! Atılacak tek bir adım onlarca insanın hayatını kurtarabilir! Bu sorumluluğun gereği yerine getirilmelidir!

“Cezaevlerinde süregiden insanlık ayıbının verdiği utancın dayanılmaz boyutlara ulaştığını, toplumsal sağlığımızı yitirme durumuyla karşı karşıya olduğumuzu kaygı, korku ve ürpertiyle izliyoruz.”**Yetkililere çağrımızdır!**

Türkiye üniversitelerinde çalışan öğretim elemanları olarak üniversiteli kimliğimizin bize yüklediği toplumsal sorumluluk ve en kutsal değerini insan yaşamı olduğu anlayışıyla cezaevlerinde süregiden insanlık ayıbının verdiği utancın dayanılmaz boyutlara ulaştığını, toplumsal sağlığımızı yitirme durumuyla karşı karşıya olduğumuzu kaygı, korku ve ürpertiyle izliyoruz.

Toplumumuzun sağlığını koruyacak, adaleti, insanca yaşamı sağlayacak yönde ve insan onuruna yakışacak biçimde köklü sağduyu kültürümüzün rehberliğinde bir an önce ileri adım atılmasının, toplumumuz ve ülkemiz açısından aciliyet taşıdığına inanıyoruz.

Bu bağlamda, Ankara, İstanbul ve İzmir baro başkanlarının “açık mektup”larında ifade ettikleri aşağıdaki düşünceleri ileri bir adım olarak yerinde buluyoruz.

“Tutuklu ve hükümlülerin gün boyunca, tecrite yol açmayacak biçimde, makul sayıda bir arada yaşamalarını, ortak mekanlardan yararlanmalarını sağlayarak; 'hiçbir ön koşul'a, 'treatment'a, 'uyum'a, 'eğitim'e, vb. bakılmaksızın, birlikte spor, kültür, rekreasyon faaliyetlerinde bulunabilmeyi 'hak' kabul ederek; yani, Terörle Mücadele Yasasının 16. maddesini kaldırmayı, gerekli mekansal değişiklikleri yapmayı, toplumun demokratik örgütlenmesine ağır darbe vuran 3'lü Protokol'ü yürürlükten kaldırmayı vaat ederek ve vaatleri gerçekleştirme güvencesini vererek ölümün önüne geçilebilir.”

Kutsal olan devlet değil, yaşamın ta kendisidir!

Öğretim Elemanları Sendikası (ÖES)

İstanbul Üniversiteler Şubesi

Sorumluluk hükümetin

F tipi cezaevlerinde süren Ölüm Oruçları'nda “Operasyon”la birlikte 50'ye yakın mahkum, tutuklu ve tutuklu yakını yaşamını yitirdi. Eğer bir değişiklik olmazsa ölümler sürecektir ve daha çok acılar yaşanacak.

Dünyanın hiçbir ülkesinde yöneticiler, bu kadar insanın yaşamını yitirmesine yol açan bir soruna böyle ilgisiz kalamazlar. F Tipi cezaevlerinin en temel insan haklarını ihlal edecek şekilde kurulduğunu, birçok kez dile getirdik. Adalet Bakanı da ilgili kuruluşlardan ve toplumun çeşitli kesimlerinden gelen bu eleştirileri kabul etmiş ve gereken değişikliği yapacağını söylemişti.

Bugüne kadar, bu konuda en küçük bir adım atılmadı. Dün yapılan açıklamalar da hükümetin bu konuyu çözmek ve sorunlara insani ve hukuki bir yaklaşımda bulunmak niyetinde olmadığını gösteriyor.

Sorunun çözümü için görev hükümetindir. F Tipi cezaevlerinin uluslararası ölçütlere uygun hale getirilmesi, tecridin ortadan kaldırılması öncelikle Adalet Bakanlığı'nın işidir. Cezaevinde kendine bakamayacak durumdaki hasta ve yaralıların tahliyesiyle ilgili girişimlerde bulunmak yasal bir zorunluluktur. “Operasyon” sonrası, “devlet malına zarar verdikleri” gerekçesiyle tutuklanan ve ana davalarından tahliye oldukları halde serbest bırakılmayan tutukluların hakkında iddianame bile hazırlanmamış ve ifadeleri alınmamıştır. Bunlardan bir kısmı sırf bu nedenle bugün ölümün eşliğindedir.

Hükümetin ve Adalet Bakanlığı'nın duyarsızlığını tepkiyle izliyoruz. “Devlet pazarlık etmez” anlayışıyla, en temel insani taleplerin bile olumlu karşılanmaması, demokratik hukuk devleti ilkeleriyle ve insanlık vicdanıyla bağdaşmaz.

Bizler, bu duyarsızlığı ve bu çözümsüzlüğü kabul etmiyoruz.

Sorunun çözümü konusunda adım atmak istemeyen Hükümeti ve Adalet Bakanı'nı göreve çağırıyoruz.

F Tipi cezaevlerinin zaman geçirilmeden insani bir yapıya kavuşturulması için somut adımlar atılmasını bekliyoruz.

Konuyla ilgili kuruluşların, Baroların, Tabip Odalarının çağrılarına kulak verilmesini ve birlikte acilen çözüm üretilmesini talep ediyoruz.

Artık ölüm haberleri duymak istemiyoruz.

Açıklamayı imzalayanlar

Nilüfer Açıklalın, Edip Akbayram, Şükran Akın, Tuncay Akgün, Derya Alabora, Orhan Alkaya, Serap Aksoy Gürkan, Müjde Ar, Aytaç Arman, Rutkay Aziz, Celal Başlangıç, Ataol Behramoğlu, Nilgün Cerrahoğlu, Aydın Cingir, Kıymet Coşkun, Atilla Coşkun, Mehmet Çağçağ, İpek Çalışlar, Oral Çalışlar, İsa Çelik, Reis Çelik, Vedat Çetin, Mazlum Çimen, Füsün Demiral, Can Dündar, Aydın Engin, Tarık Ziya Ekinci, Bilgesu Erenus, Halil Ergün, Cezmi Ersöz, Ahmet Insel, Nihat Genç, Yasemin Gökse, Hayri Kozanoğlu, Vedat Türkali, Aydın Güven Gürkan, Gencay Gürsoy, Aydın Karahasan, Ercan Karakaş, Deniz Kavukçuoğlu, Jülide Kural, Pınar Kür, Lale Mansur, Türkel Minibaş, Orhan Oğuz, Yavuz Önen, Aslı Öngören, Erdal Öz, Vedat Özdemiroğlu, Orhan Pamuk, Özdemir Petek, Suavi, Vedat Sakman, Vecdi Sayar, Yücel Sayman, İlhan Selçuk, Mümtaz Sevinç, Berhan Şimşek, Ufuk Uras, Hatice Meryem Üstündağ, Metin Üstündağ, Deniz Türkali, Ferhat Tunç, Eşber Yağmurdereli, Nejat Yavaşoğulları, Sumru Yavrucuk, Atıf Yılmaz, Şanar Yurdatapan, Nihat Behram, Aslı Erdoğan.

20 Nisan 2001

İstanbul'da ilerici kuruluşlardan ortak açıklama:

Oyun devam ediyor!

Bizler, sivil toplum örgütleri, sendikalar ve siyasi partiler olarak, çok uzun bir süredir, cezaevlerinde "hücre-tecrit" uygulamasına karşı açıklamalarda, taleplerde bulunduk.

19 Aralık 2000 tarihin de gerçekleşen ve 32 insanın yaşamını yitirmesine neden olan, "devlet operasyonu" sonrasında, "F" tipi cezaevlerinde uygulanan tecridin bir işkence yöntemi olduğunu defalarca dile getirdik. Sokağa çıktık, raporlar açıkladık, bir çok kez saldırıya uğradık, gözaltına alındık, tutuklandık.

Amacımız; Ölüme karşı yaşamı savunmaktı! Adalet Bakanının, 9 Aralık 2000 tarihinde verdiği sözleri tutmaya çağırdık. Eğer gerçekten, "iktidarımızı" kullanabiliyorsanız, sözünüzde durun, yoksa istifa edin, çağrısında bulunduk.

Tüm taleplerimiz sonuçsuz kaldı. Ve "F" tipi cezaevlerine karşı mahpusların ve mahpus yakınlarının başlattığı ölüm orucu, 14 insanı aramızdan aldı.

Bugün 14 insanın ölümünden sonra, Adalet Bakanı açıklama yapıyor. Ve bu açıklamada aylar öncesinden kamuoyuna duyurulan Terörle Mücadele Yasası'nın 16. Maddesinin değiştirileceğini ve "F" tipi cezaevlerinin izleme heyetlerine açılacağı öngören yasa değişikliği konusunda uzlaşmaya varıldığını dile getiriyor.

Oyun devam ediyor!

Tüm ile anti-demokratik bir yasa olan Terörle Mücadele Yasası'nın siyasi mahpuslara 'tecridi' öngören 16. Maddesi hangi koşulda değiştiriliyor?

Adalet Bakanı bunu açıklamıyor, açıklayamıyor "Değişmek, Tredman'a uyum sağlamak"

Bakanlık, "değişecek ve bize uyum sağlayacaksınız" diyor. İzleme kurullarının ise, "sivil izleme kurulları ile hiçbir ilgisinin bulunmadığını" açıklayamıyor. Oysa ki yasanın öngördüğü izleme kurulları, mülki amirler tarafından onaylanan, yani gerçek anlamda "sivil" olmayıp yetkililer tarafından uygun görülen kurullar olacak.

14 yaşama rağmen, sırada bekleyen yeni ölümlere ve ölümcül hastalıklara rağmen, yönetenler oyun oynamakta ısrar ediyorlar. Ve bu oyunu, insan yaşamı ile oynuyorlar.

Bizler aşağıda imzası olan kurumlar ve partiler olarak; tüm sorunların, "sorunun tarafları" ile çözüleceği inancındayız. "F" tipi cezaevlerinde

yaşamaya mahkum edilen, mahpuslar taraftır, taraf kabul edilmelidirler.

Tartışmak en demokratik olan yoldur. Bu nedenle, yönetenleri, sorunun tarafı olan mahpuslar ile, karşılıklı görüşmeye çağırıyoruz.

Tecrit işkencedir ve kaldırılmalıdır diyoruz. Mahpuslara ve ailelere yönelik, işkence ve taciz uygulamaları son bulmalı diyoruz.

19 Aralık Katliamının tüm sorunların yargı önüne çıkarılsın, ölüm orucu nedeni ile sağlık sonunu yaşayan tüm mahpuslar serbest bırakılsınlar diyoruz.

Bir şey daha söylüyoruz! Türkiye'yi yönetenler, 19 Aralık'ta insanlık onuru ve vicdanı karşısında yenilgiye uğramışlardır.

Buna rağmen Adalet Bakanı "vicdanım rahat" diyebilmektedir.

Bizler aşağıda imzası olanlar olarak soruyoruz şimdi?

Türkiye'nin yönetenlerinin vicdanları var mı?

Basın- İş, Belediye Memurları Sendikası, ÇHD-İst Şb., Demokrasi ve Barış Partisi İst. İl. Örg., DİSK, Eğitim-Sen 6 Nolu Şube, EMEP İst. İl. Örgütü, Enerji Yapı Yol Sen, HADEP İst. İl. Örgütü, Halkevleri, İHD İst. Şubesi, KESK, Makine Müh. Odası İst. Şb, Mazlum-Der, ÖDP İst. İl Örgütü, SES Aksaray Şubesi, Sine-Sen, SİP İst. İl. Örgütü, TIHV İstanbul Temsilciliği, TOHAV, Tunceliler Derneği İst.

Dokuz Eylül Üniversitesi/Hücre Karşısı Platform açıklamasından...

"Yaşanan ölümlerin nedeni devlettir!"

(...) F tipi hücreleri 30 devrimci tutsağı katleden zihniyetin ürünüdür. Aynı zihniyet ölümleri başından beri istemektedir. Devrimci tutsaklar ölüm oruçları hakkında yürütülen demagojilere, F tipinde süren işkenceye rağmen, "Kırılırız ama asla bükülmeyiz" şiarıyla zaferi bedel ödeyerek kazanma inancıyla inanılmaz bir direniş örneği sergilemektedir.

Devlet iflasını da beraberinde getiren krize yeni saldırı programlarıyla çözüm bulmaya çalışırken, işe devrimci tutsakları katlederek başladı. Canlı yayında milyonlarca işçi ve emekçinin önünde 19 Aralık katliamını yaptı. Başarmak istediği saldırı programını daha rahat uygulayabileceği ideolojik zemini hazırlamaktı.

Kriz denildi, bütçede para yok denildi, ama silahlanmaya ve F tipi cezaevlerinin yapımına yüz milyonlarca dolar kaynak akıttı. Devrimcileri hücrelere atarak geleceğe ilişkin ideallerimizi teslim almaya çalıştı. Ancak zindanlardan yükselen çığlık kırılmaz iradesiyle eli kanlı katillerin suratında patladı.

Bizler tecrite, izolasyona, kişiliksizleştirmeye karşı öğrenciler olarak bir kez daha haykırıyoruz. Kirli dilinizi süren direnişimizden uzak tutun. Yaşanan ölümlerin nedeni devlettir. Katil devletin hiçbir karalama ve demagojisi süren direnişi, zaferimizi gölgeleyemeyecek.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Dokuz Eylül Üniversitesi/Hücre Karşısı Platform

Dokuz Eylül Üniversitesi Hücre Karşısı Platformu'ndan eylem...

Dokuz Eylül Üniversitesi Hücre Karşısı Öğrenci Platformu, Ölüm Orucu Direnişi'nin 182. gününde iktisadi ve idari bilimler kampüsünde bir eylem gerçekleştirdi. 30 kişinin katıldığı eylem alkışlarla başladı. "Hücre ölümdür izin vermeyeceğiz!" pankartının açıldığı eylemde, ÖGB ve fakülte sekreteri korteje saldırdı. Saldırı püskürtüldükten sonra "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarıyla merkez kantin önüne yüründü. Saldırığı gören öğrenciler kantinden alkışlarla çıkarak eylemimize destek verdiler. Toplanma alanında polis-ÖGB-idare işbirliğinin teşhirinin ardından basın açıklaması okundu.

Devletin duyarsızlığı protesto edildi

Tutsak Yakınları tarafından Kırşehir İHD'de, Ölüm Orucu eylemlerine devletin gösterdiği duyarsızlığı protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yapıldı.

15 Nisan günü yapılan eyleme 100'e yakın katılım sağlandı. Açıklamada; her gün yeni ölüm haberlerinin geldiği, eğer bir çözüm bulunmazsa, devrimci tutsakların talepleri kabul edilmezse ölüm orucu eylemlerinin devam edeceği, bunun da yeni ölümler anlamına geldiği belirtildi.

Tecrit işkencesinden sonra, hastaneye kaldırılan Ölüm Orucu direnişçilerine uygulanan yataklara zincirleme, zorla tedavi ve su, tuz, şeker gibi ihtiyaçlarının karşılanmaması işkencesinin devam ettiği üzerinde duruldu. Bu olanlara karşı halkın sessiz kalmaması gerektiği vurgulandı.

SY Kızıl Bayrak/Kırşehir

Hatice Yürekli Yoldaş ölümsüzdür!

Partimizin kurucu üyelerinden Hatice Yürekli yoldaş Ölüm Orucu Direnişi'nin 182. gününde ölümsüzleşti.

Biz onu Habip ve Ümit yoldaşları ile birlikte siyasi poliste ifade vermeyerek, hiçbir belgenin altına imza atmayarak sergilediği tutumu ile tanıyoruz.

Biz onu '95 yılında Habip yoldaşı, '99 yılında Ümit yoldaşı ile mahkemelerde düzeni ve devleti cepheden yargılayan tok savunmalarıyla tanıyoruz.

Biz onu parti kuruluş kongremizin tutanaklarındaki Hazal adıyla tanıyoruz. Hazal'ımızın partimizin kurucu üyesi Hatice Yürekli yoldaş olduğunu ise partimizin yaptığı açıklama ile artık biliyoruz.

Biz onun zindanlardaki sağlam ve sarsılmaz direnişçiliğini de biliyoruz.

Biz onu Habip ve Ümit yoldaşları ile omuz omuza Ulucanlar'daki

destansı direniş sırasında sergilediği seçkin pratiği ile tanıyoruz.

Biz onu 19 Aralık faşist katliamı sırasında faşist sermaye çetelerinin suratına bir tokat gibi inen sloganları ile tanıyoruz.

Hatice Yürekli yoldaş 20 Ekim 2000'de F tipi saldırısına karşı başlayan direnişin 1. Ekip'inde yer aldı. Altı aylık uzun bir direniş maratonunun ardından ölümü yiğitçe karşılayarak bu onurlu göreve ne kadar layık olduğunu kanıtladı.

Habip ve Ümit yoldaşlardan sonra partimizin zindan direnişi sırasında yitirdiği üçüncü yoldaşımız olma onurunu kazandı.

Soyadı gibi hep yüreklince yaşayan ve yüreklince ölümü kucaklayan bu yiğit kadın komünist yoldaşımızın anısı önünde derin bir saygı ile eğiliyoruz.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Fransa-Bretanya'da devrimci tutsaklarla dayanışma gecesi

Bölgemiz, devrimci politik faaliyetin çok zayıf olduğu bir bölgedir. Epeydir sınırlı da olsa az-çok düzenli bir politik faaliyeti, parti taraftarları olarak daha çok biz yürütmekteydik. Yalnızca Türkiyeli emekçilerle değil, Fransız ilerici çevreleri ve komünistleri ile de ilişkilerimiz vardı.

Politikleşmeye açık, devrimci etkinliklere adeta susamış bir potansiyelin yaşadığı bu bölgede, hapisanelerde ölümüne sürdürülen destansı direniş vesile ederek bir gece yapmak hayli anlamlı olacaktır. Böylece hem partimizi bulduğumuz bölgelerdeki emekçilere ve ilerici-devrimci çevrelere tanıtacak, hem de onurumuz olan devrimci tutsaklara en çok ihtiyaç duydukları bir anda küçük de olsa destek sunmuş olacağız. Tereddütsüz gece yapmaya karar verdik.

Yurtdışı örgütümüzün de katkılarıyla siyasi tutsaklarla dayanışma amaçlı gecelerden üçüncüsü olan etkinliğimizi 21 Nisan'da gerçekleştirdik.

Etkinliğimize bir grup Fransız komünistin de aralarında bulunduğu 200 kişi katıldı. Çok kısa bir süreye sığdırdığımız bir çalışmaya rağmen, bu sayı anlamlı bir katılımı ifade etmektedir. Gelecekteki etkinlikler için de bize cesaret vermektedir.

Gecemiz Türkçe ve Fransızca yapılan kısa bir açılış konuşması ile başladı. Ardından 19 Aralık katlimından ve Ölüm Orucu sonucunda ölümsüzlüğe ulaşan devrimci tutsaklar şahsında dünyada ve Türkiye'de şehit düşen tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna geçildi. Etkinliğimiz Türkiye'den gelen misafir genç bir dostumuzun ve yerel bir ozanın Kürtçe ve Türkçe okuduğu devrimci türkülerle devam etti. Etkinliğimizin ilk bölümünü hapisanelerdeki katliamların ve direnişin sergilendiği sinevizyon gösterisi ile tamamladık. Sinevizyon gösterisi ilgiyle izlendi, özellikle Fransız komünistler dehşet verici sahneler karşısında sarsıldıklarını ifade ettiler. Programa ara verilmesinden yararlanarak çeşitli sorular sordular bize.

Gecemizin ikinci bölümü bir yoldaşın konuşmasıyla başladı. Yoldaşın konuşması büyük bir ilgiyle dinlendi. Dile getirilen pek çok gerçeğin ve düşüncenin kitleyi etkilediğini gördük. O ana kadar geceyi belli bir sessizlikle izleyen kitlenin, konuşma esnasında sık sık alkış ve sloganlarla tepki vermesi de bunun ifadesi oldu. Belirtmek gerekir ki, bu olumlu tepki hapisanelerdeki yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın hayranlık verici direnişine duyulan açık sempati ve saygının somut bir göstergesiydi. Devrimci tutsaklara binlerce kilometre uzaklardan sunulan anlamlı bir destek sayılmalıdır.

Konuşmanın ardından devrimci ozan Ali Asker sahneye çıktı. Ali Asker dostumuz, Ölüm Orucu Direnişini selamlayarak ve devrimci türküler okuyarak etkinliğimize anlamlı bir katkı sundu.

Her arada Nazım'dan şiirlerin ve Ölüm Orucu direnişisi yoldaşlarımızın yazdığı mektuplardan parçaların okunduğu etkinliğimiz halay çekilerek sona erdirildi.

Bundan böyle bölgemizde partimizin çizgisi doğrultusunda devrimci politik faaliyetimizi daha da yoğunlaştırıp-yaygınlaştırmak kararlılığımızda. Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma amaçlı çabalarımıza ise kesintisiz devam edeceğiz.

Bretanya'dan TKİP taraftarları

Cenevre'de Ölüm Oruçları ile dayanışma gecesi

Cenevre'de BİR-KAR olarak, zindanlarda direnen devrimci tutsaklarla dayanışma amacıyla 19 Aralık katliamı ve süreci anlatan bir konferans düzenledik ve bir gece yaptık. Gece alışılmış olanlardan farklı olarak İsviçrelilere yönelikti. İsviçreli dostlarla ilişkiye geçip bir toplantı yapma kararı alarak faaliyetimize başladık.

Süreci anlatan yaklaşık 5 bin adet el ilanını Cenevre'nin merkezi bölgelerinde dağıttık. Birçok kurum ve kuruluşa 400 adet afiş astık. Günlük le Courier gazetesinde konferansla ve geceyle ilgili haber yapıldı. Haftalık Solidarite gazetesinde konferans ve gecenin haberi verildi, ilanı yapıldı. Yaklaşık 40 tane davetiye çeşitli kurumlara dağıtıldı. İsviçreli dostların aylık çıkardığı bir broşürde yaptığımız etkinlikle ilgili yazı yayımlandı.

Konferansın yapıldığı salonun etrafını afişlerle donattık ve salonun içine 4 ayrı pankart astık: "Türk devleti 45 devrimciyi katletti, katliam ve işkence devam ediyor!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Yeni ölümlere izin vermeyelim!", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!"

Panelden önce Ölüm Orucu'nda şehit düşen devrimci tutsaklar için bir dakikalık saygı duruşunda bulduk. Konferansta ilk olarak cezaevlerindeki katliamı ve süreci

anlatan 20 dakika film gösterimi yapıldı. Ardından Fransızca bir panel düzenlendi. Tutsakların Ölüm Orucu'na başlama nedenleri ayrıntılı bir şekilde anlatıldı. Türkiye'deki politik ortamın genel tablosu çizildi. F tipi cezaevlerinin sadece devrimci tutsakları hedeflemediği, esas olarak toplumsal muhalefetin sindirilmeye çalışıldığı vurgulandı. Son krizin nedenleri ve toplumsal etkileri üzerine tartışıldı. Ardından sorular kısmına geçildi.

Panelden sonra katliamı anlatan broşürler dağıtıldı. Konferans ve gece süresince Fransızca ve Almanca broşürlerimizin yer aldığı bir stand açtık.

Gecemiz ise Paris Korosu'nun müzik dinletisi ile başladı. Müzik eşliğinde halaylar çekildi. Katılım geç saatlere doğru iyice arttı.

Yoğun ve sistemli bir çalışma yürütmemize rağmen, etkinliğe katılım yönünden beklediğimiz sonuçları alamadık. Fakat bizim açımızdan anlamlı bir deneyim oldu. Zayıflıklarımızı ileriki çalışmalarımızda aşacağımıza inanıyoruz.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın enternasyonal proleterler!

BİR-KAR/Cenevre

Brüksel'de devrimci tutsaklarla dayanışma eylemi

Devrimci tutsakların bir maratona dönüşen ve hala devam etmekte olan hayranlık verici direnişini desteklemek amacıyla Avrupa'daki eylemlerimiz yayılarak devam ediyor.

Bu çerçevede yaptığımız bir dizi etkinliğin yanı sıra DETUDAK bileşenleri olarak 24 Nisan'da Avrupa Parlamentosu'nun önünde bir gösteri düzenledik. Önceden oluşturduğumuz bir heyet Parlamento'da Yeşiller milletvekilleri Cohn Bendit ve Ozan Ceyhan'un yanı sıra diğer bazı milletvekilleriyle bir görüşme yaptı. Yapılan görüşme üzerine önümüzdeki hafta bir heyetle Türkiye'ye gideceklerini söylediler.

Ayrıca Yunanistan Komünist Partisi'nden iki milletvekili anlamlı sözlerle devrimci tutsakların direnişini desteklediklerini belirttiler. Onlar da kendi cephelerinden girişimlerini sürdüreceklerini dile getirdiler. Yunan milletvekillerinin yaptığı konuşma kitle tarafından "Yaşasın uluslararası dayanışma!" sloganıyla karşılandı.

Eylemimiz başından sonuna kadar coşkulu bir havada geçti, Fransızca, Almanca ve Türkçe sloganlarla sona erdi.

Çeşitli basın, yayın kuruluşları eylemimize büyük ilgi gösterdiler.

BİR-KAR/Köln

F tipi tecrit ve izolasyon hücrelerine karşı çıkan, ölümleri engellemek isteyen tüm kurum, kuruluş ve kişilere çağrımızdır!

Türkiye’de geçtiğimiz yılın Ekim ayından itibaren siyasi tutsaklar, F tipi hücrelere karşı başlattıkları Açlık Grevi ve Ölüm Orucu’nu sürdürüyorlar.

Bugün bu direniş son derece kritik bir düzeye gelmiştir. Her geçen gün ölümlerin sayısı artarak devam ediyor. Ölümler, sadece içeride değil, dışarıda da tutuklu yakınlarıyla sürüyor.

Durum bu kadar acil bir noktaya gelmişken, devlet sorunu çözmek yerine ölümler karşısında sessiz kalıp, tecrit ve izolasyonu meşrulaştırmaktan başka hiçbir anlamı olmayan, TMY’nin 16. maddesindeki göstermelik değişikliklerle kamuoyunu aldatmaya çalışıyor.

Herkesi, aşağıdaki talepler temelinde duyarlı olmaya ve göreve çağırıyoruz.

1- F tipi İMF’nin hapisaneleridir. Tecrit ve izolasyona yöneliktir. Tecrit ve izolasyon kabul edilemez. Tecrit ve izolasyon uygulamasına derhal son verilmelidir.

2- Tutsakların talepleri insani ve

demokratik taleplerdir. Devlet bu talepler temelinde, derhal tutuklu temsilcileriyle görüşmelere başlamalıdır.

3- Tutuklular Ölüm Orucu’na başlarken tedavi kabul etmeyeceklerini beyan etmişlerdir. Bilincin kapalı veya açık olduğu durumlarda zorla müdahaleye son verilip, insanların sakat bırakılması engellenmelidir. Zorla müdahale ile insanları sakat bırakmak insanlık suçudur. Müdahalede direnişinin bilinç kaybından önceki beyanı esas alınmalıdır. Sorunu çözmek ve ölümleri engellemek tamamen devletin sorumluluğudur.

Biz, siyasi tutsaklarla dayanışma komitesi (DETUDAK) olarak, tüm kurum, kuruluş ve kişileri yukarıdaki talepleri desteklemeye, Ölüm Orucu’ndaki tutsaklara sahip çıkmaya ve ölümleri durdurmak için her türlü çabayı ortaya koymaya çağırıyoruz.

DETUDAK

Devrimci Tutsaklara Dayanışma Komitesi

Katliamcı devlet protesto edildi...

24 Nisan ‘01 tarihinde Berlin Türk Konsoloslugu önünde yaklaşık yarım saat süren bir protesto eylemi yapıldı. Kanlı rejimin temsilcisi durumunda olan konsolosluk, şehit düşen her devrimciden sonra protestolara sahne oluyor. Bu eylemde ‘Devrim şehitleri ölümsüzdür!’, ‘Katil devlet hesap verecek!’, ‘İçerde, dışarda hücreleri parçala!’, ‘Devrimci tutsaklar onurumuzdur!’, ‘Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!’ sloganları atılarak faşist devletin katliamlarını teşhir eden yazılar okundu. Yapılan saygı duruşunun ardından atılan sloganlarla eylem bitirildi.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Katil devlet hesap verecek!

Bir-Kar/Berlin

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

Bielefeld Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Platformu olarak 20 Nisan Cuma günü düzenlediğimiz yürüyüşe 300 civarında bir kitle katıldı. Kent merkezinde toplandık. Ölüm oruçları şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından Türkçe ve Almanca yapılan kısa bir konuşmadan sonra yürüyüşe başladık. Yürüş boyunca ‘Devrim şehitleri ölümsüzdür!’, ‘Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!’, ‘Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!’ sloganlarının yanısıra Almanca sloganlar atıldı. Almanca ve Türkçe konuşmalarla, faşist Türk devletinin zulmü teşhir edildi, devrimci iradenin boyun eğmezliği vurgulandı.

Yürüyüşten önce platform olarak, kentteki SPD, PDS ve Yeşiller partileri ile, DGB sendikası başkanıyla görüşmeler yaptık. Zindan direnişi sürecini bir kez daha anlattık ve tutum belirlemeleri gerektiğini dile getirdik. Yeşiller partisi milletvekili, parti merkezlerini harekete geçirmek için hemen girişimlerde bulunacağını ve kendisinin de bu konuda bir basın açıklaması yapacağını, ancak açıklamalar yapmanın yeterli olmadığını, hükümet düzeyinde görüşmeler gerektiğini dile getirdi. DGB başkanı konuyla ilgili bir basın açıklaması yapacağını söyledi.

Biz yurt dışında yaşayan işçi ve emekçiler, Türkiye’deki bu zulme karşı asla sessiz kalmayacağız. Sessizliğin ölüm olduğu bilinciyle hareket edecek, geleceğimize sahip çıkmak anlamına gelen bu mücadelede devrimci tutsakları yalnız bırakmayacağız.

Bir-Kar/Bielefeld

Türkiye’de tutsaklara yardım neden gecikiyor?

“Junge Welt” dergisinin 23 Nisan 2001 tarihli sayısında İtise Schwipper ile yapılan söyleşi. İtise Schwipper, Almanya’da, 1982 yılında rahatsızlığı nedeniyle tutukluluk halinin sona erdirilmesine değin, 6.5 yıl hücrede kaldı.

JW: Siz de 6.5 yıl hücrede kaldınız. Türkiye’de tutsakların açlık grevinin üst aşaması olarak girdikleri Ölüm Orucu’nu anlayabiliyor musunuz?

İS: Hem de çok iyi. Çünkü ben de açlık ve susuzluk grevi yaptım. Ve kendi tutukluluk koşullarımdan Türkiye hapisanelerinde nelerin olduğunu biliyorum. Yüksek güvenli hapisanelerin tarihiyle ilgilenen herkes de bilir ki, içinde bulunulan durumu değiştirmek için verilen savaş yaşam ve ölmek arasında olabilir.

JW: 8 örgütten tutsaklar, yeni hapisanelerin uluslararası standartlara uyması durumunda açlık grevini ve Ölüm Orucu’nun bitirmek istediklerini açıkladılar.

İS: Ben bu vazgeçmeyi tutsakların grevinin kırıcılığı olarak algılıyorum. Açlık grevindeki diğer tutsaklara ihanet etmek anlamına geliyor. Uluslararası standartın anlamı, tecrit cezaevleri biçimiyle beyaz ölümden başka birşey değildir.

JW: Önümüzdeki günlerde daha fazla ölümlerin olacağı hasaplanıyor. Almanya’da solcular dayanışma için nelere yapabilir?

İS: Ben bu tür hapisanelerin ‘60’lı yıllarda deneme objesi olduğunu biliyorum ve bunu düşününce kendimi çok kötü hissediyorum. Hamburg Eppendorf Üniversite kliniğinde, Prof. Gros, Doktor Kempe ile, Camera Silenta (sessiz hücre)leri araştırıldı, insanların duyu organlarının uyarılardan tamamen mahrum bırakılması halinde yaptığı davranışlar araştırıldı. Bu ilk kez Köln Ossendorf’ta RAF tutsaklarından Ulrike Meinhof ve Astrid Proll üzerinde denendi. Stammheim bu deneylerin bir sonucu olarak inşa edildi. Türk temsilcileri de 1997’de boşuna Stammheim’i ziyaret etmediler. Bu ziyareti bugün PDS’in sorusu üzerine dışişlerden sorumlu daire de kabul ediyor.

Bu nedenle Alman sosyal-demokratlarına ve hükümet ortağı Yeşiller’e yapılacak çağrıyı yanlış buluyorum. Daha çok AI ve Doktorlar Örgütlemesi İPPNW gibi örgütler ölümlere karşı çıkabilirler. Bunun yanında parlamento dışı solcular eylemler üzerine düşünülebilir.

JW: Bu pazartesi siz Oldenburg’da beyaz işkence ve Türkiye’deki Ölüm Oruçları üzerine bir toplantı yapıyorsunuz. Burada vermek istediğiniz nedir?

İS: ... gerilere giderek beyaz işkencenin oluşum tarihine değinmek istiyorum. Bildiğim kadarıyla, beyaz işkence 1821’de Amerika’da, daha sonraları ise 20. yüzyılın ‘50 ve ‘60’lı yıllarında ayaklanmalara karşı açılan mücadele çerçevesinde en üst düzeye ulaştı. Doktorlar ve psikiyatristler burada çok önemli rol oynadılar. Araştırma ve deneyler 70’li yıllara kadar gidiyor. Bunların bugün çok az insan tarafından bilindiğini düşünüyorum. Ölüm Oruçları’nı anlayabilmek için bu beyaz işkence üzerine deneyleri bilmek gerekiyor. Bu yüzden toplantılar yapıyor ve kendi tecrübelerimi anlatıyorum.

DETUDAK’tan

Türkiye turizmini boykot kampanyası

Merkezi Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Komitesi’nin (DETUDAK) aldığı kararlar üzerine son 15-20 günde Avrupa’nın hemen her yerinde pek çok eylem gerçekleştirildi.

Hapisanelerde ve dışarda peşpeşe yaşanan ölümlere bir tepki olarak çok sayıda kurum ve kuruluş işgal edildi, protesto gösterileri yapıldı. Diğer yandan kamuoyunun dikkatini bir kez daha sürmekte olan direnişe çekmek, duyarlı hale getirilip tepki vermelerini sağlamak yönlü çabalar da sürdürülüyor.

Bu çerçevede ortaya konan çabalardan biri de, Türkiye turizmini boykot kampanyasıdır. DETUDAK’ın aldığı karar gereği konuyla ilgili Fransızca, Almanca, İngilizce ve Türkçe olarak binlerce bildiri ve afiş hazırlandı. Hemen her ülke ve bölgede sözkonusu bu materyaller kullanıma sokulmuş bulunuyor.

Siyasi tutsakların Ölüm Orucu direnişi ile dayanışma amaçlı etkinliklere paralel biçimde yürütülen bu kampanyanın önümüzdeki günlerde daha yoğun ve yaygın hale getirileceği bildirildi.

SY Kızıl Bayrak/Köln

Devlet, teröristle pazarlık etmez!

Yıldırım Türker

Devlet, teröristle pazarlık etmez! Devlet, öldüremeyip beslemek zorunda kaldığı düşmanlarının asal ihtiyaçlarını karşılamak zorunda değildir. Devlet, uluslararası yasalara imza atarak varlığını meşru kılmakla yükümlüdür.

Devlet, bu yasaları ihlal ederken vatandaşın kendisine suç ortaklığı etmesini talep eder.

Devlet, bu suç ortaklığını reddeden vatandaşını vatan haini ilân etmek ve gereğini düşünmekle yükümlüdür.

Devletin dayattığı tasarruf paketinde kendisiyle suç ortaklığına yanaşmayan vatandaşları dolaşımdan çıkarmak da tavizsiz bir şart olarak bulunur.

Devlet, erkektir.

Devlete şefkat yakışmaz. Vicdana hiç aşına değildir.

Devlet, adaletle hiç yüz vermeyen bir hukuk devleti olma iddiasındadır.

Devletin hukuk devleti olduğu yalanına devletin hiçbir katmanından hiç kimse inanmaz.

Devlet, ikide bir ekonomik olduğu ileri sürülen krizlerle sarsılır.

Devlet, bu krizlerden en kolay ezilebileceği halk katmanlarını sorumlu tutar ve bütün krizleri onlara ödetir.

Devletin gözünde cezalandırmak, zulmetmektir.

Devletin bildiği, zulmederek öldürmektir.

Devlet, karşısında bir iradenin direnişini hissettiği an iyice vahşileşebilme hakkına sahiptir.

Devlet, tutuklusuna, uygun gördüğü her türden muamelede bulunmakta özgürdür.

Devlet, teröristle pazarlık etmez.

* * *

Devletin tanımını iyice bellemekte yarar var. Ölüm Bakanı, küstüm çiçeği Türk, devletinin onurunu, delikanlılığını koruyor hâlâ.

Mahkûmlarla görüşme yapılması mümkün değildir, diyor. "Gebersinler" diyenlerle birlikte devletin başına çökmüş olan bu zarif beyefendi, sessizliğine, umursamazlığına tespih çeker gibi bir kurban ettiği insanlar hakkında neler hissediyor, bilmek mümkün değil. Bunu bilmenin, Türkiyeli olmanın dayattığı hiçbir çıkmazı çözmemize yararı olmayacak nasılsa. Sonuçta sahte olduğunu iddia ettiği ölüm orucunun her gün birkaç cana mal olur hale gelmesi tam da ekonomik tasarruf paketinin açıklanmasına denk düştü.

Devletin tanımını iyice bellemekte yarar var. Devrildikten hemen sonra dünya tarafından Filistin'in satışıyla görevlendirilen ebedi Cumhurbaşkanımızın aile fertleri birer birer sorgulanıyor. New York'un JFK Havaalanı'nda limuzininden indirilen şahıs uzun süre devletin kilit noktasındaydı. Olsun. Devlet, pişkindir. Burnundan kıl aldırılmaz. Kimsenin itibarına halel gelmez.

Tasarruf tedbirleriyle büyük tenzilata tabi tutulan; işinden atılıp açlığa mahkûm bırakılan, ölümüne göz yumulan, insandan sayılmayanlar bu devletin itibarsız kurbanları olarak bir çırpıda unutulacaklar.

Bu yazı yazılırken ölüm orucunda hayatını kaybedenlerin sayısı 14'e çıkmıştı. Artık bir müdahalede bulunmanın zamanı geldiğine ikna olan TÜSIAD da sonunda sesini yükseltti:

"Kamuoyunun ekonomik kriz konusunda odaklandığı bugünlerde ölüm oruçlarının sona erdirilmesi konusunda somut adımlar atmayan hükümetin ve konuyla ilgili merci olan Adalet Bakanlığı'nın kayıtsızlığının demokratik hukuk devletine uygun olmayan bir davranış olduğu görüşüyoruz." dedi. Hükümetin yalnızca sorumluluklarının değil, vicdanının da gereğini

yerine getirmesi gerektiğini bildiren sanayici ve işadamları hayli gecikmeli de olsa kendilerini aklamış oldu. Mevsim açılışına denk düşen ölümlerin turizmi zedeleyeceğinden kaygılanan, popülizme karşı Cherokee cipiyle arzı endam eyleyen genç Turizm Bakanı lafı onlar kadar dolandırmamıştı. Bu ölümlerin devletin ekonomik çıkarlarını kötü yönde etkileyeceği kaygısı belirdi çoktan. Muktedirler insan hayatından tenzilata gitmenin 'uygar dünya'da pek kârlı bir önlem olmadığını anlamaya başladılar.

Devlet, bir yolunu bulacak. Ölüm arttıkça üstüne gelenler çoğaldı. Maalesef bu inatçı insanlar hayatlarını, insan muamelesi görme talepleri uğruna devletin başına çalmaya devam ediyor. Ölüm oruçlarında bir çözüme gitmek zorunda kalındysa, bunun müsebbibi, açıkça söyleyelim ki, milletin vicdan duygusu, halkın insanlık ülküsünde ayak diremesi değildir.

Devlet, halkının vicdanını çoktan yiyip bitirmiş; baskı ve zulümle çoktan kendine suç ortağı etmiştir. Devletin gururla, birlik ve beraberlik çimentosuna daldırarak tuttuğu halk, birbirini yiyor. Tecavüz vakalarının bunca arttığı bir dönem yok, bu toprakların tarihinde. Genç kızlar töre cinayetlerine kurban gidiyor. Küçük çocuklar kaçırılıp tecavüze uğradıktan sonra çuvalarla oraya buraya atılıyor. Bir çocuğun katledilmesinden milliyetçi bir ayaklanma çıkarabilen, yegâne güç gösterisi 'oy vermeyeceğim' olan halkın zaferi değil, kayıtsız Adalet ve Ölüm Bakanı'nın telaşlanması. Ticaret aksamasın telaşına düştü vatanın muktedir severleri. Yoksa hepimiz gayet iyi biliriz ki.....

Devlet, teröristle pazarlık etmez!

Radikal/22 Nisan '01

(Başlığı biz koyduk-SY Kızıl Bayrak)

Seyirlik ölüm...

Bekir Coşkun

Herhalde bunların "Hayata dönüş" projesini izliyorsunuzdur.

Hayatta kimse kalmadı.

Sadece son günlerde açlık grevi ve ölüm oruçlarında ölenlerin sayısı, bu yazı yazıldığı saatlerde 14. Altı ayda ölenlerin öldürülenlerin sayısı ise 45.

Her an ölüm haberleri geliyor.

İnsanın bahçesindeki kuşlar bile böyle bir bir düşüp ölse, duyarsız kalamaz, telaşlanır.

Ama bunlar umursamıyorlar.

Sırf bedenleri değil...

Duyguları kör, yürekleri sağır, vicdanları dilsiz.

*

Siz hiç böyle "Hayata dönüş" projesi duydunuz mu?..

Hayata döndürmeye karar verdiklerinin hepsi ölüyor.

Biliyorsunuz:

İçerde ne kadar hırsız-uğursuz-katil varsa "Kader kurbanı" diyerek dışarı saldılar. "Sistemin kurbanı" siyasi tutuklu ve hükümlüler içerde kaldılar.

Yeni geçilen F tipi cezaevlerinde nelerin olduğunu kimse bilmiyor.

Her gün sadece ölüm haberleri geliyor.

Ölümün soğuk haberi.

*

Tutuklu ve hükümlüler ayrı ayrı

hücrelere konulduklarına göre, daha önce "Onları örgüt ölümüne gönderiyor" savı demek ki doğru değildir.

O zaman niçin?..

Hangi güç, hangi çıkmaz, hangi baskı, daha yaşamın başındaki genç insanları ölümüne razı ediyor?..

Tepki gösterebilen tek iktidar milletvekili Rıdvan Budak bile "Seyirci kalındı" dediğine göre, neler oluyor?..

Hırsız-katili dışarı salıp, onların dışarda yüzlerce masum insanın canına kıymasına sebep olan ahmaklık, bu kez de avucunun içindeki mahkûmları koruyamayacak kadar aptal mı?..

*

Mahkûmların da hakları vardır.

Hukukun çöktüğü, adaletin yok olduğu, dışarda dahi hukuk trajedilerinin yaşandığı, sağlıklı insanların bile adalet kapısında çıldırdıkları bir ülkede, içerde nelerin döndüğünü bizler bilemeyiz.

Ama "Hayata dönüş projesi" deyip, güya kurtarmak istediklerinin hepsini öldürenlerin basiretsizliği ortada.

Biraz vicdanı olan insanlar -sebebi kim ve ne olursa olsun- bu cinayetlerin durdurulmasını istiyorlar, o kadar.

Yoksa seyirlik mi ölümler?..

Nasıl?..

Hürriyet/20 Nisan '01

Hayata tabut içinde dönenler

M. İlhan Erdost

Evet, biliyorum artık çok geç. Çünkü, artık "insan"ın öldüğünü, binaların ise kutsandığı farklı bir uygarlık çağını yaşıyoruz.

Ölüm orucunun 60'ıncı gününde, "artık günlerin değil, saatin tiktaklarının ölümün nabzını tuttuğu, şairin dizeleriyle, anne sütünden yapılan heykelin bir sünger taşına dönüşmeye başladığı" günlerde, Türkiye İnsan Hakları Kurumu (TİHAK) kurucu üyeleri adına yapılan basın açıklamasında; "ölüm orucuna yatanların düşünceleri, yöntemleri beğenilmese de, onların da, daha onurlu bir yaşam ve daha güzel bir gelecek düşlediklerinin yadsınamayacağı" vurgulanmış ve "Bu düşü, bir kez de 'demokratik sol' ellerde soldurmayalım, söndürmeyelim. Bu yüzleri, gülen bir Türkiye özleyenler adına, öldürmeyelim" diye seslenilmişti.

Yanıtı "Hayata Dönüş Operasyonu" oldu. 30 genç insan, "hayata dönüş" adı altında tabuta kondu. Operasyon kararı verenler, tabut içinde "hayata dönen"lerin sayısının, kendi tahminlerinin çok altında olduğunu sevinerek yinelediler. O günden bugüne yüz gün daha geçti. Şimdi onların tahminlerini doğrularcasına, içerdekiler her gün birer ikişer "hayata dönüyorlar"!

Sesin, sözün, aklın, yüreğin ve hemen her şeyin tükendiği yerde ve ülkede, "hayata dönüş"ü tabutlarda ve anaların ezilen ezgilerinde solumak, insan hakları savunularına yapamamanın elemi veriyor.

İnsanlar, binaları, insanları yaşatmak için yaparlar. Bir bakıma cezaevlerini de. F-tipi cezaevlerinin ise, insanın insan kimliğini ezmek için, onurunu kırmak için, bedenini kurşun eritir gibi eriterek tüketmek için yapıldığını, bu cezaevlerinde her gün soluksuz kalan gencecik insanların kefeni sarılan bedenleri kanıtlıyor.

Evrensel/20 Nisan '01

Yine ölüm, yine ölüm yazısı

Perihan Mağden

(...) Böyle birtakım tanımadığımız, etmediğimiz çocuklar TC hapishanelerinde, ordan kaldırıldıkları TC hastanelerinde sapır sapır “dökülüyorlar” mı demeliyim?

Ölüyorlar! Ölüyor işte onlar: Canlarından oluyorlar!

Hikmet Sami Türk isimli DSP’li bakanın cisminde, taytay Başbakanımızın MHP ve ANAP’lı koalisyon hükümeti, 20 cezaevine 19 Aralık gecesi Türkiye ve dünya tarihine geçecek bir “operasyon” düzenlendi. Utanmadan etmeden (bazı insani duygularla bağlarını hepten koparmış vaziyetler) bu operasyona “Hayata Dönüş” adını verdiler.

Bu adın, bu harekâtın gerekçesi neydi biliyor musunuz? “Ölüm orucunda KİMSENİN hayatını kaybetmemesi.” Bu ağır şefkatle kuşatma operasyonunda, kaç kişi hayatını kaybetti biliyor musunuz? 32 kişi! İkisi asker, otuzu mahkûm.

Dünya tarihine geçti geçmesine “operasyon”. Böylesine kanlı harflerle Türkiye, bir sayfayı bezeyiverdi! Helal olsun.

Şefkatle hayata döndürüş operasyonlarının ardından, sağ kalan “talihlileri”, yara bere içinde F tipi adını verdikleri dünyada -mahkûmlara reva gördükleri koşullar nedeniyle- eşi benzeri olmayan tek kişilik, üç kişilik hücrelere tıkıverdiler.

Gelsin aileleriyle açık görüşe izin vermemeler, avukatlarıyla görüşürmemeler, avukatlara, ailelere inanılmaz keyfi eziyetler, “tretman” adı altında abuk sabuk programlar, din dersi alacaksınız diye tutturmalar, istedikleri dergi ve kitapları dahi okutturmamalar; ama en mühimi ağır bir tecrit: mahkûmlar için hazırlanmış ortak kullanım alanlarını öldür Allah açmamalar, her birini ağır bir yalnızlığa, çıldırtıcı bir yoksunluğa fazladan (zira insan cezasının üstüne ceza çeker mi?) mahkûm etmeler...

Durum budur hanımlar, beyler. Liberalseniz, hümanistseniz, biraz daha

adam gibi bir gazeteyi okuma basiretine sahipseniz; resimlerini gördüğünüz, cesetlerini gördüğünüz o sakallı sakallı çocukları, kara gözlü kara kaşlı kızları kadınları ölüme yollayan; onların ölümünde arsızca ısrarcı olan ve kendini yaş tahtaya basmaz, taviz vermez addeden rezil zihniyetin, içler acısı iktidarsızlığın, aldırışsızlığın fotoğrafı budur.

Şimdi bu zihniyetin cismanileşmiş suretine, Hikmet Sami Türk’ün “Bakan tedbiri almış!” haberinin yanındaki fotoğrafına bakıyorum. Yeni doğmuş kedi yavrularına benzeyen munis bir yüzü var. Ufak tefek bir adam. Bir profesör. Dersin ki, sanırsın ki; medeni bir insan. Adalet Bakanlığı’nı bu naçar memleketin, bu yok yoklar kadrosunda, emanet edebileceğin, hiç yoktan iyidir, diğerlerinden evladır bir adam.

Oysa Hikmet Sami bey, en katısından da katı, en kalpsizinden de kalpsiz, çıktı. Zira Hikmet Sami bey, aldırışsızlığın ve zayıflığın zirvesini kuşanmış. Tıpkı genel başkanı gibi: En tehlikeli. Zira Hikmet Sami bey sorumluluktan sıyırtmakla, sorundan sıyırtacağını zannediyor. “Olana bitene gözümü, kulağımı kaparsam, kendi kendine çözülür; bu mesele de beni rahat bırakır,” zannediyor. (...)

Hakikat şu ki: Bu çocuklar ta başından beri gözden çıkarılmışlardır. Büyük medya olsun, ekonomiye kilitlenmiş münevver bozuntusu kütleler olsun, iktidarsızlığın inatçı üstatlarından müteşekkil hükümet olsun; en başından beri bu çocuklara “beş kuruşluk” (onların her şeyi kuruş, dolar, kur, rant) değer vermemektedirler. Bu canlar gitmekte, bu beyler gece yataklarına girip hiçbir sorumluluk hissetmeden birer uyku çekmektedirler. Evrenin sonsuzluğunda, dilerim, büyük bir plan vardır. Ve bu planda, yapılanlar, yapanların yanına kâr kalmaz. Kaygusuzluğun, abdallığın, aldırışsızlığın, zulmün bir bedeli vardır. Sonsuzlukta, dilerim, ödenmektedir. Ödenir.

Radikal/15 Nisan 2001

Yaşam ve ölüm üzerine bir dilekçe

Prof. Dr. Huri ÖZDOĞAN
İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi

Sayın Bülent Ecevit, ben 50 yaşında bir hekim ve bir öğretim üyesiyim. İstanbul Tabip Odası’nca görevlendirilerek ölüm orucunda olan tutukluların sağlık durumlarını izlemek üzere Kartal ve Bayrampaşa cezaevlerine gittim. Muayene ettiklerim benim için ete ve kemiğe büründüler; hepsinin bir adı var artık. Saçlarının, tenlerinin, gözlerinin rengini, hâlâ gülebilen yüzlerini, bakışlarının doğrudanlığını, ifadelerinin yalınlığını biliyorum ve günden güne yitirdikleri gramların hesabını yapabiliyorum. Onlara, ayrılırken “hoşça kal”, “kendine iyi bak” diyememenin inanılmaz sıkıntısını yaşıyorum. Oyumu hep yaşamdan yana koyduğum için oradaydım; ancak görmek, bilmek ve zaman ayırmak, itiraf etmeliyim ki beni çok etkiledi. Kendimce çok önemli saydığım bazı şeyler öğrendim orada. Sizin sorumlu olduğunuz her konuyu doğrudan bilmek, görmek ve yoğunlaşmak için yeterli zamanınız olamayacağını düşünerek, bunları “acil olarak” size aktarmak istedim.

Bir kere bu eylemin bir intihar eylemi olmadığını anladım. Çünkü ancak ölümü yaşama tercih edenler, yaşamın artık sürdürmeye değer olmadığını düşünenler intihar ederler. Bu genç insanların ise ölmek istemediğini, yaşamayı hem de çok sevdiğini, tam da bu nedenle, yani yaşamı çok değerli buldukları için tek ve en değerli varlıklarını öne sürdüklerini kavradım. Yaşamaya programlanmış genç ve sağlıklı vücutların ölmesinin ise ne kadar zor olduğunu fark ettim. Olur da bir iletişim zemini sağlanır ve ölüm orucuna gerek kalmazsa geri dönüşümsüz sakatlık olmasın diye alınan B- vitaminlerini tüm itirazlarımıza karşın nasıl bıraktıklarına tanık oldum. Onların gizli den beslendiğini düşünen ve niye bir türlü ölemediklerini merak eden kesimlerin içindeki şüpheleri ortadan kaldırmak ve yaptıklarının ciddiye alınmasını sağlamak için başka çarelerinin kalmadığını dinlemek durumunda kaldım. (...)

Cumhuriyet/20 Nisan 2001

Sahtekârlar inançları uğruna asla ölümü göze alamazlar

Hüseyin Üzmez/

Dünyada ölümü göze alan bir insandan daha tehlikeli bir bomba var mıdır? Bazılarının iddia ettiği gibi... Örgüt emri ve baskısıyla kim ölümü göze alabilir? İnanmayan insanı ölüme sürüklemek kolay mı? Hareketleri (onların deyimiyle) eylemleri doğrudur, yanlıştır, faydalı ya da zararlıdır. O ayrı mes’ele. (...) Onların davalarına samimiyetle inandıklarından şahsen ben eminim. Çünkü sahtekârlar inançları uğruna asla ölümü göze alamazlar. Eylemlerini tasvip etmeyebilirsiniz. Ancak onları şunun-bunun kuklası, aldatılmış zavallılar, emirle açlık grevine yatacak kadar kişiliksiz ve değersiz insanlar olarak göstermeye asla hakkınız yok.

Ömründe herhangi bir dava, gerçek veya ideal için bir parmaklarını dahi feda etmeyi göze alamayan insanların, hayatlarını ortaya koymuş olanları küçümsemeye, onları tahkir ve tezyif etmeye hiçbir zaman hakları olamaz. (...)

Akit/24 Nisan '01

İnce çizgi

Şükran Soner

(...) Belleğimde isimleri yok. Ama ölüme yatmış tutuklulardan gelmiş birkaç mektubun, birkaç cümlesi bilincime kazınmış: “Bizimle alay ediyorlar. Bu kadar uzun açlık grevi olur muymuş? Şeker, su alıyorlar. Kına yakınılar. Şekeri, suyu da kesiyoruz. Ancak biz öldüğümüzde içleri rahat edecek. İnanmak zorunda kalacaklar..”

(...) İnsanoğlu altından kalkamayacağı sorumluluklardan kaçmak, vicdanını rahatlatmak üzere, öncelikle kendini kandırmak üzere bir yol buluyor. Doğru ile yanlış, haklı ile haksız arasındaki ince çizgi işte tam da buradan kırılıyor.

(...) İşte tam da ince çizginin kırıldığı bu noktada, “Yaşamı devletin güvencesine teslim edilmiş insanların, hem de ‘yaşam kurtarma operasyonu’ gibi bir ad altında, cezaevinde tutuklu iken öldürülmeleri sonuçta cinayet değil mi? Devlet adına işlenen bu ağır suçun hesabı yok mu? Hani yeni cezaevleri tecrit etme, bir kimliğini yok etme olmayacaktı? Birlikte iken, koğuştaki zorla açlık grevine itiliyorlardı da, şimdi bir bir nasıl ölüyorlar? Neden ölüme yattıyorlar? Devlet, güvencesindeki insanların bir bir ölmelerine nasıl seyirci kalabilir?.. sorularını sormak pek de işimize gelmiyor. (...)

Cumhuriyet/17 Nisan 2001

Basında Ölüm Orucu direnişi...

Göstermelik uygulamalarla yeni oyunlar

(...) Bu sözlerden sonra aradan bir gün geçmeden siyasal suçluların kaldığı cezaevlerine kanlı bir operasyon düzenlendi. İş makineleriyle duvarlar delindi, bacalar genişletildi, ateşli silahlarla ve gaz bombalarıyla koğuşlara girildi. 30 tutuklu ve hükümlü yaşamını yitirdi. Sayın Mehmet Bekaroğlu'nun da söylediği gibi verilen sözlerin ölüm oruçlarını durdurmak için değil, F tipi cezaevlerine nakillerin yapılması için bir oyalama olduğu anlaşıldı. Zaten İçişleri Bakanı da daha önce bu konuda bir yıldan beri hazırlıkların yapıldığını açıklamıştı. Bu operasyon sonunda yaşamını yitiren 30 kişinin yanı sıra yaralanan, sakatlananlar da olmuştu. İşte böyle bir yöntemle hükümlü ve tutuklular F tipi cezaevlerine taşındı, taşınmada da taşınanların üzerinde baskı ve işkenceler sürdü.

Bütün bunlara karşın tutuklu ve hükümlüler ve aracı kurul yine görüşme isteğinde bulundular. Bu istekler yanıtız kaldı. Daha önce yapılması konusunda "söz verilen yasal düzenlemeler de bugüne kadar" yapılmadı. "Ölüm oruçları ve ölüm olayları bu cezaevlerinde de sürüyor. Her gün yürekleri dağıtayan yeni ölüm haberleri geliyor."

(...) F tipi cezaevlerinden her gün ölüm haberleri gelirken, ölümlerin artacağı anlaşılırken, bunu önleyecek önlemler alınacağı ve söz verilen yasal düzenleme ve ortak mekânlar konusunda değişiklikler yapılacağı yerde, göstermelik uygulamalara gidilmesini anlamak olanaksızdır. (...)

Halit Çelenk/Cumhuriyet/16 Nisan 2001

Hani Türkiye'de "ölüm cezası" uygulanmıyordu?

F tipi hücrelerde ölümü "dalgalı kur" gibi serbest bırakan Adalet Bakanlığı'nın tutumu yüzünden cezaevleri mezarlığa döndü.

Ölüm orucunda yaşamını yitirenlerin sayısı dün 12'ye yükseldi. Ani ölüm riski nedeniyle önümüzdeki günlerde toplu kayıplar bekleniyor; çözümsüzlük bu hafta da sürerse 100'ü aşkın insan can verebilir.

Bu çağdışı infazın sorumlusu Adalet Bakanı gündür Meclis'te "Medeni Kanun"la oyalanırken, Türkiye cezaevleri ayırbıyla AB ve ABD'nin insan hakları raporlarında dibe vuruyor.

Cleveland'da 25 yıldır cezaevlerinin iyileştirilmesi konusunda çalışan Melda Türker'den e-mail geldi. ABD'deki uzmanlığını F tipiyle ilgili tartışmalar sırasında Ankara'ya aktarmaya çalışan Melda Hanım başına gelenleri şöyle özetliyor:

"Son aylarda F tipinin hem güvenlik, hem de tutuklu ve mahkumların yaşamı bakımından çok mahzurlu ve çağdışı olduğunu anlatmaya çalıştım. Türkiye'ye de geldim, ne yazık ki bu konudaki gayretlerim Adalet Bakanlığı'nın, bürokratların ve siyasi iradenin çağdaş infaz sistemleri hakkındaki anlayışsızlığına, direncine maruz kaldı. Sebeplerini anlamak çok güç, kabul etmek imkansız.

F tipine nakiller gerçekleştiikten sonraki suskunluğu da yadırgadım. Türkiye'de basın susarsa vay halimize... İşkenceyi önleme komitesinin yazdığı rapor hiç de iyi değil. F tipleri mimari tasarım ve binaları uzmanlar tarafından yakinen tetkik edilip gerekli tadilatlar yapılmalıdır. Türkiye yanlış uygulamalar sonucu işe yaramayan cezaevleri mezarlığı haline geldi..."

(...) Hikmet Sami Türk, "Hayata Dönüş" operasyonu ile F tipine meşruiyet kazandırmaya çalışsa da, hücre tipi cezaevlerine uygar dünya onay vermiyor. (...)

Hani Türkiye'de "ölüm cezası" uygulanmıyordu?

Hücrede ölüm, çağdışı infaz sisteminin sonucudur.

Derya Sazak/Milliyet/16 nisan 2001

İnsanı soluksuz bırakan konu...

(...) Çünkü ağır basan bir konu var..

Vicdanın üzerine çeki taşı gibi oturan..

İnsanı soluksuz bırakan..

Bir dostla konuşurken, telefon çaldığı zaman, pencereden evin önündeki ağaca bakarken, bir kitabın yaprağını çevirirken, yemekte lokmayı çiğnerken, su içerken, bir kibrit çakımı gibi parlayarak kendisini anımsatan..

Kişiye bunaltan, tedirginleştiren bir konu..

Hayır, ekonomik kriz değil bu..

Yaşamının ilkyazında ölüm orucuna bağlanıp sıralarını bekleyen gençlerin konusu.

Hapishanelerde birer birer ölüyorlar gençler..

Dün gece müthiş bir tarakayla uyandım..

Pencereyi açık bırakmıştım; gök gürültüsü karanlıkta yankılar yapıyor, dolu taneleri halının üzerine saçılıyordu, bu konuyu düşündüm.

*

(...) Hiçbir siyasi parti ölüm oruçlarını dikkate almıyor, koalisyon hükümeti sağır duvar!.. Çaresizlik insanın yüreğini oyuyor.

Bir ölüm..

Bir daha..

Bir daha..

Gazetelerdeki tek sütunluk haberler Çin işkencesi gibi vicdanları oyuyor.

*

(...) Ne yapmalı?..

Hapishanelerdeki ölümlerin suçunu paylaştığımızı söylemekten başka yapılacak bir şey yok mu?.. Cezaevinde yanan mum gibi eriyen gencin yaşamından sorumlu olduğumuzun farkında değil miyiz?..

Hangi dinden, mezhepten, öğretilen, ideolojiden olursa olsun, ister suçlu ister suçsuz olsun, cezaevinde sönen hayatla bizim de biraz daha öldüğümüzün bilincinden niçin bu kadar yoksunuz?..

Ilhan Selçuk/Cumhuriyet/17 Nisan 2001

Ölüm orucu silahının namlusuna sürülen bedenler

(...) Bir cümle durmaksızın ekranda dolanıyor:

- Ölüm orucunda yaşamını yitirenlerin sayısı 13'e yükseldi...

Bilgisayar dayatıyor:

- Sana emanet edilmiş bu köşenin sorumluluğunu üstlen. Bugün bu yazılır. Buza mı yazıyorum mızımlığı bırak; Ankara'nın sessizliği direncini kırmayın. Ölüme yatmış genç kadın ve delikanlıların çıkmayan sesleri köşende yankılanmayacaksa, yuf olsun senin gazeteciliğine...

Bilgisayar sorumluluğunu öğrendi.

Bilgisayar öğrendi, Ankara öğrenmedi.

Ankara utanç verici suskunluğunu, öğrendiren hantallığını ve intikamcılığın ilkelliğini terk etmiyor.

(...) Terörü kurutmak için yola çıkan devlet, terör saçar oldu.

Şimdi etkilerini biçiyor. Gencecik insanlar bedenlerini mermi yapıp ölüm orucu silahının namlusuna sürdüler.

Ekranda bir cümle dolanıp duruyor:

- Ölüm orucunda yaşamını yitirenlerin sayısı 13'e yükseldi...

(...) Bu, her gün birer ikiye ölen çocuklarla alay etmek, "Siz ölmenize bakın, biz de siyasete devam edelim" demek değilse nedir?

Yoksa bu, "cinayet" in bir başka adı mıdır?

Taammüden, önceden tasarlayarak, bilerek, sonuçlarının farkında olarak adam öldürmenin adı cinayet değil midir?

Medyaya düşen, çetele tutmak, "on üç, on dört, on beş, on altı..." diye saymak mıdır?

Kaç kadar sayacağız?

Aydın Engin/Cumhuriyet/17 Nisan 2001

Ölümden ötesi

Cezaevlerindeki ölüm orucu eylemleri hergün yeni canlar almaya devam ediyor; tehlikeli bir dönemece girildi. 180 gündür süren eylemlerde, bugüne kadar, destek için ölüme yatanlarla birlikte, 13 kişi öldü. Dışarının ilgisini duyurmasıyla eylemlere 'resmi tepki' hazırlıkları da fark edilmeye başladı. Olaya 'tehlike' boyutu katan da bu: Aralık ayında, tam bu noktada, cezaevlerine müdahale kararı alınmış ve hâlâ zihinlerimizden silinmeyen kanlı olaylara yol açılmıştı. Her an benzer bir gelişme yaşanabilir.

"Asmayalım da, besleyelim mi?" bu topraklara fazla yabancı olmayan bir yaklaşım. Bir önceki safhada, bir TBMM insan hakları komisyonu üyesinin, "Bırakalım gebersinler" dediği de basına yansdı. Ölü sayısı 13'e çıktığı halde kamuoyu hareketlenmediyse, bunda, 'ölümü' kanıksama duygusu da herhalde belli bir rol oynuyor..

(...) Oysa 'hayat' ile birbirini tamamlayıcılığı bulunan 'ölüm' herkes için bir sınav. Bir insanın varolmak karşısında yokoluşu tercih etmesi, yaşamaktansa ölmeye koşması kolay algılanabilir bir olay değil; Türkiye'de, gencecik insanlarla onların acısını paylaşan yakınları işte tam da bunu yaparak bildik algılara meydan okuyorlar. Onların ne istedikleri de önemli elbette, ancak daha önemli olan onların talepleri hakkında bilinenler: Palas pandiras uygulamasına geçilmiş 'F-tipi' cezaevlerindeki eksik ve yanlışların varlığı..

(...) Tam bu noktada eli çabuk tutmayı gerektiren alarm sinyaller veriyor. Ölüm orucuna yattığı bilinen 500 kadar kişiden önemli bir miktarı yaşama sürelerini uzatmaya yarayan vitaminleri almayı da bıraktı; ölümler bundan böyle de peşpeşe gelecektir. Zorla tıbbî müdahalenin, 19 Aralık'ta yaşananlar göz önünde bulundurulursa, fazla bir kıymet-i harbiyesi yok; eylemciler zorla beslenmeye kendilerini açmıyorlar çünkü... Doktorlar, tıbbî gözetim altında olduğu halde ölüme yürüyenlerin varlığından söz ediyorlar. Olan karşısında tıp çaresiz...

(...) Ekonomiyi ölüme yatıran bir iktidarın 'terör suçlusu' mahkumların ölmelerinin ciddiyetini anlayıp tedbir alacaklarını ummakla hata ediyoruz belki; ancak ekonomiyi diriltmek için de mahkumların ölümünün önüne geçmek gerekiyor..

Anlaşılması gereken şu: İnsanların ölmeye yattığı, 'ölüm hücreleri' ve 'ölüm evi'

bulunan bir ülkede, her oda bir ölüm hücresine, her ev bir ölüm evine dönmüş demektir.

Fehmi Kuru/Yeni Şafak/18 Nisan 2001

Mahkumlarının ölümü devleti muteber kılmaz!

(...) Gerçek şu ki, F Tipi eylemlerinin önlenememesi ve “terörist” olmalarının yanı sıra (!) herbiri bu ülkenin vatandaşları olan mahkumların ölümlerinin değiştirilemez, sosyal bir mukadderatmış gibi kayıtsızlıkla izlenmesi utanç vericidir. Sözcülüğü Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’e yaptırılan resmi söylemin “Devlet teröristle görüşmez” tavrı, kendi mantığıyla çelişmekte ve Türkiye Cumhuriyeti’nin itibarını ayaklar altına almaktan başka bir sonuç doğurmamaktadır. Devlet daha önce hem bu mahkumlarla, hem de başka alanlarda yine böyle itibar sorunu yapılabilecek birçok konuda, birçok kişiyle sayısız defalar görüşmüştür. Sorun devletin görüşmesi değil, neyi nasıl görüşeceğini bilmemesidir. Bu bilmezlik yüzündendir ki koğuş sisteminden F Tipi uygulamasına, Bastille’i andırır bir kanlı baskınla, geride 24 ölü 131 yaralı bırakılarak geçilebilmiştir.

Mahkumla görüşmeyi gururuna yediremeyen devlet, emrindeki cezaevlerini jandarma kuvvetleriyle basmakta beis görmemiş, bu trajediye de inanılmaz bir kara mizah örneğiyle “Hayata Dönüş” adını vermiştir.

Şimdi de, hayata döndüremediği gibi hayata dair problemlerini daha da artırdığı bu insanların eylemlerine kayıtsız kalmanın bir politika olduğunu zannetmektedir.

Ne bu kayıtsızlık bir politikadır ve ne de cezaevlerindeki sorun çözülemez, aşılamaz bir sorundur.

(...) Ülkenin başında gerçek bir siyasal irade, yani hergün bir mahkumun açlığa yenilerek ölümünün, toplumda ve dünyada doğurduğu negatif etkinin siyasal bedelini ödemekle yükümlü bir hükümet bulunmayışından kaynaklanan bu trajediye, vakit geçirilmeden son verilmelidir. “Hükümet”i by-pass eden “devlet” hiçbir şeyi göremiyorsa, bu ayıbın ülkeye yüklediği marjinal maliyetin ekonomik krizden daha kabarık ve daha itibar kaybettirici olduğunu görmelidir. “Ülke”nin, “millet”in, “hukuk”un ve “insan hakları”nın itibarı tüketilirken, bu bedeli canla ödenen inat sahte bir “devlet itibarı” hazzıyla daha fazla sürdürülemez. (...)

Mustafa Karaalioglu/Yeni Şafak/18 Nisan 2001

Hücre yaşamı ortadan kalkmıyor

(...) Bakan, Terörle Mücadele Yasası’nın 16. maddesinde değişiklik yapacağından söz ediyor. Ancak bu değişikliği yaparken ne baroların, ne tabip odalarının, ne ilgili sivil toplum kuruluşlarının görüşlerine başvurdu. Ne de ölüm orucundaki insanların taleplerini dinledi. Toplumda yeniden boş bir umut yaratıldı. Herkeste, “sorun çözülmüyor” beklentisi yeniden yaratıldı.

Her gün ölümlerin süreceği görülüyor. Her günün, her saatin önemi var. Ancak, sorun yine komisyonlara havale edilmiş durumda. Üstelik bu hazırlanan değişikliklerin ölüm oruçlarını bitireceği konusunda anlamsız bir beklenti topluma yayılıyor. Halbuki, hükümetin ve Adalet Bakanı’nın basına yansıyan tutumları, bu işin çözüleceği konusunda olayı yakından bilenler için bir umut yaratmıyor.

Başbakan, “Devlet teröristle pazarlık etmez” diyor. Türkiye’de “terörist” sözcüğüne yüklenen anlam, konunun iyice çarpıtılmasına yol açıyor. Herkes biliyor ki, içerideki genç insanların önemli bir çoğunluğu herhangi bir şiddet eyleminden değil, afiş yapıştırmaktan, duvara yazı yazmaktan, pankart asmaktan, mitinge katılmaktan, evinde “yasak” yayın bulundurmaktan, aranan bir kişiyle aynı evi paylaşmaktan, yayın dağıtmaktan tutuklular veya mahkûm edildiler. Hatta, F tipi cezaevlerindeki hücrelerde tutulan gençlerin önemli bir kısmı henüz yargılanıyor, suçu bile sabit değil. Bunları da “terörist” sayan kafa onların her türlü hukuki ve insani haklarını ortadan kaldırmaktan çekinmiyor.

Adalet Bakanı’nın açıklamaları gösteriyor ki; hücre yaşamı ortadan kalkmıyor. “Teröristler” bu üç kişilik veya bir kişilik hücrelerde yaşamaya devam edecekler. Ancak, “iyi halli” olanlar, “tretman” kapsamında, idarenin izin vereceği yerde, izin vereceği koşullarda, izin verdiği kişilerle görüşebilecekler. Devletin terörist saydığı bu tutuklu ve mahkûmlar, siyasi görüşleri olan insanlar. Zaten cezaevine girmelerinin nedeni de siyasi tutum ve eylemleri. Bu fikirleri beğenmeyebilirsiniz, zararlı da görebilirsiniz. Ancak, onlara “Ancak bu fikirlerini bırakırsan iyi halli sayılırsın” demek en temel insan haklarına aykırıdır. (...)

6 ay soruna duyarsız kalan yetkililer, yüzlerce kişi ölüm sınırına gelince biraz hareketlendiler. Ancak, ne yaklaşımda köklü bir değişiklik görünüyor, ne de bu ölümleri durduracak bir çabukluk. (...)

Oral Çalışlar/Cumhuriyet/21 Nisan '01

Sizin vicdanınız var mı?

Daha kaç ölüm haberi geldiğinde,
Daha kaç ceset kaldırıldığında,
Ve daha kaç insan sakat kaldığında siz ‘huzur’ bulacaksınız?
Bu nasıl bir ruh halidir ki, dizi dizi insan ölümlerini ‘huzur’ sözü ile özdeşleştirebiliyorsunuz?

Bu nasıl bir ‘huzur’ operasyonudur ki hala insanlar hapishane köşelerinde, hastane köşelerinde ölüme gidiyor? (...)

Suratınızda bir kıpırtının, gülümseme maskenizde bir değişimin olmadığını tahmin edebiliyorum.

Hele hele içinizde bir ürperti duyduğunuzu, ölüm düşüncesini bir an için aklınızdan

geçirdiğinizi hiç sanmıyorum. Peki vicdanınızın sızladığı oluyor mu?

(...) Siz profesörsünüz. Hem de hukuk profesörü galiba.

Devletlerin itibarının kendi vatandaşlarının ölümü pahasına arttığı nerede görülmüştür?

Ve nerede görülmüştür bir adalet bakanının, bu kadar işkence, bu kadar, zulüm, bu kadar ölüm ve bu kadar ceset üzerine hala politik hesaplar yaptığı?

(...) Onlar zaten mahkum ve tutuklu. Onlar zaten cezalarını çekmiyor mu?

Yoksa sayın profesör, sizin kitabınızda, suç işleyen ya da işlediği gerekçesiyle sanık sıfatıyla cezaevine konulan insanlar, işledikleri suçlara göre ayrıca cezalandırılmalı mı? Mesela, ‘devlet düşmanı’ oldukları için, her türlü insanlık dışı muameleyi hak mı etmeli bu gibiler?

Öyle değilse, niçin bu F tiplerine yalnız onlar dolduruldu?

Bir ülkede 10 bin tane siyasi mahkum ve tutuklu olursa o ülke nasıl bir ülkedir sizce sayın bakan? (...)

Daha ne kadar İNSAN ölmeli sayın bakan?

Daha ne kadar insan ölürse devletin saygınlığı daha da artacak?

Daha ne kadar cenaze çıkarsa, ülkenin zaten yerlerde olan itibarı yükselecek?

Bu ölümlere daha fazla seyirci kalamazsınız.

Siz de bir insan olarak, -bırakın baba olmayı, profesör olmayı, bakan olmayı- onların ölümlerini donuk bir mask gülümsemesi ile karşılayamazsınız.

Sizin hiç aynaya baktığınız oluyor mu sayın bakan?

Tavsiye ederim, her ölüm haberinden sonra aynaya bakın.

İçiniz rahat mı? Sorun kendi kendinize?

Koray Düzgören/Yeni Şafak/16 Nisan 2001

Ölümüne direniş karşısında anlamsızlaşan güç

(...) Adalet Bakanı, hâlâ “Devlet kendisine meydan okuyanlarla pazarlık yapmaz” diyor.

Bu bir meydan okuma. Ama etkili olduğu son derece şüpheli bir meydan okuma. Bu meydan okuma, bizatihi kendi içinde ciddi bir zaaf taşıyor ve Adalet Bakanı’nın yüzüne çökmüş olan çaresizliğe baktığınızda bu meydan okumanın anlamsızlığını görüyorsunuz.

Bir yandan meydan okuyor sayın bakan, diğer yandan ölüm oruçlarının sona erdirilmesi için adeta yalvarıyor. Yalvarmak zorunda kalıyorsunuz, çünkü karşıda, meydan okumaya cevap verecek bir fiili güç yok.

Karşınızdaki güç, ölümü peşinen seçince, sizin gücünüz anlamsızlaşıyor.

(...) Devlet bir yandan, ülke imajına ağır darbeler indiren ölümleri önlemek istiyor, bir yandan da “pazarlık yapmayız” söylemini sürdürüyor. Bir netice de alamıyor.

Ölümler karşısında dünyanın ilgisi yoğunlaştıkça da, telâşi artıyor devletin...

(...) “Devlet pazarlık yapmaz” yaklaşımının altında, biraz korku ve endişe var. Bir şeylerin “elden gideceği” korkusu... Toplumu ile, gönül bağları kuran bir devlet, böyle bir korku içine girmez. Eğer gönül bağında sıkıntı varsa, onun ortaya çıkaracağı sancılı da, “devlet gücü” ortadan kaldıramaz.

(...) Adalet Bakanı çok yanlış okuyor güncel problemi. Bugün problem, “devletin pazarlık yapıp yapmaması” değil, “bir ölümün nasıl azaltılacağı” problemidir. Ya da “bir hayatının nasıl kurtarılacağı” problemi... Her “Pazarlık yapmayız” sözcüğü, bir ölüme daha onay vermek anlamına geliyorsa, durmak lâzım orda... Ürkemek lâzım...

Ahmet Taşgetire/Yeni Şafak/24 nisan '01

Türkiye bu tabutları taşıyamaz

Sanki birileri, açlık grevleri sonunda gelen bu ölümler sürsün istiyor. Hükümet hala şunu görmüyor: “Türkiye bu tabutları taşıyamaz.”

Hayret ediyorum, Ecevit gibi hümanist bir insan nasıl bu ölümlere duyarsız kalabiliyor.

Adalet Bakanı’na bir sözüm yok; çünkü onun bu işi çözebileceğine artık inanmıyorum.

Devlet, cezaevleri konusunda bakanın ağzından verdiği sözleri tutmadı.

Eğer bu sözlerin arkasında durulabilseydi, bugün bu ölümler olmazdı.

Artık son noktaya gelindi. Lütfen birileri devreye girsin ve bu insanlık suçunu ortadan kaldırsın.

Sorumluların ileri sürdüğü gerekçeler inandırıcı değil. (...)

Yineliyorum ve uyarıyorum: Türkiye bu tabutları taşıyamaz. (...)

Tufan Türenç/Hürriyet/25 Nisan 2001

İnsan hayatı ve dış yardım

(...) F-Tipi cezaevlerinde gerçekleşen ölümler karşısındaki ürkütücü ve korkunç suskunluk bu açıdan değerlendirilmeli öncelikle. Her geçen gün artan ölümler, vicdanlarda, ekonomik kriz yüzünden yaşanan iflaslar kadar yer bulmuyorsa, yaşananların bir çılgınlık, ondan öte toplumun kendi kendine uyguladığı bir vahşet olduğunu ilan etmek gerekir. Üstelik bu vahşetin son perdesinde, kaybedilen canlara değil, o canların kaybedilmesinin dünyada duyulmasıyla beraber, dış dünyadan gelecek yardımların aksamasına dikkat çeken bir vurgu ortaya çıkabiliyorsa, vahşetin üstünde demlenen insanların biraradalığına toplum dediğimizi idrak etmeye başlamalıyız. (...)

Ömer Çelik/Yeni Şafak/25 Nisan 01

Not: Bir kaç istisna dışında, seçilen parçaların buradaki başlıkları SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...

Amerika kıtasında serbest ticari bölgeye karşı onbinlerce kişi eylemdeydi

Geçtiğimiz hafta sonu Kanada'nın Quebec kentinde Kuzey ve Güney Amerika'nın 34 devlet başkanının biraraya gelmeleri, Amerika, Kanada ve Brezilya'nın birçok kentinde sayısız yürüyüşlerle protesto edildi. Onbinlerce kişi protesto eylemlerine katıldı.

Küba dışında tüm kıtanın temsil edildiği toplantının gündemini, Ateş Adaları'ndan Alaska'ya kadar uzanan bölgede düşünülen ortak serbest ticari bölge oluşturuyordu. Yıllardır tartışılan bu anlaşma Quebec'te yeni bir atılım kazanmalı ve 2005 yılına değin bu serbest ticari bölge (FTAA) oluşmalıydı. 1994 yılından beri süren görüşmelerde halen geçiş süresi ve sübvansiyonların kaldırılması ile ilgili anlaşmazlıklar sürüyor. Kapalı kapılar ardında Quebec'de, 1999 yılında MAI'nin gerçekleştirmediği, tekellerin olağanüstü korunmaya alınması kararlaştırılmak isteniyordu.

FTAA'da, NAFTA (Kuzey Amerika Serbest Ticari Anlaşması) ile yıllardır biriktirilen tecrübelerden yararlanılacaktır.

NAFTA 7 yıldan beri Kanada, Meksika ve ABD'yi bağlayan bir pazar. Meksika'da sayısız küçük köylü Kuzey'deki tarım endüstrisi ile rekabet edemediği için yok oldu, aynı şey küçük işletmelerde de yaşandı. Ülkenin kuzeyinde Amerikan sınırında mantar gibi biten çifliklerde Meksikalılar, kuzeyin ve Doğu Asya'nın tekellerine posaları çıkana değin çok düşük ücret karşılığı çalışıyorlar. Buralara sendikalar sokulmadığı gibi, hiçbir sağlık ve doğayı koruma önlemlerinin de alınmadığı biliniyor.

Bu toplantı bu nedenle toplumun tüm kesimlerinin katıldığı protestolara neden oldu. Sendikalardan çevrecilere, insan hakları savunucularına kadar...

Toplantı öncesi ve esnasında Quebec'te sayısız

protesto eylemi düzenlendi.

Haftanın başından itibaren, böylesi zirve toplantılarında gelenekselleştiği gibi, bir karşı zirve düzenlendi. 3 bin kişinin katıldığı alternatif zirvede, eğitimde özelleştirme ve serbest ticaretin, insan hakları, işçiler, kadınlar ve küçük köylüler üzerinde yolaçacağı sonuçlar tartışıldı.

Perşembe günü binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Cuma ve Cumartesi günleri 2 binin üzerinde eylemci kongre salonuna girmek istediler. Burada eylemciler polisin su ve gözyaşırtıcı bombalar kullanımına rağmen militanca çatıştılar.

Eylemleri örgütleyen komite kentte 3 bölge oluşturdu. Kırmızı bölgede çitleri birçok yerinden delen eylemciler militan eylemler gerçekleştirdiler. Sarı bölgedekiler sadece barikat oluşturdular. Yeşil bölgede ise, kendilerini fazla riske sokmak istemeyenler buluşarak protesto ettiler.

Eylemler sadece Quebec'te değil, Amerika ve Kanada'daki birçok büyük kentte gerçekleşti. Ayrıca

Amerika-Kanada sınırındaki birçok noktada da eylemler yapıldı. Brezilya'da Sao Paola kentinde bankaların bulunduğu semtte gerçekleştirilen eylemlerde de polisle çatışmalar yaşandı.

Quebec'in militan ruhu Cumartesi günü İsveç'teki Malmö'de de yaşandı. Malmö'de Avrupa Birliği maliye bakanlarının toplantısı 1500 kişinin katıldığı eylemle protesto edildi. Eylemde Avrupa Birliği ve birliğin İsveç'te yolaçacağı yıkıcı sonuçlara dikkat çekildi.

Avrupa Birliği'ne aday ülkelerin de katıldığı toplantıda, en iyi adaylardan Polonya, Macaristan ve Çek Cumhuriyeti'nin 2004 yılında tam üyeliğe kabul edileceği, şu an ağır bir ekonomik kriz içinde debelenen Türkiye'ye ekonomik destek sunulacağı, ama şu an üyelik için kesin bir şey söylenemeyeceği vurgulandı.

Fransa: Değişik sektörlerde eylemler

Fransa haftaya ülke çapında ulaşım sektöründeki grevlerle başladı. Birçok işverenin işten atma planlarını protesto etmek için, çeşitli sektörlerde ait sendikaların çağrısıyla tüm haftaya yayılan eylemlilikler planlandı.

Pazartesi günü Paris'in dışında 50 kentte gerçekleştirilen grev nedeniyle otobüsler ve metrolar çalışmadı, tüm ülkede ulaşım felce uğradı. Bu, son bir ay içinde yaşanan otobüs ve tren sürücülerinin üçüncü greviydi. İşçiler emeklilik yaş uygulamasının 55 olmasını talep ediyorlar.

Paris'te otobüs ve metro sürücülerinin 13. aylık talebi için çarşamba günü iş bırakma kararı aldılar.

Tüm hafta boyunca, hava ulaşım sektöründe bazı şirketlerin çalışanları, alışveriş sektöründe çalışan işçiler ve ebeler daha fazla ücret talebiyle sokaklara çıkacaklar.

Berlin polisi 1 Mayıs'a hazırlanıyor!..

Alman devletinin kabusu bu yıl da gerçekleşecek

Anti-faşist grupların "Prusya her zaman kötüydü" şiarı altında düzenleyecekleri yürüyüş, Berlin senatörü Werthebach tarafından yapılan basın açıklamasıyla yasaklandı. Açıklamada; "niyetlerinin yürüyüş hakkının engellenmesi veya yasaklanması değil, aksine hukuk devletinin korunması ve yıpratılmamasına yönelik bir tedbir" olarak algılanması istendi. Senatörün açıkladığı bir diğer yasaklama gerekçesi ise, yürüyüşe katılan grupların asıl amaçlarının şiddet uygulamak, iç huzuru bozmak olduğu, eylemin politik bir muhteva taşımadığı oldu. Senatör bu kadarla da yetinmedi; Sovyet-sosyalist blokun çoktan çöktüğünü ve dolayısıyla uğruna mücadele edilecek herhangi bir sebebin kalmadığını, yapılan bu türden eylemlikle asıl hedeflenenin ise hukuk devletine ırkçılık ve faşizm yaftası takmak olduğunu ekledi açıklamasına.

Berlin polis şefi Saberschinsky de, senatörün açıklamasını, eş zamanlı olarak yaptığı açıklamayla destekledi. "Sonuçları ne olursa olsun" bu yasağı hayata geçireceklerini, bunun için 7500 polisi görevlendirdiğini (geçen seneye oranla 1000 polis arttırıldı!) beyan ederek, yürüyüşü organize eden ve

yürüyüşte ön plana çıkan "tanınmış" 50 kişiye şimdiden gözdağı vereceklerini ilan etti.

Topluma şirin ve yardımsever insanlar olarak gösterilen polisler, bu sefer gerektiğinde 1 Mayıs akşamı gözünü kırpmadan yürüyüşçülere müdahale edecek. Berlin polis şefi, biraraya gelen en ufak grupları bile anında dağıtacaklarını, buna rağmen dağılmadıkları taktirde ise devlet otoritesine karşı gelmekten gözaltında alınıp tutuklanacaklarını ifade etti. Yürüyüşe katılım sayısını düşürmek için de, Berlin dışından gelebilecek olanlara medya aracılığıyla "Berlin'e gelmenizin bir nedeni yoktur" mesajı verilecek.

Diğer taraftan, anayasa mahkemesinin kararına bağlı olarak NPD'nin (faşist Alman Milliyetçi Parti) 1 Mayıs günü planladığı yürüyüşün yasaklanmaması durumunda, tabii ki polisin "yasalar çerçevesinde" NPD'yi koruyacağını, yürüyüşte güvenliği sağlayacağını da bildirdi aynı polis yetkilisi.

Alman devletinin korkuları boşuna değil. Berlin senatörünün ve polis şefinin yaptığı açıklamaların bir mantığı var. Bir tarafta her geçen gün çeşitli sosyal, ekonomik ve kültürel kısıtlamalarla karşı karşıya

kalan ve bununla bağlantılı olarak kurulu düzene karşı öfke ve nefret duyan emekçiler yığını, diğer taraftan kârlarına kâr katmak için her türlü yolu mübah sayan, insanı, toplumu, toplumsal yaşamı her gün daha da köleleştiren, yozlaştıran bir kapitalist sistem, onu ayakta tutmaya çalışan ve bir avuç asalaktan oluşan emperyalist burjuvazi.

Bu iki sınıfsal gücün çatışması son derece doğal ve mantıklı. Korkunun asıl kaynağı her geçen gün çalışanların çoğalması ve radikalleşmesidir. Seattle'de, Davos'ta, Nice ve son olarak da Quebec'te gerçekleşen enternasyonal nitelikte eylemlerde olduğu gibi.

Alman burjuvazisi ve devleti, çatışmalara sahne olan, "iç huzuru bozulan" bir Berlin istemiyor. Bu nedenle otoritesini korumak için politik içerik taşıyan eylemliklere yığınak yaparak yasaklama yoluna gidiyor.

Her yıl olduğu gibi Alman devletinin kabusları bu yıl da gerçekleşecek, kapitalizme olan öfke yaşanacak çatışmalarda kendini bir kez daha dışa vuracak.

Sevinç Bahar/Berlin

1 Mayıs günü alanları zapt etmeliyiz!

IMF-TÜSİAD hükümeti yıkım programını 14 aydır kesintisiz olarak uyguluyordu. Bu süreçte özelleştirmelerle binlerce işçi işinden oldu. Tahkim yasasını 17 Ağustos depreminde onbinlerce insan enkaz altındayken geçirdi. Ülke tam anlamıyla emperyalizme satıldı. Ve ardi arkası kesilmeyen zamlar getirdiler. Bu uygulamaların tümü enflasyonun düşürülmesi, ülkenin refaha çıkması için yapıyor diyerek, işçi ve emekçileri kandırmaya çalıştılar, kemerlerimizi sıkmamızı istediler. Bu sefer, sıkığımız kemer de, ekonomik program da patladı.

Yıllardır uygulanan tüm programlar gibi bu program da, gerçekte emperyalistlerin, Koçlar'ın, Sabancılar'ın çıkarları için yapılmıştı. Kara çarşamba adı verilen 22 Şubat günü kriz patlak verdi. Döviz kurunun serbest bırakılmasıyla Türk lirası %40 değer kaybetti. Aldığı maaş yetmeyen ve borçlarla yaşamını sürdüren emekçiler yarı yarıya fakirleşti. İyicene dayanılmaz bir durumun içerisine girdik. Krizin yaşandığı ilk günlerde hükümet IMF'yi eleştiriyor ve onların dediği herşeyi yapmak zorunda değiliz diyordu. Ama kulu kölesi olunan IMF'nin kapaşı yine çalındı. Ve ekonomi bakanlığına Dünya Bankası başkan yardımcılarında Kemal Derviş getirildi.

Derviş'in hazırlayacağı ekonomik programa destek aramak için gittiği Avrupa gezisinde ilk durağı IMF şefi oldu.

Krizden bu yana yaklaşık iki ay geçti. Geçtiğimiz günlerde ulusal adı verilen bir ekonomik program, gerçekte emekçiler için yıkım programı hazırlandı. Bu program da bizzat Dünya Bankası ve IMF eliyle hazırlandı. Program işçi ve emekçilerin tam bir yıkımı anlamına geliyor. İki ayda çaya, şekere, elektriğe, mutfak tüpüne gelen zam %100'e yaklaştı ve hala devam ediyor. Krizin tüm yükünü bir kez daha bizim sırtımıza yıkmaya çalışıyorlar. Krizin gerçek sorumluları, finans kurumları, Koçlar, Sabancılar kendi çıkarları için, daha da zenginleşmek için emekçileri derin bir yoksulluğun içine itmek istiyorlar. Hep bizler işsiz kalıyor, aç geziyor, çocuklarımızı parasızlıktan okula gönderemiyoruz.

Krizin faturasını bu kez kabul etmemeliyiz. Süreç bizlere birlikte hareket etmeyi dayatıyor. Önümüzde 1 Mayıs süreci var ve bunu en iyi bir şekilde değerlendirmeliyiz. 1 Mayıs günü alanları zapt etmeliyiz! Grevler, direnişler, fabrika işgalleri, sokak gösterilerimizle krizin faturasını gerçek sorumlularına, kapitalistlere ödetmeliyiz.

Bir metal işçisi

Evimizi başımıza yıkmaya hazırlanıyorlar

Sermayenin kriz gündeminin hemen arkasından yoğunlaştırdığı saldırıların hangi sınıfa yönelik olduğu ortadadır. Ben Pendik Kurtköy bölgesinde yaşayan bir işçi olarak, devletin burada gecekonduda yaşayan halka yönelik saldırısının boyutuna değinmek istiyorum.

Düşünün, bu nasıl bir devlettir ki ekonominin iflas etmesiyle birlikte birbiri ardına tüketim maddelerine zam yapıyor. Şekerinden tutun da benzinine kadar... Bu zamlar yetmiyormuş gibi, bir de burada yaşayan halkın evini başına yıkmaya hazırlanıyor. Gerçi bu planı devlet, kriz öncesinde düşünmüştü, fakat bir takım "yasal" prosedüre takılmıştı.

Kriz bahanesiyle birlikte yıkım sorunu devletin bir üst sorumlusu tarafından (Ekonomi Bakanımız Amerikalı Derviş!) ifade edilmiştir. Ekonomi Bakanı'nın hazine arazilerini bir an önce devletin kontrolüne sokmak için ifade ettiği sözler, tam da gecekonduların yıkılmasını an meselesi haline getirmiştir. Krizle birlikte başlayan yeni saldırının yanısıra, Kurtköy

bölgesinde oturan biz işçi ve emekçiler, evlerimizin yıkım saldırısıyla karşı karşıyayız şimdi. Nerede ve nasıl yaşayacağımıza ise tamamen bizim sorunumuz. Çünkü devlet arazisini işgal etmişiz, bundan dolayı suçluuz.

Bu sistem varolduğu sürece yıkım saldırılarının ardi arkası kesilmeyecektir. Bir avuç azınlığın çıkarına hizmet etmeyi vatani bir borç bilen bu sistem, bizim sırtımıza binerek ayakta durmaktadır. Yıkım saldırılarının önüne geçip, krizi kendi lehimize çevirmenin yolu örgütlenmekten geçmektedir. Ancak o zaman insan gibi yaşayabileceğimiz koşullara ulaşırız. "Hak verilmez alınır" sözünün sınıf mücadelesi tarihindeki örnekleri karşımızda durmaktadır. Öyleyse bizler de yaşama hakkımız için mücadeleye sarılmalı, bunu örgütlü bir tarzda hayata geçirmeliyiz.

**Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Kurtköy'den SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Ben ve Nevzat dayı...

(Habip Gül'e...)

Şafak vakti gardiyanlar dizildi

Yiğitler için kara yazı yazıldı

Dost yürekler zulme kurban gitti

Tan ağarmıştı az kaldı kıyamete

Artık yolları açılmıştı cennete

Ortalığa ölüm kokusu yayıldı

Yiğitler teker teker sayıldı

Yiğitler kucak açtı ölüme

Aldırmadılar zulme

Ulucanlar için ölüm bayrak gibi sallandı

bayrak rengi biraz daha allandı

bütün insanlar tanırlardı yiğidin hasını

Ana bacı gardaş gelin tutsun yasını

Kürdistan'ın oydu asıl evladı

Zaman geçse de unutulmaz adı

Başı dimdik korkusuzdu

bu yiğitlik atalarından armağandı

Yiğitler ser verir de sır vermez

Zaten bu ölüm işine pek akıl erdirilmez

Cümle alem işitti onların şanını

Gece gündüz düşünürler de canlarını

Gözünde tütüyorlardı ev halkı

İnsan gibi yaşamaktı amacı

Özgürlüktü dilindeki şarkısı

Yiğitler der ki adım kalsın yadigar

"Üzülmeysin bize yoksa bir mezar

Bize destan yazılmasa ne çıkar

Ulucanlar üstünde gezinen bayrağım

Elbet bir gün azad olur toprağım"

Ulucanlar lanetinde ölmez dost yürekler;

Bir gülü kapatırsın ama kokusu kalır ve unutulmaz

Yiğitlik bir bayraktır elden ele geçer

Ancak hedefler birdir ve değişmez

Düşünmek bir özgürlük suçu ise işkence bir insanlık ayıbıdır

Beni kötü bilseniz de ben kötü gün dostuyum

Dersimli Orhan

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 GEBZE/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Hatice Yürekli
(Ezgi/Hazal)

TKİP kurucu üyesi/Ölüm Orucu şehidi

Biz kazanacağız!

Alnımızda dalgalanan
bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan
ölümsüzlük adına

Durmak yok bu koşuda
Teslim olmak yok
Ağıt yok dilimizde
Dizlerde titreme yok

Kaç güneş sönerse
sönsün içimizde
Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup
Sizi haykıracağız

BİZ KAZANACAĞIZ

BİZ KAZANACAĞIZ!..

Adnan Yücel

**“Yaşamı köleleştirilmiş
milyonlarca işçi ve
emekçinin haklı davasını
savunmak için direniyoruz!..”**